

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

editör Can Başkent

Vicdani Ret Açıklamaları Almanağı

1989 - 2010

Editör: Can Başkent
Vicdani Ret Açıklamaları Almanığı
1989-2010

Mart 2011 - Birinci Baskı
ISBN No: 978-0-9868586-0-4
Dizgi: Propaganda Yayınları

Propaganda Yayınları
www.propagandayayinlari.net
iletisim@propagandayayinlari.net

Can Başkent
www.canbaskent.net
can@canbaskent.net

COPYLEFT Bu eserin telif hakkı yoktur ve hiç bir hakkı saklı değildir. Çoğalt, dağıt ve paylaş!

 propaganda
yayınları

EDİTÖR: CAN BAŞKENT

VİCDANİ RET
AÇIKLAMALARI
ALMANAĞI
(1989 - 2010)

PROPAGANDA YAYINLARI

İçindekiler

Sunuş 9

1989 - 1999 13

2000 - 2004 17

2005 - 2010 37

Dizin 87

Sunuş

Vicdani ret açıklamaları almanağı hazırlamamızın bir kaç nedeni var.

Öncelikle, vicdani reddin bir kahramanlık değil, sosyopolitik bir eylemlilik olduğunu ve bu eylemliliğin bir çok sivil itaatsizlik örneğinde de görülebileceği gibi, bireysel ve kişisel temelleri olduğunun altını çizmek istedik.

Vicdani redde dair en önemli yanlış anlamalardan biri, vicdani reddin epik bir kahramanlık olduğunu düşünmektir. Şüphesiz, özellikle Türkiye (ve hatta Ermenistan, Azerbaycan, Irak...) gibi ülkelerde, vicdani retçi olmak büyük bir cesaret istiyor. Bir çok yasal sorun, gaddarca verilen cezalar ve kötü muamele retçinin cesaretinin gerekeceği kimi hususlar aslında.

Öte yandan, kitaptaki açıklamaları okuyunca görüyoruz, vicdani retçilik, bir çok retçi ve eylemci için, ahlaki ya da politik bir zorunluluktur. Retçiler, gerek ahlaki, gerek kişisel, gerekse politik gerekçelerle, bu tavrı almak zorunda olduklarını düşünürler. Dolayısıyla, cesaret ve benzeri nitelikler, yine açıklamaları okuyunca görüyoruz, bu zorunluluğun tesadüfi ötelemeleridir. Retçiler, örneğin ABD ya da İngiltere gibi vicdani retçi olmak için cesaret gerektirmeyen bir ülkede yaşıyor olsalar bile, gene aynı kararlılıkla retlerini açıklarlardı.

Vicdani ret açıklamaları, bizce samimi birer paylaşım olarak da okunabilir. Yukarıda değindiğimiz cesaret mitosuna örneğin, retçilerin nasıl yaklaştığı bir çok ret açıklamasında kendini ifşa edecektir. Benzer şekilde kişisel girdaplar ve gel-gitler de açıklamalarda görülecektir.

Vicdani ret, belki de diğer popüler sivil itaatsizlik eylemlerine göre daha samimidir, daha içtendir. Politik coşkusu bir kenara bıraktığınızda bile, satır aralarında hissi bir manifesto da okursunuz bir vicdani ret açıklamasını elinize aldığınızda ya da dinlediğinizde. Bu kitaptaki amaçlarımızdan biri de bu duygulanımı sağlamaktır.

Fark edilecektir, bu kitabın önemli bir eksikliği var. Her bir açıklamaya, hatta her bir vicdani retçinin ismine ulaşamadık. Bunun bir kaç nedeni var. Öncelikle, vicdani retçilerin isimlerinin kimi zaman basın açıklamaları ve haberlerde yer almaması önemli bir handikap olarak önümüzde belirdi. İkinci bir neden de özellikle toplu vicdani ret açıklamalarının bir çoğuna ulaşamıyor olmamızdı. Dolayısıyla, bu kitapta

yer alan bir vicdani retçiyse ve açıklamanız kitapta yer almıyorsa, bize açıklamanızı ilettiğiniz takdirde, derhal gerekli eklemeleri yapacağız.

Bu kitabı hazırlarken, sadece Türkiye’de kamusal olarak açıklanan vicdani ret açıklamalarına yer verdik. E-postayla ya da kişisel İnternet sitesi veya blogda duyurulan vicdani ret açıklamalarına bu kitapta yer vermedik. Benzer şekilde, çocukların ret açıklamalarını da bu kitaba koymadık. Fark edilecektir, kimi ret açıklamalarında gramer ve imla sorunları var. Eğer anlamda bir sorun yaratmıyorsa, bu bozuklukları da düzeltmedik orijinal metni değiştirmemek adına.

Bu kitapta üstlendiğimiz misyonu, uzun süredir İnternet üzerinde on yılı aşkın süredir, aktif olarak yürüten bir vicdani ret sitesi var: savaskarsitlari.org. Bu sunuş yazısında, sitemizi tekrar zikrederek, yerine getirdiği dökümantasyonun başarısı ve kapsamı nedeniyle şapka çıkaralım.

Sunuş yazımızı, bu kitabın vicdani ret hareketine gerek düşünsel gerekse eylemsel bir katkı getirebilmesi hevesiyle noktalayalım.

Can Başkent

can@canbaskent.net, www.canbaskent.net

Şubat 2011

HUKUKİ SORUMLULUK REDDİ Editör ya da yayıncı, bu kitapta yer alan metinlere katılıp katılmadığını saklı tutar. Bu metinlerin hukuki ya da yasal sorumluluğu editör ya da yayıncıyı bağlamaz. Propaganda Yayınları ve editör, bu metinlerin içeriği nedeniyle sorumlu tutulamaz.

1989 - 1999

Tayfun Gönül

(Açıklamaya ulaşamadı.)
1989 - İstanbul

Vedat Zencir

Ben Vedat Zencir. Şiddeti, emir alıp vermeyi yaşantıma almamaya niyetli ve kararlı olan bir insanım. Yaşantımı bir takım ahlaki ilkeler doğrultusunda göstermeye özen gösteriyorum. Bunun için yaşam anlayışımla çelişecek kurum, kuruluş ve işlerde bulunmuyorum. 20 yaşından beri kendimi ne zaman askere alınmış düşünsem veya bunun rüyasını görsem mide krampları geçiriyorum. Emir alıp vermek benim kişiliğimle, duygularımla hiç bağdaşmayan bir şey. Hele kendimi tanımadığım insanları öldürmeye hazır düşünmek -bu, hiçbir şekilde kabul edemeyeceğim bir durum. İnsan benim için dinsel boyutta kutsal bir yaratık değil, fakat ben insana tanrısal bir yükleme yapmadan her insanın yaşamını en az kendiminki kadar kutsal buluyorum. Bu yüzden de gerekçesi ne olursa olsun öldürmeye yönelik herhangi bir yapı içinde bulunamam. Kendi değerlerim doğrultusunda yaşamak benim en doğal hakkım. Üstelik benim değerlerim gayet safiyane şeyler. Şiddet istemiyorum. Emir almak-vermek istemiyorum. Şimdi, bunun dışında bir davranışa zorlanmamı da doğrusu hiç aklım almıyor.

1990 - İzmir

Aykut Temizer

(Açıklamaya ulaşamadı.)

Erkan Çalpur

İnsanlık ailesinin bir ferdi olarak ben, her türlü cinayete, bir cinayet örgütü (hem de en büyük olanı) olarak orduya ve tabi ki savaşa karşıyım. Ayrıca, ben karşı olduğumu net biçimde ortaya koymadıkça, sessiz kaldıkça bu aşağılık durumu onaylamış olacağımı düşünüyor, yaşanan bu rezilliklere karşı bir sorumluluğum olduğunu hissediyorum. Bu düşüncelerim ve ahlaki ilkelerimle ben (elbette ki) insan öldürmek ve bunu yapacak kişileri eğitmek amacıyla kurulmuş bir örgüt olduğunu düşündüğüm orduya katılmayı, bir olmayı reddediyorum. Bu hareketim üzerine bana ya da konusunda nutuk çekmek isteyenler olabilir. Ama ben kendimi herhangi bir millete dahil ya da devlete ait hissetmiyorum. Egemen ahlaki kalıplar da beni bağlamıyor. Birey olarak kendi (insanca olduğunu düşündüğüm) ahlakım var ve ona göre hareket ediyorum.

1993 - İzmir

Menderes Meletli

(Açıklamaya ulaşamadı.)

1993 - İzmir

Atilla Akar

(Açıklamaya ulaşamadı.)

1993 - İzmir

Yusuf (Doğan?)

(Açıklamaya ulaşamadı.)

1993 - İzmir

Ahmet Nazım Hür

(Açıklamaya ulaşamadı.)

1993 - İzmir

Yavuz Atan

Ordular tarih boyunca en eli kanlı organize suç örgütleri olmuşlardır ve olmaya devam etmektedirler. Bir veya daha çok sosyal grubun, bir veya daha çok sosyal grup üzerindeki tahakküm ve sömürüsünün koruyucusu ve sürdürücüsüdürler. Taammüden cinayetin yasal güvence altına alınmış şeklinin toplu uygulayıcısıdır. İtaatin, hiyerarşinin, aşağılanmanın, cins ayrımcılığının, insanın eliyle doğal yıkımın, angaryanın, zulmün en billurlaşmış ifadesidirler. İnsanın icat ettiği en büyük suçun, savaş suçunun failidirler.

- Bütün bunların farkında olan ben, militarist aygıtla her ne şekilde olursa olsun işbirliği yapmayı reddettiğimi tekrarlıyorum. Çünkü ben bir TOTAL RETÇİYİM!

- Hiçbir üst irade tanımadığımdan dolayı emir alıp vermeyi reddediyorum. Çünkü ben bir İTAATSİZİM!

- Militarist aygıtın ve devletin işlediği hiçbir suça ortak olmayacağım. Aksine milliyetsiz, ülkesiz, devletsiz, savaşız, adil ve özgür bir dünya için eylemeye devam edeceğim ve hiç kimsenin askeri olmayaçağım. Çünkü ben bir ANARŞİSTİM!

1993 - İstanbul

Gökhan Demirkıran

(Açıklamaya ulaşamadı.)

1994 - İstanbul

Mehmet Sefa Fersal

(Açıklamaya ulaşamadı.)

Arif Hikmet İyidoğan

(Açıklamaya ulaşamadı.)

Çağlar Gürbüz

(Açıklamaya ulaşamadı.)

Osman Murat Ülke

İyi günler,

Bugünkü basın toplantısını İzmir Savaş Karşıtları Derneği düzenlemedi. Bu toplantının sorumluluğu yalnızca bana aittir.

Bildiğiniz gibi Ankara Genelkurmay Mahkemesi önünde görülen ve "halkı askerlikten soğutma" suçunu işlediğimiz iddia edilen dava 29 Ağustos tarihinde sonuçlandı.

Dava sonucunda, geçen yıl kapatılan İstanbul Savaş Karşıtları Derneği Başkanı Arif Hikmet İyidoğan altı ay, üniversite öğrencisi Gökhan Demirkıran dört ay, Mehmet Sefa Fersal ise iki ay hapis cezasına çarptırıldılar. Ben beraat ettim. Ancak karar okunmadan önce dava konusu ile hiç ilgisi olmadığı halde hakimın askerliğimizi yapıp yapmadığımızı dair soruları sonucu Çankaya Askerlik Şubesi'ne teslim edildim.

Yargı yoluyla bizimle başa çıkamayan ordu, bu biçimde savaş karşıtlarını kamuoyu gözü önünden kaçırabileceğini sanıyor. Herşeyden önce ben asker kaçağı değilim, vicdani retçiyim. Ne askerlik yapmayı, ne de kaçmayı düşünüyorum. Kaçmam için hiçbir neden yok, çünkü insanların askere gitmeme hakkını saklanıp gizlenmeden kullanabilmeleri gerektiğini savunuyorum. Askerlik Şubesi'nde bana verilen kağıtlar gereği, benim artık bir asker olduğum ve dün, yani 31 Ağustos tarihinde, Bilecik'te bulunan 9. Jandarma Er Eğitim Alayı'na teslim olmam gerektiği iddia ediliyor. Gördüğünüz gibi gitmedim, buradayım. Asker kaçağı değilsem de, kendi ayağımla kışlaya gitmekte bir anlam göremiyorum. Aksine, kendi iradem doğrultusunda bana ait olduğunu kabul edemeyeceğim askerlik cüzdanını şimdi burada sizlerin gözleri önünde yakacağım. Ayrıca, şu gördüğünüz zarfın içinden çıkan belgelerden tebellüğ belgesini de yakacağım ve devletin malı olan geri kalan belgeleri de posta yoluyla devlete iade edeceğim. Belki onlara lazım olur. Yine bana yol ve yiyecek parası olarak verilen 101.000 TL'yi az sonra bu zarf ile birlikte Çankaya Askerlik Şubesi Başkanlığı'na iade edeceğim.

Ben asker değilim ve asla olmayacağım. Elbette götürüleceğimin farkındayım, ama götürülene kadar, artık kaç gün sürerse, yaşantımın akışında hiçbir değişiklik olmayacak. Beni zorla götürmek amacıyla burada bulabilirler. Ancak kışlada sonuna kadar direneceğimi ve hiçbir şekilde askerlik yapmayacağımın altını tekrar çiziyorum.

1995 - İzmir

2000 - 2004

Uğur Yorulmaz

Ben Neden Bir Asker Olamam?

Devletler için benim ne düşündüğümün, ne hissettiğimin, nasıl yaşadığımın hiç bir önemi yok. Ben onlar için itaat etmesi gereken milyarlarca küçük insandan biriyim. Benden istenen, kabul etmediğim halde bir devlete, hem de ordunun bir üyesi olarak hizmet etmem; silah kullanmayı ve şiddet yoluyla vatandaşı olduğum iddia edilen devleti savunmayı öğrenmem, koşulsuz şartsız itaat etmem, hatta gerekiyorsa öldürmem ya da ölmem. Bana dayatılan "askerlik görevi"ni kabul etmem demek; aynı zamanda benim yaratmadığım ama beni çevreleyen, sadece iktidar sahiplerini mutlu eden bu sistemi onaylamam demek... Asla sivri çıkışlar yapmayacağımın ve "onları" ömrüm boyunca rahatsız etmeyeceğimin garantisini kendi ellerimle "onlara" vermem demek...

Oysa ben insanın insan üstündeki egemenliğini, devletleri ve çizdikleri hayali sınırları insanlığın önündeki en büyük engel; orduları ise devletlerin ve sermayenin çıkarlarını zor yoluyla korumak için örgütlenmiş şiddet kurumları olarak görüyorum. Bütün hayatım boyunca tüm sorunlarımı tartışarak ve sorunun üzerinde kafamı yorarak, en kötü ihtimalle soruna sebep olan her ne ise onunla ilişkimi keserek çözüme ulaştırdım. Ama hiçbir zaman, son çare olarak bile şiddete başvurmadım. Asla herhangi bir emir-komuta zincirinin içinde yer almak istemedim. Artık ne yönetmek, ne de yönetilmek istiyorum. Kendimi bildim bileli; sınıfsız, sınırsız, devletsiz, ülkesiz, sömürmeye değil paylaşmaya dayalı bir dünyada yaşamayı hayal ettim. Bugünkü durumun böyle olmaması, bana dayattığınız yaşama biçimine uymamı gerektirmez.

Benden askere gitmemi istemekle, yaşama olan bütün inancımı, özgür bir dünya hayalimi, umutlarımı istiyorsunuz. Ama onlar bana ait ve kesinlikle onları size vermeyeceğim. Bütün bu fikirlerimden dolayı, askere gitmeyi ve herhangi bir devlete hizmet vermeyi, sonucu ne olursa olsun reddediyorum. Bu fikrimden ya da sadece yapmamaktan ibaret olan eylemimden dolayı hakkımda açılacak davalarda hukuki

bir savunma yapmayı kabul etmiyorum ve ortak paydalarda buluştuğumuz tüm insanları da dayanışmaya ve şiddetten arınmış eylemliliğe davet ediyorum.

2000 - İstanbul

Timuçin Kızılay

BEN NEDEN ASKER OLAMAM!

İnsanların egemenler için sadece birer araç haline geldiği bir dünyada yaşıyoruz. Sömürü, tahakküm, eşitsizlik ve bunun doğal bir uzantısı olan şiddet her yerde egemen olmuş durumda. Devletler de bu egemenliğin sürdürücüsü ve koruyucusu durumundalar. Var olan bu durumu ben seçmedim. Benden istenen sisteme uyum sağlamam ve koşulsuz olarak itaat etmemdir. Ben bu durumdan rahatsızlık duyuyorum. Sömürünün, egemenlik ilişkilerinin ve bunların sonucu olan sınırların ve devletlerin olmadığı, itaat ve tahakküme dayalı değil gönüllü dayanışma ve özgürlüğün olduğu bir dünyada yaşamak istiyorum.

Şimdiki durum bunun tersi olsa bile ben daha güzel bir dünya düşümünden vazgeçmeyeceğim. Var olan egemen sistemle işbirliği yapmayı reddediyorum. Hayatımın bundan sonrasında şiddetin her türlüşünden uzak durmaya kararlıyım. Devletlerin organize şiddet kurumları olan orduya katılmayı, elime silah almayı, insan öldürmeyi, emirlere uymayı, gerekirse ölmeyi kabul etmiyorum. Devlet benden orduya katılmamı istemekle bütün güzel dünya düşlerimden vazgeçmemi ve varolan sömürü sistemine uymamı istiyor.

Hayır! Düşlerim bana aittir ve hayatımı nasıl yaşayacağıma ben karar veririm. Bu fikirlerimden ve şiddetten uzak durma çabamdan kaynaklanan yapmama eylemimden dolayı hakkımda açılacak davalarda hukuki bir savunma yapmayı kabul etmiyorum ve bana destek olmak isteyen tüm insanları şiddetten uzak eylemleriyle dayanışmaya davet ediyorum.

2000 - İstanbul

Hasan Çimen

REDDEDİYORUM

Hayatım boyunca hiçbir ilişkimin olmadığı ve olamayacağı militarizmi ve borcum olduğu söylenen askerliği reddediyorum . İnsanlığın binlerce sene önce ne yaptığını anlayamadan temellerini attığı bugün, adına devlet dediğimiz, insanlığın kahrolası çürük meyvesi olan kurumunu tanımayarak, Bu kurum ve onun büyük çarklarının kendisini

korumak için; Ordu, Polis, Hukuk dediği kendi savunma ya da bir başka deyişle (SALDIRI) birimlerinin, insan varlığının üstüne çıkıp insanları vazgeçemediği kendisini besleyen çarklarından biri yapmasına karşı çıkıp; Kişileri kendi özlüklerinden koparan bir şiddet, bir savaş mania içine sokan, kendisine sorgusuz sualsiz itaat ettirtmek ve insanları kendi düzenini yaşatmak için hiç tanımadığı insanlarla veya halkla; inancı, ırkı yada ekonomik siyasal çıkarları uğruna savaşımaya zorlayan hiçbir kurum ve ahlaki kabul etmiyorum.

Adına uygarlık denilen çarklar yığının egemenliğini bozulan ve yok olan doğanın yitirilen hayatların ve anıt mezarlar üzerine inşa etmesine ve haksız olan savaşına bir insanlık hakkı olan vicdani rettimi açıklayarak hiçbir şekilde katılmayıp kendimce onurlu olan yaşamıma bir leke sürmemek için bu kurumların hiç biri için var olmayacağını ve bu kurumların hiç birinin de benim için var olamayacağını bildirerek - hiçbir insana zarar vermemek ve bunun eğitimini almamak, - doğanın ve canlı hayatın kısacası ekolojinin bozulmasını önlemek, - kişileri kendi kirli çıkarlarına alet eden kurumların bir maşası olmamak, - en önemlisi kendi hayatımı yaşamak ve kişisel hayat tasarruflarımı kendim kullanmak, - kişilerin üzerinde baskı kuran kurumları ve bu kurumların dayatmalarını kabul etmeyerek askere gitmeyi ret ediyorum.

2000 - İstanbul

Mehmet Tarhan

Bugün Afgan halkının tepesine yağın bombalar 11 Eylül'de İkiz Kuleler'e çarptırılan uçaklarla binlerce insanın ölmesiyle ilişkilendiriliyor ve gerçekleştirilen saldırıya tüm dünyanın ortak olması bekleniyor. Şiddetin her türlüşünü lanetliyor, herhangi bir şiddet olayına katılmamın ya da gözyummanın yeni şiddet olaylarının kapısını açacağına ve herkesi sonraki tüm travmalardan sorumlu kılacağına inanıyorum. İktidar kaygısıyla devletler tarafından çıkarılan savaşların öncelikle yaşam hakkının ihlali olduğunu düşünüyorum. Gerekçe her ne olursa olsun yaşam hakkının ihlali bir insanlık suçudur ve uluslararası hiçbir sözleşme ya da yasa bunu meşrulaştıramaz.

Bu nedenle hangi koşulda olursa olsun bu suça ortak olmayacağımı ilan ediyorum. Militarist aygıtların hiçbirinin hizmetinde olmayacağım. Şiddetten arınmış, iktidar hesaplarından uzak, sınırsız ve doğayla barışık bir insanlığın özlemindeyim. Bunun pratikte var olmayışı düşüncelerimi ve bu yoldaki davranışlarımı değiştirmemi gerektirmez. Ben devlet kurumunun gerekliliğine inanmıyorum ve hiçbir devlete karşı aidiyet hissetmiyorum. Vatandaşlık görevi olarak addedilen eylemlerle militer yapıyı güçlendirmek ise hiç istemem. Vatandaşı olduğumu id-

dia eden devlet hayatietini devam ettirmek için beni askere almak, gerekirse uğruna ölüp-öldürecek bir savaş aletine dönüştürmek, dahası içine alarak yukarıda sözünü ettiğim insanlık suçuna dahil etmek istiyor. Buna izin vermeyecek ve inançlarımı koruyacağım.

Eşcinsel olmam nedeniyle "hak" olarak sunulan çürük raporunu ise militer düzenin kendi çürüklüğü olarak algılıyorum. Birey olarak herhangi bir devletin ordu ya da başka bir aygıtına hizmet etmeyeceğim. Mazeret sunmayı kendime ve insanlığa karşı hakaret olarak göreceğimden her türlü askerlik yapmama izni ya da ertelemeyi reddediyorum. Sonuç olarak hiçbir şekilde askere gitmeyeceğim. Herkesi de askere gitmemeye, askerlikle ilgili hiçbir işlem yaptırmamaya, mernis ve vergi numarası gibi denetim mekanizmalarını reddetmeye, şiddetten arınmış eylemliliklerle dayanışmaya çağırıyorum. Savaşları durdurmanın yolu onun insan kaynağını kurutmaktır. Şiddetin her türlü insanlık suçudur.

2001 - İstanbul

Erdem Yalçınkaya

11 Eylülde ikiz kulelere yönelik binlerce insanın ölümüyle sonuçlanan bir saldırı yapıldı. Bu saldırı sonucunda Talibanla Amerika ve müttefikleri karşı karşıya geldi. Bir tarafta binlerce Afganın katili Taliban'ın, diğer tarafta Amerika ve müttefiklerinin bu savaşı; bana savaşın ve militarizmin ne kadar korkunç bir şey olduğunu tekrar hatırlattı. Devletlerin iktidar kaygılarının ürettiği savaşlar, toplu katliamlarıyla, yol açtıkları açlıklar ve sefaletler insanlık için tekrar onarılamayacak yaralar açıyor. Ben her türlü savaşı, terörü ve şiddeti lanetliyorum ve bunlara alet olmayacağımı ilan ediyorum.

Ben hiçbir devlete ait değilim. Devletsiz, sınırsız, otoritesiz ve şiddetsiz bir dünya istiyorum. Devlet beni ordularına zorla alarak, insanları öldürmeye zorlayarak, bana insanları öldürmeyi öğreterek, bu düşüncelerimi yok etmek istiyor. Ben, düşüncelerimin ve hayallerimin yok edilmesine izin vermeyeceğim, çünkü bu dünyaya, birileri veya şeylerin adına, ölmeye veya öldürmeye gelmedim.

Bu yüzden, sebebi ve sonuçları ne olursa olsun, herhangi bir devletin ne ordusuna ne de başka bir kurumuna hizmet etmeyi reddediyorum. Aynı zamanda verilecek her türlü izin, tecil, çürük raporu gibi "hak" ve düzenlemeleri de kabul etmiyorum. Hakkımda açılacak davalarda avukat bulundurmayacak ve hukuki savunma yapmayacağım.

Bir kişinin ya da milyonların katili olmak istemiyorum. Bedelli askerlik kandırmadır; namlularında mermi olmak istemiyorum. Her türlü şiddet insanlık dışıdır; şiddeti lanetliyorum ve yaşamımdan so-

yutluyorum.

Sonuç olarak ben hiçbir koşulda askere gitmeyeceğim. Ben buradan herkese askere gitmeme çağrısı yapıyorum ve herkesi, şiddetsiz eylemliliklerle, savaşa ve militarizme karşı dayanışmaya çağınıyorum.

2001 - İstanbul

Mehmet Bal

Vicdani reddimi açıklıyorum!.. Bizzat 9,5 ay gibi bir süre içinde bulunduğum askerliğe, 18 Ekim 2002 tarihi itibarıyla devam etmemeye ve VİCDANİ REDDİMİ açıklamaya karar vermiş bulunuyorum. Beni askerliği yapmayı reddetmeye götüren nedenler kısaca şöyledir:

Militarizm, özü itibarıyla yok etmeyi bir sorun çözme yöntemi olarak kabul eder. Kendisini haklı çıkarabileceği çeşitli nedenleri öne sürerek, sonuçlarından da kendini kurtarmak için çeşitli yasalar ile yaptığını/yapacağını meşrulaştırmaya çalışır. Bu aşamaları gerçekleştirirken elbette egemen kesimlerle de tam bir uyum içinde çalışarak, hem onların isteklerini gerçekleştirmeye yardımcı olur, hem de kendisi için kaynak yaratır. Bu döngü ve uyum sürekli devam eder. Bu uyumu bozmaya çalışan veya karşı gelen ise bir şekilde susturulur, cezalandırılır, hatta yok edilir. Tarih bu çeşit olaylar ile doludur. Her defasında aynı oyunun çeşitli versiyonları sahneye konur ve büyük bir başarıyla da oynanır. Yaratılan bu durumlar o kadar açık ve nettir ki, bunu görmemek için kişi ne kadar çabalarsa çabalasın, vicdan her defasında kendini ortaya koyarak gerçeklerin inkar edilemeyeceğini belirtir. İnsanları en çok ikna eden sağduyu dediğimiz o duygu ise her defasında çeşitli gerekçelere yaslanarak, yaratılan bu durumların görmezlikten gelinmesini ister, hatta bu oyunda gönüllü yer almanın daha doğru olacağını öne sürer. Sağduyunun güvenli ortamını seçmek insana daha cazip gelse de, uzun erimdeki sonuçları vaat ettiklerinin tam aksini ortaya koyacaktır.

Militarizmin özünü teşkil eden bir diğer unsur ise kayıtsız şartsız itaattir. İnsanı kayıtsız şartsız itaate götüren yollar da özenle ve itina ile hazırlanmıştır. Ta en başından itibaren içine doğulan coğrafyanın ve toplumun güvenliğini sağlama iddiası ile, kişiye sırası gelince bu yolda katılımı dayatılır. Kişiye hiç bir biçimde fikri veya ne düşündüğü sorulmaz. Gerekçeler hazırdır. İnsanların çizilen bu yolda gösterdikleri davranışlar adeta kutsallaştırılarak sunulur. İçine doğduğu toplum, hatta anne ve baba bile bunların doğruluğundan ve kutsallığından hiç şüphe etmemektedir. Kendi çocuklarını, birilerinin ortaya koyduğu bu yolda, fedaya dahi hazırdırlar. Zaten çocuklarını doğdukları andan itibaren böylesi durumlara hazırlanmışlardır. İstisnalar olsa bile, ezici bir çoğunluk, aksine bir durumu düşünmek bir yana, bunu hayal bile ede-

mez.

Militarizmin ve yandaşlarının ortaya koyduğu/koyacağı savaşlar sadece insana zarar vermekle kalmamaktadır. Orduların elinde bulunan gerek nükleer gerekse biyolojik silahların doğaya verdiği/vereceği tahribatı ve yıkımı hangi gerekçe haklı çıkarabilir ki? Oysa o silahları insanların güvenliği ve yaşamlarının teminatı olarak bulundurduğunu öne sürerler, o silahları kullandıkları takdirde dünyanın nasıl bir hal alacağını bilmiyorlar mı...? Bu çelişkiyi göremeyecek kadar aptal oldukları elbet düşünülemez.

Dünyanın içinde bulunduğu şu anki durum da yukarıdaki kirli oyunları net bir şekilde yansıtmıyor mu? ABD ve yandaşlarının 11 Eylül'ü ve başka bir takım bahaneleri öne sürerek önce Afganistan'ı yerle bir etmesi, şimdi de Irak'a saldırmak için hazırlanmasının altında yatan gerçek nedenlerin güvenlik vs. olmadığını herkes biliyor. Fakat sağduyunun güvenli kolları herkesi sarmış durumda. İnsanlar atılacak bombaların paramparça ettiği/edeceği tüm canlıların oluşturduğu/oluşturacağı manzarayı vicdanlarına nasıl kabul ettiriyorlar acaba? Birkaç kesim dışında çeşitli platformlarda dillendirilen çağrılara hiç kimsenin karşılık vermemesinden ve savaşa karşı tepkisini ortaya koymamasından, dolaylı da olsa ABD ve yandaşlarının güç aldığı da bir gerçek değil midir? Gerçi hiç kimse bir başkasından belli davranışlarda bulunmasını bekleyemez, beklememelidir. Bu tamamen insanların iç muhasebeleri sonucu verecekleri bir karar olmalı. Nasıl ki BÜYÜK AĞABEY ortaya çıkıp, ya bizdensin ya da karşı taraftansın diyorsa, insanların da aynı netlikle "savaşı istiyor muyum, istemiyor muyum" diye net bir karar vermeleri gerekmektedir. Çünkü bu savaşçı ve yok ederek inşa etme mantığı ile hareket edenler silahını bugün başkasına doğrultmuşsa, yarın bana doğrultmayacağının bir garantisi yok.

Gerek kendi yaşamımda bizzat yaşayarak edindiğim acı deneyimler, gerekse 9,5 ay doğrudan içinde bulunarak edindiğim izlenimler doğrultusunda vicdanımın sesini daha fazla inkar edemeyeceğimi anladım. Bundan sonrası için gerekçesi ne olursa olsun vicdanım ve iradem dışında bana askeri veya sivil, yerel veya evrensel, hiçbir kişi, kurum veya yapının dayatacağı hiçbir edimi yerine getirmeyeceğimi belirterek VİCDANİ REDDİMİ kamuoyuna deklare ediyorum.

Kısaca bugüne geliş sürecini de belirtmek istiyorum. Ben 1995 Mayıs'ında 1975-2 tertip olarak askere gittim. 9 Eylül 1995'te adli bir olay nedeniyle tutuklandım. 7 yıllık bir cezaevi süreci sonunda 23 Mayıs 2002'de tahliye oldum ve doğrudan askere gittim. 18 Ekim'e kadar da askerliğe devam ettim.

Ayrıca kaçmak gibi bir düşüncemin de olmadığını belirtmek isterim. Son bir defa birliğe giderek askeri kimliği ve eşyaları teslim edeceğim.

2003 - Mersin

Erkan Ersöz

İnsan türü, bir hezeyan halinde doğayı ve kendi varlığını taahhüküm altına alıp dizginlenemez bir hırsla tüm evrene sahip olmak istiyor. Ben, doğaya ve onun varlıklarına tahakküm uygulamak istemiyorum.

İnsanlar devletler kuruyor, yönetmenin kutsallığına inanıyor ve yönetilmenin kaçınılmaz bir mecburiyet olduğunu ve tersinin yaşanamaz bir düş olduğunu iddia ediyorlar. Ben, her insan tekinin kendinden başlayarak bugünden itibaren yaşayabileceği yönetimsiz coğrafyalara inanıyorum. Ben, yönetmek ve yönetilmek istemiyorum.

Kurdukları yalan dünyasını korumak için yönettikleri insanların ellerine ölüm makineleri verip diğer yönetilenlerin üzerine saldırtan hükümlardan da, bunların gereklilik olduğunu iddia ettikleri sistemlerinden de nefret ediyorum. Hiçbir devlet veya tahakküm üreten teşkilattan emir almayacağımı ve onlar için kimseyi öldürmeyeceğimi açıkça ilan ediyorum.

Tüm bu kişisel inançlarımdan dolayı hiçbir şekilde askere gitmeyeceğim ve sesimin ulaştığı her insan tekini kendi türlerinin yarattığı bu suça daha fazla ortak olmamaya çağırıyorum.

2003 - İstanbul

Sertaç Girgin

Herhangi bir devletin otoritesini güçlendirmesi, sınırlarını genişletmesi ya da ekonomisini kurtarması uğruna yapacağı katliamda yer almayacağım.

Bu katliam esnasında kaybedilen insan hayatları, birileri için kutsal sayılabilir ve bazı mertebelere yükselmiş kabul edilebilirler. Ancak benim, hiçbir kutsallık veya yüksek mertebe için verecek bir canım yok.

Ben insanların; sınırları olmayan, otoritenin olmadığı, bireyin kendi üzerindeki iktidarından öte bir iktidarın olmadığı, şiddetin hiçbir koşulda araç olarak kabul edilemeyeceği, paranın kullanılmadığı, cinsiyet ayrımcılığının yapılmadığı, anarşinin olduğu bir dünyada, devletsiz, sınırsız ve bayraksız da yaşayabileceklerine inanıyorum.

Bu nedenle kendimi sınırları, bayrağı ve yönetim şekli belli hiçbir devlete ait görmüyorum. Bu yüzden hiçbir devletin ordusunda, elime silah alıp insan öldürmenin eğitimini almayı ya da aynı devletin başka bir kurumunda görev alıp bu yapının bir parçası olmayı reddediyorum. HİÇ KİMSENİN ASKERİ OLMAYACAĞIM!

2003 - İstanbul

Emir Üner

Her türlü otoriteye, tahakküm ilişkisine, emir alıp vermeye ve şiddete karşı olduğum için tüm bunların kurumlaştığı bir yapı içerisinde bulunmayı reddediyorum. Bu nedenle askere gitmeyeceğimi açıklıyorum.

2003 - İstanbul

Mustafa Şeyhoğlu

Ben Mustafa Şeyhoğlu; Savaşsız dünya isteğiyle yaşayan bir insanım. İki nedenle bugün burada reddimi açıklıyorum: Birincisi, bürünmek istemediğim bir kimliğin bana dayatılmasından dolayı; ikincisi, itaat etmenin, yeryüzündeki tüm hiyerarşi türlerinin, tahakküm mekanizması olan devletlerin, örgütlenmiş, kurumlaşmış şiddetin, insan öldürmeyi öğrenmenin ve öğretmenin, emir alıp vermenin, insan eliyle doğada yaratılan afetlerin ve doğanın yok edilmesinin, yaşamların erk, erkeklik ve silah üzerine kurulmasının, cinsiyetçiliğin, ırk, din, dil ayrımcılığının, dünyanın tesadüfen doğduğumuz herhangi bir coğrafyanın sınırlarla çevrilmiş olmasının ve bunu korumak için bilerek yaşanan ve yaşatılan paranoyanın karşısında olmamdan dolayı. Tüm bu saydıklarımın yekûnen bir arada bulunduğu ordunun bir askeri olmak istemiyorum.

Herkesin konuştuğu bir tarih olarak 11 Eylül'den de önce, herkesin çoktan unuttuğu bir tarih olan 12 Eylül'ü ve yaşamlarımızın her alanında militarizmi, hiyerarşiyi ve şiddeti kurumsal olarak örgütleyen DGM, YÖK ve MGK'yı hatırlatmak istiyorum. Bu kurumları işlevsiz kılmak, birey olarak yine bizim elimizde; tıpkı savaşın insan kaynaklarını kurutma seçiminin elimizde olması gibi. "Hiç kimse asker doğmaz".

Varlıklar dünyasında işlenen tüm suçlardan kendimi mesul hissediyorum; bu nedenle, içimdeki şiddetin sönümlenmesine değil, körüklenmesine hizmet eden tüm biçimlerden, sadece askerlikten değil, alternatiflerinden de kurtulmak istiyorum.

İçine doğduğum toplumsal koşullardan dolayı, özgürlüğün benim için ne olduğundan ziyade, "ne olmadığına" dair daha çok fikir üretebiliyorum. Nihai hedefim olan özgürlük ve özgürleşme yolunda sivil itaatsizliğin ve total reddin önemli bir adım olduğunu biliyorum.

Bu nedenle tekrar söylemek istiyorum: Elime hiçbir zaman silah almayacağım; herhangi bir ordunun, şiddetin organize edildiği herhangi bir grubun parçası olmayacağım.

Hiç kimsenin askeri olmayacağım.

2003 - İstanbul

Sami Serkan Kazak

Ben bu dünyaya hayatımı bireylere veya kurumlara adanmak için gelmedim. Oysa devlet doğduğum andan itibaren beni vatandaşı ilan edip, üzerimde hakkı olduğunu iddia ediyor. Hiçbir bireyin, üzerimde hak iddia etmesine izin vermediğim gibi, hiçbir devlete ve kuruma da izin vermiyorum

Militarist kurum ve aygıtların varlığı devam ettiği sürece, savaşların bitmeyeceğine, insanların ve doğanın özgür olamayacağına inanıyorum. Benim beynimde:sınırsız, otoritesiz, silahsız bir dünya var. Irk, din , cins gibi ayrımların olmadığı, özgür bireylerin yaşadığı bir dünya.

Sonuç olarak: Beynimdeki dünyayı pratikte de var edebilmek için; herhangi bir devlet kurumuna hizmet etmeyi ve askerlik yapmayı reddediyorum. Aynı zamanda; geri hizmet, tecil, çürük, raporu gibi uygulama ve düzenlemeleri de kabul etmiyorum.

2003 - İstanbul

Ahmet Cem Öztürk

Dünyaya geldiğimden beri benden önce gelenlerin yarattığı sistemi anlamaya bazı yerlerinde içine girmeye bazı yerlerinde dışına çıkmaya çalıştım durdum. Ve yeni yeni anlıyorum ki bu sistem doğadaki bütün bitkilere düşman, ağaçları kesiyor. Sonra anladım ki hayvanlarada düşman. En sonunda farkettim ki doğadaki diğer canlılara düşman olan bu sistematik hareket kaçınılmaz olarak insanlara da düşman. İnsanların yarattığı bir sistemin yine insanlara nasıl düşmanca davranabileceğini anlayamadım. Bu, benden önce gelenlerin kurduğu sistemin insanlar tarafından mı yoksa uzaylılar tarafından mı kurulduğunu düşündürdü. Şimdi ise şunu anlıyorum: Benden önce gelenlerin bu sistemi nasıl ve ne şekilde, ne amaçla, ne koşullar altında, hangi engelleri aşp şu ana geldiğinin çok önemli olmadığını; şu anki halinin benim hoşuma gitmediğini ve bu sistemin mümkünse dışına çıkmam gerektiğini anladım. Ben bu sistemin hiç bir parçasında yer almayacağım. Özellikle askerlik kurumunun içine hiç bir şekilde girmeyeceğim. Diğer kurumlarının ise mümkün olduğunca dışında kalacağım.

Geçenlerde askerlik kurumundan bir mektup geldi ve beni askeriye çağırıyordu bu mektup... onlara diyorum ki; sakın bana güvenip bir savaşa girmeyin. Ben hiç bir koşul altında savaşın bir parçası olmayacağım. Savaş hesapları yaparken bir kişi eksik olarak yapın.

Sevginin ve Eşitliğin yüceltildiği bir dünyanın sistemli olamayacağına olan inancımdan dolayı, birilerinin beni bir sistemin içine davet

etmesini sevgisizliğe ve eşitsizliğe davet olarak düşünüyorum. Sevginin ve eşitliğin yüceltildiği bir dünya istiyorum.

2003 - İstanbul

Tuğkan Tuğ

Kimsenin askeri olmayacağım

Dünya üzerinde epeyce uzun bir zamandır insanlar toplumsal uyum ve bireysel hesaplaşma açmazında kendi benliklerini sorgulamaktalar. Kanımca bu durum uzunca bir süre daha devam edecek. Ürettiği sonuçlar açısından en azından sistemin büyük bir kısmına karşı olan insan, vicdani hesaplaşma ya da onurlu yaşama isteklerini doyurmak; bununla beraber en dar yada en geniş toplumsal alanlarda onaylanmak ihtiyacını sürdürecektir. Şimdiye kadar içimizden pek azımızı sarsmayan şu serzeniş, bir süre daha zihinlerde yankılanacak: Değiştirmem gereken şeyleri değiştirebilme gücü; asla değiştiremeyeceğim şeyleri kabullenme gücü ve daha önemlisi, bu ikisini ayırdedebilmek gücü istiyorum. Bugün dünyada dizginsiz bir sömürü, devasa bir açlık ve hiç bir gerekçeyle meşrulaştırılamayacak aşgınlık bir savaş var.

Savaş olgusu bu metni doğrudan ilgilendirecek. Savaşa hayır demek, savaş durumunu değiştirmek için biriken çabalara bireysel bir katkı olacak. Bireylerin savaşa karşı olmalarına rağmen savaşı durdurmaya güç yetiremeyecekleri açık. Kaldı ki, sistem kitlesel olarak savaşa karşı olmanın da savaşı durdurmaya yetmeyeceği düşüncesini bizzat bu aynı kitlelere kabul ettirmiş görünüyor. Peki sistemin bunu salt askeri gücüyle sağladığını söyleyebilir miyiz? Elbette kitle iletişim araçları üzerinden yayılan bir propaganda, akıl tutulmasına yol açan sayısız manüplasyon var. Fakat bunların dışında da sistem kendi içine doğan ve onun içinde ayakta kalmaya çalışan bizlere de ortak bir bilinç, bir sistem bilinci vermiyor mu? ABD Irak'ı işgal edeceğini ilan ettiğinde, savaşa karşı sokaklara akan insanlar, Irak bombalanmaya başladığında, bu savaşı, evlerine dönüp televizyonlardan izlediler. Bu durum insanların savaş karşıtlığının, savaşı güç mücadelesini pekiştiren bir arena gibi kutsayan, hayatın gerçeği olarak kanıksayan bir perspektifi de barındırdığını, en azından bunu askeri düzeyde taşıdığını gösterir. Bir başka deyişle, savaş gündeme geldiğinde karşı olunan, tahammül edilemez; ortaya çıktığında ise zorunlu olarak kabullenilen 'hayatın gerçeği' olur. Oysa devletlerin mevcut varlıkları çerçevesinde nasıl bir donanım ile savaşa hazırlandıkları, sistemin kendi içinde nasıl bir savaş potansiyeli taşıdığı zihinlerden uzaklaştırılır. Zira ağır bir yüküdür. Özellikle savaş karşıtı için. Dünyadaki çoğunluğa paralel olarak Türkiye'de de savaş karşıtı bir çoğunluk var. Oysa burası askeri hizmetin zorunlu olduğu bir ülke. Bu durum tartışılmaz bulunmuş

kanıksanmış. Orduya girmek,silah kullanmayı, insan öldürmeyi öğrenmek, itaat etmek insanlık dışı mumelelere maruz kalmak, düşünmemek, sorgulamamak...ve tüm bunları en çarasız ifadeyle 'askerliği aradan çıkarmış olmak için' yapmak. Orduyu büyük bir güç ve iktidar sembolü olarak içselleştirmek. Evet hakim bakış bu. Aynı bakış, varolan sistemi devirip yerine Yeni bir sistem kurmak isteyen insanların da aklına ilk olarak, sistemin karşısına başka bir orduyla çıkmak gerektiği düşüncesini getiriyor.

Kanımcı bu da üzerinde düşünölmeye değer bir durum. Sistem bilinci gücünü, sistem içinde yaşayan her kesimden farklı renkler ve tonlarda fikirler olarak üretiyor. Bu bilinç, savaş karşıtlığını okşayan, barışı 'yüce değer' diye sunan, adları bilhassa savaşlarla anılabilecek devletleri ve orduları onaylayan, bir tuhaf düşünce silsilesini barındırıyor. Ben bugün bu ablukaya karşı kendi cephemden bir ses olmak niyetindeyim. Bir birey olarak kendime asla izah edemediğim askerlik hizmetini yapmayı reddediyorum. Bunun benim açımdan bir iç hesaplaşmanın devamı olmasının yanısıra, aynı kaygının toplumsal yaşamdaki izdüşümü olan sistem karşıtlığı açısından da yaşamsal bir önemi var. Ben savaşlara ve onun yürütücüsü olan ordulara karşıyım. Savaşa hizmet etmek istemiyorum. İnsanların özgürce yaşayabilecekleri bir dünya ve yalnızca bu ihtiyaca dönük hizmetler vermek istiyorum. Savaşın suç ortağı olmak istemiyorum.

Bu gerekçelerle kamuoyuna ilan ediyorum: Ben vicdani retçiyim! Öldürmeyeceğim, ölmeyeceğim; kimsenin askeri olmayacağım!

2003 - İstanbul

Mahmut Elkuş

Muzaffer militarist güçler yüzyıllardır sadece kendi egemenlikleri ve çıkarları uğruna dünyanın bölgelerinde uyguladığı zulmü ve vahşeti bugün ortadoğuda daha da yokedici ordu ve araçlarla uygulamaya devam ediyor. Ben her türlü şiddeti, katliamları, işkenceyi, zorbalığı, yaşam ihlallerini ve gerekçelerini lanetliyorum. İnsanları bu vahim gidişata göz yummamaya çağırıyorum.

Hayatımı şiddetten ve yaşamın her alanına bulaşmış tahakküm ilişkilerinden uzak durarak ve karşı çıkarak sürdürmeye kararlıyım. Otoritenin ve itaatin varolduğu hiçbir devlet, ordu, ideoloji, toplumsal ve ticari ilişkinin içinde yer almayacağım.

Sonuç olarak; yazılı yasalar, sözlü kuralılar ne derse desin, kaçak olarak yaşamayı ve askere gitmeyi reddediyorum.

2004 - İstanbul

Cemal Karakuş

Şiddeti reddediyorum, öldürülen her çocukta, şiddete maruz kalan her kadında, insanı insan tarafından öldürme sanatını reddeyiyorum.

Son olaylar bir kez daha gösterdi. Örgütlenmiş silahlı güçlerin ne Cenevre Sözleşmesi'ni ne de insan haklarını taktığı var. İnsan olma hakkımı kullanıyorum, hiçbir gücün bana insan öldürme eğitimi veremeyeceğini deklare ediyorum.

2004 - İstanbul

Ersan Uğur GÖR

Dünya üzerindeki canlı ve insan yaşamını tehdit eden silahlanma çılgınlığından nefret ediyorum. Avını bekleyen her mayından, katilliği aşkar her üniformadan, kan döken her mermiden nefret ediyorum. Tüm savaşlar cinayet, tüm devletler katildir. Ben sınıfsız, sınırsız, savaşırsız, sömürsüz, şiddetsiz, hiyerarşisiz, otoritesiz bir dünya istiyorum. Ben dünyayı istiyorum. Hiç bir coğrafyanın sınırlarla kaplanmasını, hiç bir devletin varlığını meşru bulmuyorum. Her ne sebeple olursa olsun birey üzerindeki tahakkümü, herhangi bir devletle işbirliğini, yönetmeyi/yönetilmeyi, emir almayı/emir vermeyi, ölmeyi/öldürmeyi, devletlerin birey üzerindeki her türlü tasarrufunu, askerliği ve tüm alternatiflerini reddediyorum; total vicdani reddimi insanlığa duyuruyorum. Öldürmeyi öldürmeyecek, kimsenin askeri olmayacağım.

2004 - İstanbul

Yaşar Öner

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2004 - İstanbul

İnci AĞLAGÜL

Reddediyorum.

Her yanımda öldürme eğitimi almış insanlarla çevrili, askerliğin ve askeri anlayışın yaşamımın her noktasında herhangi bir yüzünü göstermesine katlanamıyorum ve katlanmak da istemiyorum. Çünkü ben savaşırsız, şiddetsiz, sınırsız, sınıfsız, otoritesiz bir dünyada özgür bir birey olarak yaşamak istiyorum. Militarizmin ayrımcılığına ve cinsiyetçiliğe karşı bir kadın olarak yani doğuştan elenmiş biri olarak daha fazla susamayacağım için, askere alınma gibi bir derdim olmadığı için,

kardesim, babam, arkadaşım, sevgilim gitmeye zorlandığı için karşı çıkıyorum. Kadınlara yönelik taciz, tecavüz, 'namus' cinayetleri'ni, cinsel kimliğinden ya da yöneliminden dolayı bireyin aşağılanması çürük sayılıp ötelenmesini diğer toplumsal nedenleri de yok saymadan var olan militarist anlayışın da bir sonucu olarak görüyorum.

Bir kadın olarak ancak yaşını almış bir anne olduğum zaman o da toprak-vatan ikilisinin karşılığında (doğurgan-kutsal) sayılıp değerli olacağımı bildiğim ve bundan nefret ettiğim için ayrıca dünyadaki bir çok sorunu; açlığı, kuraklığı, Irak'a yapılan saldırı, işkence ve tecavüzleri, Afganistan'a atılan bombaları, Yahudilere yönelik soykırımı, Filistin'de çocukların oyun yerine silahla oynamasını, ırkçılığı, doğal hayatın yok edilmesini dert edip kendi sorunum saydığım gibi askerliği de kendi sorunum olarak görüp karşı çıkıyorum, çünkü aslında zaten bütün bunların sorunmuş gibi görünmemesi bile her birimizin sorunu. Sustuğum sürece kendimi suç ortağı olarak göreceğim. Fakat ben hiçbir biçimde savaşın ve militarizmin suç ortağı olmak, yaşamlarımızın, akıllarımızın, düşlerimizin tutsak edilmesine seyirci kalmak istemiyorum. Canlı hayatı hiçe sayan hiç bir mekanizmanın içinde yer almayacağım. Bu düşüncelerimden dolayı askerliği, militarizmi ve bunun bizlere birer yaşam biçimi olarak dayatılmasını reddediyorum.

2004 - İstanbul

Ebru TOPAL

REDDİMDİR

Başta bireylerin kişisel hak ve özgürlüğünü yok saymak için; tesis edilen her türlü; Toplumlari; küflenmiş ahlak eteri ile uyutarak ön yargıya sürükleyen ve dolayısı ile cinsiyetleri kategorilendiren, yerküreyi, doğayı, her türlü canlıyı sermaye aygıtı gibi benimseyen; Eğitim ve öğretim hanesi olarak empoze edilen; bireyi kendi kişisel yetenek ile taleplerine ve değerlerine öksüz bırakan yabancılaştırma kurumlarını; Devletin otoritesini silahla, kanla ve kitleler halindeki ölümlerle sağlamlaştıran, bunu kiralık medya ile halka duyurarak meşrulaştıran; her sağlamlaşan otorite ile birlikte yoğunluğu artan yaptırımlara, yaptırımlarla güçlenen kapitalizme ve açlığa; Çürümüş zihniyetleriyle; silaha ve sonuçlarına karşı çıkıp, ölümü değil, yaşamı destekleyen bireylere katlanılması gerek görülen kötü muameleye, eşcinselleri çürük raporu vasıtası ile dolaylı yoldan toplumsal tasviyelerinin sıradanlaştırılmasına; Dair reddimi açıklıyorum.

2004 - İstanbul

Yöntem Yurtsever

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2004 - İstanbul

Nazan ASKERAN

Gezegelimiz üzerinde süregelen, cinsiyet ayrımına dayalı, heteroseksist, hiyerarşik, mülkiyetçi, militarist sömürü sistemi tarafından ne kendimin, ne bir başka bireyin, canlı cansız herhangi bir varlığın sömürülmesini, ezilip yok edilmesini istemiyorum. Tüm ekosistemi tehdit eden bu kanlı sistem tarafından çıkarılan savaşların ne öznesi ne de nesnesi olmak istemiyorum. Her gün yüzlercesini, binlercesini ürettikleri türlü çeşitli imha silahlarıyla akıtılan kanların, yok edilen yaşamların faillerinden biri olmak istemiyorum. Sistemin robotlaştırıp, emir-komuta zincirine tabi kılıp, posası kalana kadar kullandığı ve sonra kaldırıp attığı zavallılardan biri olmak istemiyorum.

Bir KADIN olduğum için birilerinin mülkiyetinde olmayı, birilerinin namusu olduğum gibi çarpık bir düşünceyle kapatılmayı, dayak yemeyi, öldürülmeyi istemiyorum. Sırf KADIN olduğum için boynuma takılan "anne", "karı", "evlat" etiketleriyle beni mülkiyetleri altına aldıklarını varsayan birtakım erkekler ve toplum tarafından yönetilip yönlendirilmeyi, güdülmeyi, yaşamımın, kimliğimin, bedenimin üzerinde hiçbir hak ve söz sahibi olamamayı istemiyorum. Sırf KADIN olduğum için gece sokaklarda yürümemin, yüzümdeki gülümsemenin taciz ve tecavüzle "ödüllendirilmesini" (!) ve bu nedenle cinayete kurban gitmeyi istemiyorum. Aynı şekilde bir eşcinselin, bir transvestitin ve diğer tüm insanların sırf cinsel kimlikleri nedeniyle ezilmesini, sömürülmesini, dayak yiyip öldürülmesini istemiyorum. Örgütlü/örgütsüz her çeşit şiddeti reddediyorum. Savaşlarda ölmek, öldürülmek istemiyorum. Bizden sonra da bu gezegen üzerinde var olacak canlı/cansız yaşamı için bir tehdit unsuru, bir terminatör olmayı reddediyorum. Ezmeyi, ezilmeyi; Emir vermeyi, emir almayı; Öldürmeyi, öldürülmeyi; Savaş, askerliği, şiddeti yaşamımızın her alanına nakşeden, MEŞRU kılan militarist anlayışı; Reddediyorum.

2004 - İstanbul

Hürriyet Şener

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2004 - İstanbul

Doğan Özkan

Bugün 28 haziran, şu anda adına NATO denen militarist yapılanma Ortadoğu'da kaç insanın nasıl öldürüleceğini konuşmak için toplanıyor. Ülkemiz topraklarında ise egemenler, halkların birbirine düşman edilmesi planlarını hayata geçirmeye çalışıyorlar. Bir yandan Avrupa'ya şirin görünmek için "uyum yasaları" mecliste kabul edilirken, öbür yandan halklara yönelik baskılar her geçen gün arttırılıyor. Ortadoğu'nun tamamında, ülkemiz coğrafyasında ve dünyanın her tarafında halklar devletlerin egemenleri güçlerini korusun ve arttırsın diye kurban ediliyorlar. Irak, Filistin, Türkiye ve daha birçok yerde halklar egemenlerce birbirine düşmanmış gibi gösterilmeye çalışılıyor. Kürt, Filistin, Irak halkları ve daha birçok halk devletlerce işkence, sürgün ve katliamlara maruz bırakılıyor. Ben bu katliamlara ortak olmayı ve halkların katili devletlere hizmet etmeyi reddediyorum. Dünyanın her yerinde bir avuç "güç sahibi" egemen daha fazla para ve güç için dünyanın ekolojik dengesini altüst ediyorlar. Egemenler kendi çıkarları için canlıların ortak çıkarlarını yok sayıyorlar. Egemenlerin çıkarları için öldürmeyi, öldürülmeyi ve öldürmeyi öğrenmeyi istemiyorum. Egemenlerin halklara yaptıkları zulme ortak olmayı reddediyorum. Hiçbir şekilde askere gitmeyeceğimi veya devletin herhangi bir biriminde bana verilecek herhangi bir görevi kabul etmeyeceğimi açıklıyorum. Total reddimi açıklıyorum. Eylemim bir reddetme eylemidir. İnsan öldürmeyi, halkları katleden devletlerin hizmetinde olmayı, "güç sahibi" insanların hizmetinde dünyanın yok edilmesinin bir parçası olmayı reddediyorum. Ben katil değilim, katil olmayı reddediyorum. Bu reddetme eyleminin bir suç olduğunu düşünmediğim için hakkımda açılacak davalarda avukat bulundurmayacak ve hukuki savunma yapmayacağım. Herkesi devletlere hizmet etmemeye, askere gitmemeye ve askerlikle ilgili hiçbir işlem yapmamaya, halkların kardeşçe yaşadığı savaşırsız bir dünya için ortak eylemliliklerde buluşmaya çağırıyorum.

2004 - İstanbul

Sinan Dünder

Ben, Sinan Dünder Yaşamımın hiçbir döneminde emir alıp, emir vermediğim halde, hayatımın bir dönemini benden çalıp; bana bunları öğretmeye kendini adanmış devlet ve ordu otoritesini reddediyorum. Silah kullanmayı, bomba atmayı, insan öldürmeyi, emir almayı ve emir vermeyi öğrenmek istemiyorum. Şiddet, kan ve gözyaşı üstüne kendi güç ve tahakküm ilişkilerini sürdürenlere hizmet etmeyeceğim. Devletin beni askere çağıran kaba sesini değil, vicdanımın asil sesini dinliyo-

rum ve total vicdani reddimi insanlığa duyuruyorum.
2004 - İstanbul

Ömer Sezer / İmdat Şanlı / İsmail Sabancı / Salih Arıkan / Hasan Akyürek

Uzun bir süredir fiziksel engelli insanlar üzerinden çok çirkin bir propoganda sürüp gitmektedir. Bu propoganda, savaş severliğin, silah severliğin sempatik hale getirilme propogandasıdır. Bu tutuma karşı, fiziksel engelli insanların düşünsel engel taşıyorlarsa tavır koymaları son derece önemli ve anlamlıdır.

Yaşadığımız ülkede çok büyük bir askerlik ve silahlanma dalgası söz konusu iken, üstelikte fiziksel engelli insanların bir günlükte olsa sembolik olarak askerlik yapma eğilimini temsil etmeleri, bizi savaşa ölüme sürükleyen, tarih boyunca ganimetçilik yapmış militaristlerin sevinçlerini körüklerken buna övgü sunan medyanında çabasıyla engelli insanların üzerinden duygusal bir sömürü malzemesi yaratılmak istenmektedir.

Bizler, engelli insanların bu savaş yanlısı askerlik propogandasının kesinlikle dışında olmak gerekliliğini vurgulamak istiyoruz. Zira savaş, engelli insanların var olmasına asla anlam kazandırmaz. Aksine, fiziksel engellilerin en büyük nedeni savaşlardır. Bu nedenledir ki, fiziksel engel üreten savaşlara karşı durmak, zorunlu askerliğe hayır demek öncelikle en derin problemleri yaşayan fiziksel engellilerin görevidir. Fiziksel engelli insanlar silahlı kuvvetlerin propogandasına alet olamazlar. Bu bilinçle bir günlük askerlik olgusunu tamamiyle reddediyor ve her türden silahlanma anlayışına karşı çıkıyorum.

Bizim hayatımız asla silahların gölgesinde tüketilebilir hayatlar olamaz. Bütün insani ve vicdani duyarlılıklarımızı ortaya koyarak medyanın, kendisine sakat dernekleri adını veren bir takım çevrelerin bir günlük askerlik saçmalığına karşı kendi tavrımızı özgürce ifade ederek, bu tür tutumların asla yanında olmadığımızı ve her duyarlı bireylerin, fiziksel engel taşıyan yada taşımanın böylesi yöntemleri lanetlemesi gerektiğini düşünüyor ve bunu yapanlara karşı en derin hislerimizle asla yanyana olmadığımızı belirtmek istiyoruz.

Tarih boyunca savaşların ve silahların egemenliği ile üzerimizde yönetim oluşturduğunu düşünenlere ve her türlü medyayı kendilerine alet yapanlara söyleyebileceğimiz en anlamlı söz, bizi ve insanlığı hiç bir iğrençliğimize alet edemezsiniz. Sizler ölümü dağıttıkça, bizlerde evrene hayat saçmaya devam edicez. Sizler ölüm kadarken bizler yaşam kadar varız. Her türden askerliğe, savaşa, saldırıya hayır diyerek, bu ucuz propogandanızı dikkate almadığımızı, bir günlük değil bir anlık bile silahların savaşların aleti olmayacağımızı haykırıyoruz. Bü-

tün silahlı güçler ve medya bu kirli propogandanın esiri olmadığımızı bilmelidirler. Fiziksel engelli olmak, düşünsel engellerin dışında kalmak insanlık onurundan ve erdemden yana olmak, bütün kirli oyunların, savaş makinalarının, güce tapıcılığın, üstesinden gelmeyi gerektirir. Sizler orada oldukça, bizlerde burada olacağız, sizlerin hiç bir yönteminizi ve de hiç bir yaklaşımınızı dikkate almıyoruz. Özgür ve adil bambaşka bir hayatın mümkün olduğunu düşünüyoruz ve bu düşünce bizi yaşatan evreni var eden düşüncenin ta kendisidir. Silahlarınızı ve saldırılarınızı tamamiyle redderek bu şekilde yapılan bütün aşağılama çabalarına hala dimdik bir şekilde var olduğumuzu haykırmak istiyoruz. Bu mücadele hep sürecek. Tarih boyunca olduğu gibi... Bir günlük fiziksel engelli. İzmir.

2004 - Ankara

Levent Duranyan

Hepimizden çok daha büyük ve muktedir olan doğa annemin güzelliği karşısında elime silah tutmaktan utandığım için; Onun çeşitliliği ve çok renkliliği karşısında tek tip kıyafetler takınıp, onun müziği karşısında "rap rap" yürümeyi güzel ruhuma ve zayıf bedenime yakıştıramadığım için; Bireysel, politik, cinsel ve dini inançlarım beni reddetmeye kışkırttığı ve kısacık hayatımda sadece kendi seçtiğim insanlara ve inançlara hizmet etmekte ısrarcı olmak istediğim için; Şiddetten ve iktidardan mümkün olduğunca arınmış bir hayatın peşinden koştuğum ve aksi halde yaşamaya devam edemeyeceğim için; Koruyacak, savunacak, sakınacak tek karış vatan toprağına sahip olmadığım ve kendi şizoid hayal dünyamdan ve sevdiğim insanların kalplerinin içinden başka vatan toprağı tanımadığım için; Ve benden öncekiler bana cesaret ve umut verdikleri için; Nedense beni kendisine hizmet borçlusu ilan eden Türkiye Silahlı Kuvvetleri' ne "bana sordunuz mu?" demek ve beni çağırdıklarında kesinlikle "evde" olmayacağımı, sonuna kadar direneceğimi ve dünya çapında bir rezalet hikayesine konu olmaktan onur ve keyif duyacağımı pis pis sırtmak suretiyle açıklamak isterim.

2004 - Ankara

Ceylan Özerengin

REDDEDİYORUM...

Bir kadın, bir anne, bir barış yanlısı, bir anti-militarist ve bir insan olarak orduları, onların yol açtığı ve katıldığı bütün savaşları, silahlanmayı ve her türlü silahı, ve bir bütün olarak şiddeti reddediyorum.

Gençlerin askere alınmasının bir insan hakkı ihlali olduğunu düşünüyorum. Hiçbir seçme hakkı tanımadan, zorunlu olarak ve yaşamlarının en genç ve verimli çağında kışlalara doldurulan genç erkeklere şiddeti, silah tutmayı ve kullanmayı, koşulsuz ve sorgusuz-sualsiz itaati, ölmeyi ve öldürmeyi öğreten anlayışı toptan reddediyorum. Gençlerin silah altına alınmasını kutsayan ve askerlik zorunluluğunu tartışılmaz bir yasak konu ve bir “vatan borcu” gibi sunan ve şiddete tapan bir kültürü tek mutlak doğru gibi sunanları da toptan reddediyorum. Gençleri üniversite eğitiminden sonra master yaparak, yurtdışında iş ve yerleşim olanakları arayarak, ve çeşitli nedenlerle askerden kaçmaya zorlayarak ikiyüzlülüğe iten bu zorunluluğu da reddediyorum. Bırakın herkes istediği gibi ve düşündüğü gibi yaşasın ve davransın. Bence dünya yüzündeki tek kutsal kavram, insan yaşamıdır. Bunun dışında bize dayatılan tüm “kutsal görevleri” de bütünüyle reddediyorum.

2004 - İstanbul

Şahin Özbay

Seçmediğim yerde olmam. Yaşamdan öğrendiğim, insan seçimlerini yaşar. Devlet diye bir şey seçmedim ama var. Var diye dediğini yaparsam ben ben olmam. Ne askeri ne sivil, ben devleti tanımıyorum. Ve dediği hiçbir şeyi de yapmam. Oynamıyorum artık. Mızıkçıyım.

Seçmediğim yerde olmam. Doğdum. Yaşıyorum. Tavrım ve seçimlerim yaşamak ve yaşatmaktan yana. Devlet bana asker olmamı, savaşmayı öğrenmemi dayatıyor. Devlet diye bir şey seçmedim ama var. Var diye dediğini yaparsam, ben ben olmam. Öldürmek ve ölmekten yana olan bir yapının içerisinde ne asker ne de sivil olarak yer almam. Bana dayatılanları reddediyorum. Vicdani retçi Mehmet Tarhan'ın 28 Nisan'da Sivas'ta yapılan mahkemesinin çıkışında yoklama kaçağı olduğumu söylediklerinde dediklerimi yineliyorum. Ben kaçak değil vicdani retçiyim. Kaçsam neden burada olayım?

2004 - İstanbul

Necdet Özaktın

Bu belge ile askerlik hizmetini yapmayı reddettiğimi kamuoyuna ilan ediyorum. Benim için askerlik bir hizmet değil, hezimettir. İnsanlık onurunun yıkıldığı, vicdanın ve aklın geri plana itilip, nefretin ve nobranlığın hüküm sürdüğü savaş bölgelerinin bir neferi olmayı reddediyorum. Savaşı geçür akçe, silahlandırılmış gençleri de bu piyasanın işçileri olarak gören her türlü militer yapıya karşı; barışı, sevgiyi ve kardeşliği savunmanın gerçek borcum olduğunu düşünüyorum. Devletle-

rin toplumsal ve toplumlararası düzeni sağlamak iddiasıyla yazdıkları yasalarda da yer alan askerlik hizmetinin infazına yönelik kısmı, yasa koyucunun açmazı olarak görüyorum. Zira aynı yasalarda yer alan bireyin temel hak ve hürriyetleri paragrafında bahsi geçtiği gibi; vicdan hürriyetimi kullanarak askerlik dayatmasını reddediyorum.

2004 - İstanbul

Halil Savda

1974 Şırnak/Cizre Kocapınar köyü doğumluyum. İlkokul okudum. 1993 yılında 1 ay Cizre ve Şırnak nezaretlerinde gözaltında kaldım. O zaman yoğun işkenceler yapıldı. PKK'ye yardım yataklık suçundan Diyarbakır DGM'de ceza aldım. 1996 yılının başında tahliye oldum. 1996 mayısında askere gittim. Manisa Batıkışla'da. Dağıtımdan sonra gitmedim. 1997 yılının Kasım ayında Mersin'de PKK'ye üye olmam dolayısıyla gözaltına alındım. Adana DGM'de 15 yıl ceza aldım. Yeni TCK ile tahliye edildim. Tahliye edildiğim 18.11.2004 tarihinde askeri firar olmam nedeniyle Antep Şehit Kamil Jandarma Karakaolu'na kelepçeli götürüldüm. Orada 6 gün tek başıma nezarethanede tutuldum. Yatak yoktu. Bir bank, 4-5 askeri battaniye vardı. İçeride ailemle defalarca görüşme istemime rağmen izin verilmedi. 25.11.2004 tarihinde Tekirdağ'a götürüldüm. Ertesi gün firar suçundan dolayı Çorlu/Tekirdağ askeri savcılığına götürüldüm. Savcılıkta vicdanen ve inanç bakımından askerlik yapabilecek durumda olmadığımı söyledim. Orada çok kısa konuştum. Ondan sonra 8. Mekanize Piyade Tugayı disiplin cezaevinde 8 gün kaldım. Tecrit odasında tutuldum. Tek battaniyeli, bir askeri battaniye uzunluğunda bir yer. Sonra götürüldüğüm Beşiktepe Kışlası'nda vicdani retçi olduğumu açıkladım. Yine Tugay Komutanlığı'na yazdığım bir dilekçe oldu. Orada: 1) 1993 yılında gözaltına alındığımda gördüğüm işkencelerden ötürü vicdanen askerlik yapamayacağımı 2) Ordunun ve askeriye'nin benim hümanist, özgürlükçü düşüncelerimle ve yaşam tarzımla bağdaşmadığını belirttim. Yine Türkiye'nin, imzaladığı Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne imza attığını, AİHS'nin 9.maddesinin vicdani ret hakkını tanıdığını, ancak Türkiye'nin bunu iç hukukuna almadığını, bunun da AİHS'ni ihlal olduğunu, bana AİHS'nin ilgili sözleşmesine uygun bir muamelenin yapılmasını istedim.

2004 - İstanbul

Veli Akdağ

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2004 - İzmir

2005 - 2010

Necati Balbay

İnsanın, doğada, bir yöneten olarak değil, diğer varlıklar ile birlikte bir bütünün parçası olarak yer aldığını biliyorum. Dünyayı algılayışta bugün egemen olan bakışın hatalı ve geleceğimiz için terk edilmesi gerektiğini, insanlar olarak bizlerin öncelikle kendi birey olma bilincimizi edinip, birey-doğa, birey-birey ve birey-toplum arasında var olan tahakküm ilişkilerini yıkıp yeni bir dünya yaratmaktan başka şansımızın olamadığını düşünüyorum.

Bugünkü insan-doğa ilişkisi doğada var olan dengeyi olumsuz yönde bozmaktadır. Bize en çok benzeyen canlı olan hayvanların kendileri için var olduğunu sanan ve onları bir meta olarak algılayanlara, bunun tahakkümcü bir yanılsama olduğunu ve hemen terk edilmesi gerektiğini düşünüyorum. Ben bir vejetaryenim.

Hiyerarşik bir yöntem olan şiddeti yaşam tarzlarının bir parçası olarak benimseyen, varoluşlarını ya da kurtuluşu bu yolla arayanların, bu yaptıklarının, dünyayı bugün kan ve vahşet içinde yüzdüren anlayışın yeniden üretiminden başka bir işe yaramayacağını bilmelerini istiyorum. Ben, tahakkümün ve onun araçlarının hayatımda yer almasını istemiyor ve kendimi ifade biçimi olarak da şiddetsiz eyleyışleri benimsiyorum.

Birey-toplum ilişkisinde hiyerarşinin en büyük silahının yaratılan militarist kültür olduğunu biliyorum. Bu anlayış da yaptırım gücünü sahip olduğu yapılanma biçimlerinden almaktadır. Militarist kültürün koruyucusu ve yeniden üreticisi olan, tahakküm ilişkilerini kendine araç edinen hiçbir yapı içinde yer almayacağım. Bu kurumlardan, günlük yaşantım üzerindeki etkisini fazlasıyla hissettiğim devlet ve onun silahlı kuvvetleri ile ilişkimin olmadığını ve de hiçbir zaman olamayacağını söylüyor, benden vatan borcu adı altında istenilen askerlik hizmetini reddediyorum. Ben bir vicdani/total retçiyim.

Önemli olan varmak değil, yolda olmaktır. Bu yolda vicdani/total retçi Mehmet Tarhan'la yoldaş olduğumu herkesin bilmesini istiyorum.

2005 - Lüleburgaz

Ferda Ülker

“Uzun zamandır kendimi antimilitarist ve feminist olarak tanımladığım için, doğal olarak, zaten retçi olduğumu düşünüyorum. Yaptığım bu açıklama ile “gayri resmi” olan durumu sadece “gayet resmi” hale getirmiş oluyorum! Vicdani ret hareketi, yalnızca ‘zorunlu askerlik hizmeti’ne karşı yürütülen bir mücadele değildir. Kavram çok daha geniş bir yelpazeyi ve daha fazlasını içeriyor. Ve biz kadınların bu harekette “destekçi” konumundan daha fazlasına dair sözümüz ve duruşumuz var. Vicdani ret militarizme ve onun bütün yüzlerine karşı doğrudan bir karşı duruşun adıdır. Militarist düşünce sadece ‘askeriye’nin sınırları içinde kalmayıp, günlük hayatın içine de yedirilen “militar” bir dünya kurgular. Ki bu kurguda; kadınlık aşağılanır, kadınlar genellikle görmezden gelinir, yok sayılır. Koşullar gereği bazen öne çıkarılsa da bir iki adım geride konumlandırılır. Kavramları; otoritedir, hiyerarşidir, itaattir. Biz kadınlar için bu kavramlar ne kadar da tanıdık değil mi, ne kadar da hayatın içinde. Durmadan çarptığımız ve her seferinde bizi gerilere iten bir dünyanın çok iyi bildiğimiz duvarlarıdır. Hele bu coğrafyada yaşayan kadınlar için militarizm, hayatın her ayrıntısında, çağrısız ve arsız bir misafir gibi hep ‘mevcut(lu)’dur. Sokakta, evde, işte, ilişkilerimizde, mücadele alanlarımızda, ... ve her yerde. Dün olduğu gibi bugün de, elimden geldiğince, gücüm yettiğince, militarizmin gizli – açık, her türlü görüntüsüne karşı mücadele edeceğimi ve mücadele eden herkesle dayanışma içinde olacağımı ilan ediyorum. O benim hayatımdan elini çekmemek konusunda ne kadar ısrarlıysa ben de mücadelenin devamlılığı konusunda o denli kararlıyım. REDDEDİYORUM.

2005 - İzmir

Ayten Demir

Savaşların faillerinden ya da mağdurlarından olmak istemediğim için, insanların askere alınıp militaristleşmesine, kişiliksizleştirilip sistemin araçları haline getirilmesine, yok edilmesine karşı çıkıyorum. Çünkü kadın olarak her ne kadar askere alınma zorunluluğumuz olmasa da bazen tarafı çoğu zaman da mağduru oluyoruz. Sessiz kalmakla, savaşların desteklenmiş olacağını düşünerek ölmek, öldürmek, ezilmek sömürülmek istemediğim için otoriter, hiyerarşik, milliyetçi, cinsiyetçi, militarist tüm yapılara karşı sesimi yükseltip vicdani ve total reddimi açıklıyorum. Bundan sonraki yaşamımda tüm retçilerle omuz omuza, her türlü mücadelede varolacağım.

2005 - İzmir

Yahsan Çatak

Başka bir dünyanın mümkünliğini sorguladığımda, bu dünyanın varolacağı gerçeğiyle yüzleştim. Vicdani ret hakkımı kullanmaya karar verdim. Başka bir dünyanın varolması mümkündür. Militarizmin ortadan kaldırılması mümkündür. Buna inandığım için, ölmenin-öldürmenin kutsandığı hiçbir yapıda yer almayacağım. Yeryüzünde yaşayan hiçbir canlıya düşmanlığım olmadığından, doğaya, topluma, düşman değilim, dostum. Yaşamak için öldürmek değil, yaşayarak yaşatmak istiyorum. Bir anarşist olarak, parçalanmış bir dünya değil, sınırsız bir dünya için, kan-gözyaşının aktığı, acı çılgınlıkların yükseldiği bir dünya değil, sevgi ve özgürlük çılgınlıklarının yükseldiği bir dünya için vicdani retçiyim. Tüm canlıların özgürce yaşayabileceği bir dünya için, militarist kurum ve aygıtların ortadan kaldırılması için vicdani retçiyim. Ben silahsız bir dünya, ırk, din, cinsiyet ayrımının olmadığı, özgür bireylerin yaşayacağı bir dünya istiyorum. Barışın, özgürlüğün, sevginin bir sesi de ben olmak için, birey olarak kendim militarizme asla hizmet etmeyeceğim. Onun suçlarına ortak olmayacağım. Bu yüzden vicdani ret hakkımı kullanıyorum.

2005 - İzmir

Hilal Demir

Hayatımızın her alanını kaplamış militarist ve dolayısıyla erkek-egemen, cinsiyetçi, hiyerarşik, otoriter bir dünyada yaşamak istemiyorum.. Bana okul / eğitim vermelerini istemiyorum... İnsanların savaşlarda koca bir kandırmaca uğruna ölmelerini istemiyorum... Bir insan olduğumu / bir birey olduğumu ispatlamak istemiyorum... Devletlerin savaş politikalarını ve üzerimizde oynadıkları oyunları görmezden gelmek istemiyorum... Savaşlarda ölsün diye kukla yetiştirmeye kalkan orduları istemiyorum.. Birilerinin herhangi bir konuda, bana sormadan benim adıma karar vermelerini istemiyorum.. Militarist anlayışları politik alanlarımda görmek istemiyorum.. Yaşamımın, özelimin içine girmeye çalışan erkek-egemen algıyı, davranışları yaşamak istemiyorum.. Cinsel kimliklerimin birileri tarafından değerlendirilip yargılanmasını istemiyorum... Sadece kadın olduğum için "anne", "karı", "evlat", "kız arkadaş" diye etiketlendirilip yönetilmek istemiyorum.. Sınırlar içinde yaşamak istemiyorum.. Öldürmeyi ve öldürülmeyi istemiyorum... ve vicdanımın sesini dinleyip bütün bunları reddediyorum... Çünkü ben savaşı, şiddetin hiç bir türünün olmadığı, otoritesiz, sınırsız bir dün-

yada kendim olarak, özgürce yaşayıp mutlu olmak İSTİYORUM! Peki ya siz?

2005 - İzmir

Bülent Bektaş

Dünya bizim dışımızda, bize rağmen dönüp duruyor. Eğer insanoğlunun gücü yetseydi belki onu durdurur ya da yörüngesini değiştirirdi. Tarihin çarkı doğaya, doğal olana müdahalelerle dönüyor. Özgürlükler yok sayılıyor; savaşlarla, soykırımlarla her gün yeni kurbanlar veriliyor. Başka türlü olmazmış gibi tarih, kendi devamını sonlanan yaşamlarla sağlıyor. Bu nedenle insanlık tarihiyle övünmüyor, aksine onun yıkılması gerektiğini düşünüyorum. Peki bu acı serüveni başlatanlar kimler? Ateşi bulanlar mı, toprağı ilk sürenler mi, hayvanı ilk evcilleştirenler mi?... Yoksa hepsi birden mi? Elbetteki, o zamanların insanları, eylemlerinin insan-doğa kardeşliğinin bozulması yönünde evrileceğini kestiremezdi. Sürecin, üstümüze yağın bombalara ve upuzun bir tutsaklık zincirine dönüşeceğini bilselerdi, belki o ilk günahı işlemezlerdi. Şüphesiz ki, iktidarlar olmasaydı tarihin akışı farklı yönde olacak, insanoğlunun her masum eylemi bir günaha dönüşmeyecekti. Gelmiş geçmiş bütün iktidarlar, yaşamların üzerinde dolanan akbabalardır. İnsan ile doğa arasındaki birliği bozan, ayrı ayrı her ikisinin de ölümünü sağlayan kötücül mekanizmalardır. Her şeyin üzerinde olduğunu kabul eden, yasaklar, kurallar koyarak, hapsederek, öldürerek insanı zavallılaştıran küstah tanrılarıdır. Ama ben o tanrıya inanmıyorum. Bu yüzden, onun benim adıma verdiği hiçbir karara biat etmeyeceğim. Yeni bir tarih ancak bütün yaşamlara ve insanın özgür iradesine saygıyla; dolayısıyla iktidarların olmaması, yok sayılmasıyla mümkündür. Bu nedenle hiçbir devletin askeri olmayacağım. Askeri ya da sivil hiçbir kurumda yer almayacağım.

2005 - İzmir

Ayşe Girgin

Otoritenin, hiyerarşinin, şiddetin egemen olduğu bir dünyada yaşamak zorunda olmaktan dolayı üzgünüm. Militarizmin bu kavramları yaşamın her alanında, çeşitli şiddet biçimleri olarak karşımıza çıkıyor. Bireyin toplumsallaşmasının en önemli adımı olan okul sürecine bir göz atmamız aslında bize pek çok ipucu veriyor. Nasıl mı? Hepimiz biliyoruz ki; okullarda her Pazartesi ve Cuma günü militarizmin aynalarından biri olan marş okunmak zorunda. Ve her yeni gün, milliyetçiliği daha daha güçlendirmek ve ayrımcılığı pompalamak için yemin

töreni düzenleniyor. Militarizm daha ilkokuldan başlayarak, evrenselliğe ve barışa karşı “nifak tohumlarını” içimize serpmeye başlıyor. Tabii ki tek tipleştirmenin göstergelerinden biri olan üniforma zorunluluğunu da unutmamak gerekiyor. Ve böylece kadın erkek herkes militarizmin “resmi” yüzüyle karşılaşılıyor. Bunun sıradanlaşması ve gözüme batmıyor olması aslında en büyük tehlikeyi oluşturuyor. Ben bir kadın olarak, militarizm ile ordu dolayımında ilişkilenecek de, hayatımın her alanında karşılaşırım. Tüm ezme ezilme ilişkilerinin, cinsiyet ayrımcılığının, kanlı kansız her türlü şiddetin varolduğu bu dünyada militarizme karşı mümkün olduğunca mücadele ediyorum. Militarizmi bütün yüzleri ile reddediyorum.

2005 - İzmir

Mehmet Öd

Her nasıl olmuşsa olmuş, bu evrenin bir yerinde bir yaşam başlamış benim için. Hava varmış, su ve ateş, bir gök belirmiş tepemde doğduğum günden beri. Küçük çocuklara gülümseyen, dillerine vatan sevgisi, kutsal aile bağları, mülkün biricik saadeti, dinin sorgulanmaz buyrukları gibi saçmalıklar dolmuş; işler sarpa sardığında, birileri bir şey ya da kendi çelişkileri suratlarındaki maskeyi indirince örf, adet, gelenek, görenek gibi zırvallıkları, anlaşılabilir bir korkunun sonucu icad ettikleri yasalarıyla yakmışlar cadı kazanının altını, mangayı dizmişler, haçlar germiş, giyotini bilemişler, büyük sömürü düşlerinin bir zerresi bile yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalınca, bir insanı, bir azınlığı, bir ulusu çekinmeden yok etmeye girişmişlerdir. Hatta duyduğum kadarıyla bunu bir tür mizah kültürüyle yan yana yürütmüşler, uçaklara, bombalara suratlar, kendilerince komik mesajlar yazarak. İmha sürecinin bazı uygulamaları, keyif bir iletişim yolu olmuş yani. Taş tabletten bombaya metinler, tiksindirici edebi evrim! İnanmıyorum; bu adamların, bu kadınların sözlerine iyi niyetlerine, güler yüzlerine, iğne oyalarına, kına gecelerine, sünnet törenlerine; “devletimiz” dedikleri, bırakın karşısında durdukları kişi ve odakları, kendi başını bile çekinmeden koparan, psikopat çılgınlığıyla, parazit hassasiyetini, meleksi gülücüklerin arkasına gizlemiş korkunç mekanizmaya inanmıyorum. Bu yüzden, bu ya da başka bir gezegende tüm benzer mekanizmaların herhangi bir biriminde gebereceğimi bilsem bile görev, iş, hatta eğlence (nikah vb.) amaçlı yer almayı reddediyorum. Askerlik yapmayı reddediyorum. Belediyede çalışmayı reddediyorum. Hiçbir zorlama, baskı, tehdit, esaret bu fikirlerimi değiştiremeyecektir. İnsanoğlunun hissettiğinin, özlediğinin, düşlediğinin peşinde koşmadan yaşamasının bile anlamsız olduğunu düşünüyorum. Belki onlar da böylesi bir tutkunlukla yakıyorlar, bir yerlerde tıkıyorlar insanları.

Ama ben kimseyi öldürmek, bir yerlere kapatmak, kimsenin elinden hiçbir şeyini almak istemiyorum. Bu fark beni mutlu ediyor. Bu mutluluğu yaşayamayacaksam her türlü acıya, zorluğa, yoksunluğa, yaptırıma tereddüt etmeden göğüs gereceğimi herkesin bilmesini istiyorum, Ossi gibi, M. Tarhan gibi. Irkımı reddediyorum. Cinsimi reddediyorum. Annemi reddediyorum. Kutsal ne varsa reddediyorum. Görev ve ödev adına ne varsa reddediyorum. Hiçbir devletin ve devletler topluluğunun ordusunda askerlik ya da başka bir görevde bulunmayı kabul etmiyorum.

2005 - İzmir

Fikret Yetişener

Kendimin farkıma varmaya başladığım ilk günlerden beri erkek olduğum için bana dayatılan çeşitli roller oldu. Beni çeşitli biçimlerde "erk"le ilişkilendiren toplumsal bakış, küçük iktidarları taşımanın yükünü üzerime yıkarken, bir yandan da koca bir sosyal yapının "er"i olarak davranmamı dayattı. Bu, her yerde, çalışırken, konuşurken, bakışırken, sosyal olan herhangi bir iletişim biçimi kurmaya çalışırken, hep karşıma çıktı. En çok da sevdiğim insanların, en yakınımıdaki dostlarımla bu rollerin gereklerini yerine getirmemi beklemesi yıkmıştı beni. En derin yerlerimden yaralandım ama "yıkılmadım, ayaktaım".

Sosyal hayatta bu kadar beni sarsması yetmezmiş gibi, otorite, beni şimdi basbayağı bir de asker yapmaya çalışıyor. Birgün belki gerekir diye birilerini öldürmeyi zorla öğretmek istiyor. Ama şunu söyleyeyim, ancak beyni sökülmiş, ruhu koparılmış bir bedenimi kışlaya götürebilirler. Şimdiden haberi olsun cümlealemin, otoritenin somut bir biçimi olarak devletin ve en çok da bu tahakkümden beslenenlerin: Gitmiyorum!

2005 - İzmir

Eylem Barış

Devletleri, silahlanmayı ve onun egemen güçlerinin tümünü insanca yaşanabilir bir dünya adına reddediyorum. Ülkemizde yaşanmakta olan savaşı yok sayan zihniyeti reddediyorum. Kürt halkına yönelik böl işlet yönet, yok say tutumunu ve politikalarını reddediyorum. Total retçi Mehmet Tarhan'a yönelik "kişisel hak ve hürriyeti" yok sayan zihniyeti reddediyorum.

2005 - İzmir

Ercan Aktaş

Hayattaki çoğulculuğu, barışı, halkların birlikte eşit ve özgür yaşamasını, birey özgürlüğünü, kendi iktidarlara adına sınırlayan ve yoksayan yapılar hayatlarımız üzerinde kendi tekellerini oluşturmak istemektedirler. Bunu gerçekleştirmek için zorunlu askerlik ile adaletsiz ve de akıldışı olan kışla hayatı gündelik yaşamlara dayatılmaktadır. Saldırganlığın militarist ruhu çeşitli araçlarla hayatlarımızın vazgeçilmezleri arasına sokulmak istenmektedir. Militarizmin hayatlarımızda sızmadığı alan kalmadı adeta. Yaşamımıza etki eden tüm örgütlenmelerde, aile, okul, ordu, ticari işletmeler, siyasi partiler hatta kendini sistem karşıtı olarak tanımlayan kimi politik gruplar ... hemen hepsi hiyerarşik, militarizmden beslenen ve militarizmi besleyen kurumlardır. Emir almak ve vermek en temel iletişim biçimi olmuş. Şiddeti gündelik yaşamlarının her alanında sergileyen insanlar, en üst boyutta dünyanın silahlanmasına karşı da duyarsızlaşmışlardır. Savaşlarda her gün öldürülen kendi hayatlarımızdır. Savaşa karşı çıkmak politik bir eylem değil, günümüzde insan olmaktan doğan bir taleptir. Bu talep toplumsal yaşamdan doğan hakların ayrılmaz, sınırlanamaz ya da askıya alınamaz bir parçasıdır. Ve beni iradi olmayan herhangi bir yükümlülüğü kabul etmediğimden tek tip yaşamama özgürlüğümü kullanmak için asker olmayacağım. Artık yaratmak, yaşatmak zamanıdır. Eylem zamanıdır.

2005 - İzmir

Figen Yüksekdağ

Herhangi bir devletin ve ordunun üzerimde hak iddia etmesini, sadece bir grup insanın çıkarlarının gözetilmesi adına uydurulmuş kavramlar uğrua ölmeye ve öldürülmeye gönderilmeyi reddediyorum. Her insanın öldürmeme ve ölüme gönderilmeme hakkı vardır. Dah çok insan tarafından bu hakkın bilincine varılması için çabalıyorum. Bu çabanın bir parçası olarak bugün burada total reddimi açıklıyorum. Bu topraklarda kadınların zorla askere alınması söz konusu değilse de, militarizmin altında en çok kadınlar eziliyor. Erkek egemen bir ideoloji olan militarizm, tüm yaşamımızı belirliyor ve kadınların toplumda mal, hizmetçi köle, susturulacak ve taciz/tecavüz edilebilecek nesneler olarak algılanmasına sebep oluyor. Askeri darbenin ve cunta yönetiminin izlerini taşıyan ve savaşın sürdüğü bu topraklarda kadınların özgürleşmeleri militarizme karşı mücadeleden geçer. 12 Eylül 1980 askeri darbesinin yaşamlarını benimki gibi ikiye böldüğü milyonlarca çocuk adına açıklıyorum reddimi. Bizler 12 Eylül ve sonrasında terörü gördük, yaşadık. Sevdiğimiz insanlar öldürüldü, kaybedildi, sürgüne

gönderildi ya da öyle bir sindirildi ki, korkunun ne olduğunu çok iyi öğrendik. 12 Eylül 1980’de anladık ordunun ne olduğunu: ordu korkudur, ordu korkutmak için vardır. Ordu terördür. Dostum ve yoldaşım vicdani retçi Nazan Askeran’ı kaybettik. Dostum ve yoldaşım Mehmet Tarhan 5.5 aydır askeri cezaevinde tutuklu ve 4 yıl hapse mahkum edildi. Ama biz azalmadık, azalmayacağız. Son üniforma parçalanıp yerbesi yapıncaya kadar, son silah, mermi ve bomba fabrikası işgal edilerek özgür yaşam alanına dönüştürülünceye kadar mücadelemiz devam edecek ve bağıracağız: inadına umut, inadına isyan, inadına özgürlük.

2005 - İstanbul

Erkan Yertutan

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2005 - İstanbul

Ahmet Özdemir

ben ahmet,

ne gerekçeyle olsun, hiçbir tahakküm ve gücün varlığına inanmıyorum. sözde tahakküm ve güç sembollerinin herhangi bir uzantısı, objesi, piyonu veya maşası olmayacağım. ne benim vicdanımdan üstün bir gücün egemenliğini kabul etmek gibi bir lüksüm var ne de böyle bir tahammülüm.. kaldı ki kendisinin güç olduğu varsayımıyla yola çıkan bir tahakkümün benim varlığıma ihtiyaç duyması ve bunun gereği beni yanında görmek istemesi gülünç hatta mantıksızdır. her şeyden önce düşünen yüreğiyle hissedip uygulayan bir insan olarak ahlaki sorumluluklarım gereği herhangi bir devletin, bayrağın, veya tahakkümün sürekliliğini sağlamak için bir devletin varlığını, nüfus cüzdanını, vergi numarasını almayı ve bu uğurda yaşamımın önemli bir parçasını harcamayı, askere gitmek ve verilecek sivil geri hizmeti veya beni bu görevlerden muaf tutacak gerçekte sistemin çürüklüğü olan raporları reddediyorum.. her alanda barışın yaratıldığı yeni bir gezegen özlemiyle..

2006 - Ankara

İsmail Saygı

Askerlik yaptığım 7 ay süresince; askerlik mantığının içerisindeki şiddet, ölme ve öldürme öğretilerinin benim yaşam tarzıma ve hayat gö-

rüşüme uymadığını anladım. Asker olarak geçirdiğim 7 ay boyunca kendime olan saygımı ve ruhsal sağlığımı kaybetmeye başladım. Bu sebeplerden dolayı bünyesinde şiddeti barındıran hiçbir kurum ve kuruluş ile bağımın kalmamasına karar verdim.

2006 - İstanbul

Gökhan Aydın

(2001'de Kocaeli Üniversitesi Karamürsel Denizcilik Meslek Yüksek Okulunda yaptığım açıklamanın bir kısmını vicdani reddimin 6. yılında "TEKRAR" niteliğinde burada beyan ederim.)

Ben askeriye'nin yönettiği bir okulda öğrencilik yapmayı reddediyorum! Ben askeriye'nin yönettiği bir ülkede yaşamayı reddediyorum! Ben askeriye'nin hükmettiği hiç bir kurum veya kuruluştaki doğrudan veya dolaylı, tamamen veya kısmen görev ve emir almayı reddediyorum!

2007 - Kocaeli

Ahmet Aslan

Şiddet tekeline sahip olan bir devletin politik bir olgunluktan yoksun olması, halkların birbirine küstürülüp toplumun barış duygularının zayıflatılması, sosyal ve politik iradenin hiçe sayılması, özgür düşüncenin kısırlaştırılması, sınıfsal ve cinsel ayrımcılığın olması, kültür soykırımının yaşanması, çocukların ve aydınların katledilmesi vicdani retçiliğime neden olan ve askere gitmememi söyleten gerçeğin bir kısmıdır.

Aslına bakarsanız vicdani retçiliğim birçok neden bağlanmanın dışında benim hem mantıksal hem de duygusal yaşamımın bir sonucudur.

Tecrübesi oldukça yüksek militarist bir gelenekten gelen bu faşist diktatörlükte adaletin olmaması, on iki yaşındaki bir çocuğun muhalefetinden korkup onun bedenine on üç kurşun sığdırılması, Cizre'de Yeşilyurt köylülerine dışkı yedirilmesi, Diyarbakır'da simit satan, pamuk helva satan, boyacı çocukların uzun namlulu silahlarla öldürülmesi, dört yüzün üzerindeki rütbeli ve karışık askerin bir kadına tecavüz etmeleri, Şemdinli'de suçüstü yakalanan rütbeli askerlerin iyi çocuk olmaları, birazcık vicdanı olan yargıçların mesleklerinden men edilmeleri, Musa Anter'lerin, Mehmet Sincar'ların, Vedat Aydın'ların, Hrant Dink'lerin alçakça katledilmeleri, askeri mafyacılık, askeri derin devletçilik, askeri kişiliksizliğin bir sonucudur benim vicdani retçiliğim.

Ve en önemlisi kendi ismiyle lanse edilen JİTEM (Jandarma İstahbarat ve Terörle Mücadele Grup Komutanlığı) şahinler, güvercinler, karınlık güçler, kontrgerillalar ve korucular tarafından fiilen 1991'den beri özellikle Kürt halkı, anadili hatta halkın kendisi yok sayılıp sistematik bir şekilde öldürülerek, linç ve tehdit edilerek, köyleri yakılıp boşaltılıp dört milyon Kürt'ü toprağından zorla göz ettirerek bir kimlik ve kültür soykırım yaşatılmaktadır.

Sistematik bireysel ve bölgesel cinayetler son zamanlar da olduğu gibi daha önceden de bu tarz seri kıyımlar yaşanmıştır. Dersim katliamı, Çorum katliamı, Maraş katliamı, Sivas katliamı, Kızıldere, Cizre, Nusaybin, Şemdinli, Taksim, Ümraniye, Gazi ve birçok yerde, devletin kan kokusunu aldığı ve tattığı operasyonlardır.

Kan kokusu, militarizmin en büyük tutkusudur. Duygularımın böyle bir korkuya bağışıklık kazanmasını istemiyorum. Tiksindiğim bir şeyin artık günlük hayatımda normalmiş gibi görünmesini de arzu etmiyorum.

Devlet dediğimiz şey Uluslararası ilişkilerde samimiyezsizlikler üzerine kurulu bir yapıdır. Kimse 27 Mayıs'lı, 12 Mart'lı ve 12 Eylül'lü darbeci devletin bu tarz katliamlardan sonra dürüst olmasını beklemesin. Bu devletin özü kabahatlerinden çok daha büyük olur. Siz onu kendinizden daha büyük görürseniz can çekişmelerimizin sonu olmayacaktır. Devletine terbiyeyi biraz da kendi halkı verir. Eğer halk bunu beceremezse uluslararası güçler kendi çıkarları doğrultusunda çok iyi bir şekilde terbiyeyi verir.

Hiçbir milli hassasiyet, gurur ve ödöl, insan öldürmenin karşılığı olmamalıdır. İnsanlık onuru bu kadar hafife alınmamalıdır. Kendini ölmek ya da öldürmek üzerinden var etmemelidir. Belki de dünyada karşılığı olmayan tek şey insanın kasti bir şekilde öldürülmesidir. Ne vicdan bunun muhasebesini yapabilir, ne de bazı somut veriler. Bu durumu kin ve nefret bile karşılayamaz.

Vatanseverlik duygusuyla bir insanı öldürmek, aynı zamanda onun anne ve babasını, kardeşlerin, sevgilisini, aşkını, anılarını ve tüm sevenlerini öldürmek anlamına da gelir. Böyle bir vicdan azabını taşıyamam ben. Bu bir toplumsal cinayettir. Böyle kahramanca katil bir ruhum olamaz benim.

Çocuğı ya da kocası öldürülen bir annenin haklı sebepleri olmasına rağmen kin ve nefret duygusu içerisinde olması gerekirken anne, halen bir barış umudunu yüreğinde taşıyor ve kesin bir barışma için çğılık atıyorsa, yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliğı diyorsa kimsenin devletin onursuz milli arzuları için kan dökmeye hakkı yoktur. Ben bu yüzden askere gitmek istemiyorum.

Ne bu derin devlet ne darbe hastası askeriye ne de ay yıldızlı şoven sivil faşistler gibi basit milli hırslarım olmadığından öldüreceğim hiçbir insanım yok benim. Hele bir de bu memlekette yaşayan ezilmiş

bir Kürt isen eli silahlı da olsa özgürlük mücadelesi veren insanıma kurşun atamam. Hiçbir Kürdün atmasını da istemem. Özgürlük mücadelesinin silahlı olup olmaması tartışılır belki. Ben tasvip etmiyorum silahlanmayı. Bu yönde farklı düşüncelerim olsaydı, sanırım şu an aranızda olmazdım. Bugün bu ülkede savaşmanın bir bedeli olduğu kadar barışmanın da bir bedeli varsa militarizmin çok ciddi bir şekilde irdelenmesi gerekir.

Her ne kadar bizler militarizme karşı olsak da bu görünen gerçeğin halkların bilinç ve dayanışma eksikliğinin bir eseri olduğunu unutmamalıyız. Kanımca bu bir eksik yoldaşıktır. Devletin halkı değil de halkın devleti gereksizce büyük görme alışkanlığıdır. Yani militarizmin ebeveynleri insanoğlunun ta kendisidir. Hem erkeksidir, hem yok edicidir.

Militarizmin savaş tanrıçıkları cinsiyetçi olduğu gibi aynı zamanda sınıfsıdır. Özellikle çocuklarının cenazelerini milli bayraklar içinde tabutta bulan ailelerin genelde orta sınıfın altı, fakir, mazlum, işçi ve emekçi aileler olduğunu görmek zorundayız. Bu bir aşığılanmadır, ezilmedir, kullanılmadır ve sömürülmedir. Niye hiçbir milletvekilinin, bürokratin, zenginin, orta sınıfın milli cenazeleri olmaz. Madem ki bir savaş var, bir bölünme kaygısı var, ülke elden gidiyor diyorsunuz; buna rağmen kendi ailenizden, yakınınızdan, en uzak akrabanızdan bu savaşı esirgiyorsanız ve kurumsallaşmış kirli ilişkiler yoluyla gitmiyorsanız bu savaşa; aksine ezilen ailelerin duygularını, inançlarını ve gencecik çocuklarını bu savaşta kullanıyorsanız sizden daha onursuz vatanseverlerin olabileceğini düşünemiyorum. Sözde meşru savaş dediğiniz bu duruma, karşı olduğum milliyetçilerin hatta ulusalcıların bile tepki göstermesi gerekir. Aksi halde bu ironik duygusu görmek için gözleriniz yoksa, ağlamak için o gözlere daha çok ihtiyaç duyacağınızı boşuna söylememişlerdir.

Bir düşünürün dediği gibi: "Kurt korkusuyla sürüden ayrılamayan insanlar, sürü gibi doğup sürü gibi sürüne sürüne ölür ve bir sürü içinde yer almanın her zaman birlik ve beraberlik anlamına gelmediğini de bir türlü anlayamazlar." ben böyle bir sürünün parçası olmak istemiyorum. Hele milli kurtların kurtçuklaştığı bir ortamda hiç olmak istemiyorum. Bu yüzden askere gitmiyorum.

Militarizm, insanların masumiyetlerini yitirdiği ortamlarda çok ciddi tekelci bir anlayıştır. Artık insanın elinden insancılık tekelleşmeye başlamıştır. Militarizm şerbetiyle beslenen bu derin kurtlar, halkı edileştirerek toplumun iradesini kendilerine mahkum etmenin rantını yaşarlar.

Özellikle savaşta çocuğunu ve kocasını kaybeden Kürt ve Türk anneleri, barış bilinciyle bir arada olmalı ve kaybedecek bir evladı daha yoksa çocuklarını askere göndermemelidir. Varsın cezaevinde yatsın çocukları. Şunu bilsinler ki, annelerin cezaevi ziyaretleri çok uzun sür-

meyecektir. Bu faşist düzen mecburdur değişmeye. Öbür türlü bu devlet ılıman bir siyaset izleyemezse kendini yaşatamaz ve tamamıyla yok olacağı bir gün an meselesidir.

Devletin, halkına olan bir sorumluluğu olduğu kadar bireylerin de toplumuna olan bir sorumluluğu olduğu kanısındayım. Bu yüzden daha önce toplumun kaygıları için siper olmuş Ulaş Bardakçı'dan Mahir Çayan'a, Yusuf Arslan'dan Deniz Gezmiş'e, Hüseyin İnân'dan İbrahim Kaypakkaya'ya, Kemal Pir'den Haki Karer'e, Mazlum Doğan'a, Beritan'a, Zilan'a, cezaevlerindeki onurlu tutsaklara ve sığıdıramadığım birçok devrimci ve yurtsever yoldaşlarımın anısına toplumun kaygılarının giderilmesine biraz da olsa ortak olacağım için onur duyuyorum.

Fedakarlık istene bu olguların işlenmesinde bedeli ne olursa olsun kendi onurumuzun kölesi olmamış durumunda, halk öfkesini sivil darbelerle kurarsa militarizme, insanlık da kolektif bir duygu ve düşünce olan eylem tarzının karşılığını kolektif erdemliliklerle alacaktır.

2007 - İstanbul

Özlem Mollamehmetoğlu

Adamların kalabalığında kadını, heteroseksüellerin kalabalığında biseksüel, lezbiyen, gey, travesti, transseksüelim, Türklerin içinde Laz, Kürt, Ermeni'yim, çözümü savaşmakta görenlerin içinde barışta ısrar edenim. Cinsiyetçiliğin, ataerkinin, heteroseksizmin yıkıldığı, sınıfın ve sınırların ortadan kalktığı, dillerin ve kültürlerin özgür olduğu bir yaşam istiyorum. Ve biliyorum ki; bunların hiçbirini beni hayalini kurduğum yaşamdan uzak tutanların suçlarına ortak olmaya devam ettikçe gerçekleşmeyecek. Bir kadın olarak, bedenimin vatan ve namusla özdeşleştirilmesinin, varlığımın erkek üzerinden tanımlanmasının, en yakınımızdaki iktidar sahibi olan erkeğe itaatin sıradanlaşmasının nedeni olan militarizmi sorgulamamak; İnsanların zorla askere alınmasına, gitmeyi reddettiği durumda hapse atılmalarına veya sivil ölüm olarak nitelenen yaşam biçimine itilmelerine sessiz kalmak; Bölgede yaşanan iç savaşa ve gelen ateşkes çağrılarına devletin silahla ve bombayla karşılık verişine sessiz kalmak; Devletlerin ve bütün iktidarların suçlarına ortak olmaktır. Ben, ELİMİN HAMURUYLA, doğaya ve insanlığa karşı işlenen tüm suçlara ortak olmayı reddediyorum.

2007 - İstanbul

Enver Aydemir

Ben Enver Aydemir, 24.07.2007 tarihinde zorla askerlik yaptırılmak üzere evimden alınarak Bilecik Jandarma Er Eğitim Tugayına getirildim. Burada, beni oraya getiren yetkililere TSK Seçkinlerinin laik değerlere dayanarak dini inançlarıma karşı hasmane duygular beslediğini bu yüzden laik bir ülkede askerlik yapmayacağımı ve böyle bir düzenin asla ve asla bir neferi olmayacağını beyan ettim.

Bilecik'te kaldığım süre içerisinde bu yaklaşımımın ne kadar doğru bir yaklaşım olduğunu, 2 gün sonra beni görmeye gelen annemin ve eşimin başörtülü olması gerekçe gösterilerek nizamiye kapısından geri döndürüldüğünde daha iyi anladım. Hayattaki en önemli değeri inançları olan birisi olarak, özellikle T.S.K Seçkinlerinin İslami değerlere karşı gösterdiği bu tutumu kabul etmem mümkün değildir. Tüm bu sebeplerden dolayı vicdani reddimi açıkladım. Müslümanların en temel inançlarını bile bu kadar açık bir şekilde tahkir eden bir kurumda benim yer almam söz konusu olamaz.

Bununla birlikte kamuoyuna duyurmam gereken asıl meselem, T.C. Devletinin üzerine kurulmuş olduğu temel değerlerin hiç birine sempati beslemiyor olmamdır. Benim de inanç değerlerime kimsenin zorla sempati beslemesini beklemiyorum. Bununla beraber yaşadığım coğrafyanın gerçeklerini de göz önüne alarak, ortak yaşamın getirdiği sorumluluklar çerçevesinde inançlarıma uygun ve bireysel haklarımın tanındığı (eğitim özgürlüğü, kılık-kıyafet özgürlüğü, düşünce özgürlüğü vb.) bir ortamda kamu hizmeti yapabileceğimi beyan ediyorum. Tüm kamuoyuna duyurulur.

2007 - İzmit

Hakan Filizlibay

Ben Hakan Filizlibay şimdi ve burada vicdani total reddimi açıklamanın nedeni kendimi hiçbir şekilde ve halde bu sistemin içinde kendimi hiçbir kimliğe ve hiçbir kişiye ve bu endüstri toplumunun sorunlarına sözde çözüm öneren ve üreten hiçbir iktidarına ve iktidar hesapları yapan hiçbir siyasi partisine ve otoriteye ait hissetmememdir.

İnsan öldürmenin ve insan öldürmenin meşrulaştırıldığı hiçbir silahlı ve silahsız kuvvete hizmet etmeyeceğimi ve doğanın tahribatının insan eliyle yok edilmesinin meşrulaştırılmasının sözde güvence altına alındığı bu savaş sistemin sürdürücüsü olan orduları ve bütün üst yapısal şirketleri ve hiçbir devlet kurumunu kabul etmiyorum çünkü ben onları kabul ettikçe aslında bu haksız savaşların vergi toplayıcılarını da beslemiş ve ölen her bir çocuğun ve annenin yükümlülüğünü de üzerimde taşımış olacağımı biliyorum ve bu nedenle ne t.c ne de başka

bir devletin askeri birliğine inanmıyorum bu yüzden ve bu nedenledir ki bugün burada 15 Mart 2008' tarihinde vicdani total reddimi deklare ediyorum ve bütün tanıdığım, arkadaş ,dost ve yoldaşlarımı bu Türk Kürt, Alevi Suni ve Yahudi ve Müslüman ayırımına götüre bilecek hiçbir savaşa ortak ve taraf olmak istemiyorum ve herkesi bu kanlı savaşa ortak olmamaya çağırıyorum ve bunun yolunun savaşların insan kaynaklarını kurutmak olduğunu düşünen Mehmet Tahran'la aynı düşünceyi savunuyorum.

Bütün herkesi yani tüm devlet kurumları içindeki tüm insan teklemini vicdani total reddin sonsuz barışına çağırıyorum. Bütün anneleri, oğullarını ve kızlarını askere göndermemelerini ve kardeş kavgasına bir son verilmesini istiyorum. Çünkü anneler evlatlarını askere yollamaz ise ailevi bir reddin kapısı aralanmış olacak ve olası devletin çöküşü gerçekleşmiş olacaktır. Devletin en küçük kurumu olan aile ortadan kalkar ise bütün kardeş kavgalarına ve veraset davaları adalet bulacaktır. çünkü mülkiyet yalnızca kendisini o toprakta bulana aittir .Devletlerin en küçük kurumları olan aile ve aile kavramını oluşturan her anı siliyorum ve bunu bütün insanlıktan bekliyorum. Okullarını ve resmi dairelerini ve aileyi ve devleti ve ulus devleti reddediyorum. Askeri hiçbir techizat ve mühimmat taşımayacağımı burada ve bir kez daha tekrar ediyorum. Hiç kimsenin askeri olmayacağımı. ben şimdi ve burada bütün bu söylediklerimi tekrar edebilirim ve diğer bütün türbüsünün sitemin bütün bu oyunlarına dahil olmak olduğunu biliyorum ve bu yüzden istemiyorum ve reddediyorum bu yüzden ki burada bu açıklamam ile karşınıza tek vücutla çıkıyorum ve onu tek parça tutmak için elimden geleni yapacağım ve direneceğim.Hiçbir şekilde bana zor ile yapılmaya çalışılacak olan saç kesim ve kıyafet giydirilmesine direnmeyeceğim, benim direncim vicdanidir görsel değil çünkü bu üniformalar hiç bir şeydir.

Önemli olan zihniyettir ve benim niyetim ise uluslararası BİR DÜNYA BARIŞINA BİR DAMLADA SU VE CAN OLMAKTIR.

2008 - İstanbul

Deniz Özgür (Ramazan Akgün)

Ben, Deniz.. Ailemin koyduğu ve T.C.nin verdiği kimlikteki biçimiyle Ramazan Akgün.. Okuyacaklarınız, aklımı, vicdanımı ve öfkemi birleştirdiğimde ortaya çıkan iç sesimin sözcüklere ve cümlelere dökülmüş yansımalarıdır.

Savaş üzerine, militarizm üzerine, militarizmin, ilkokulda giydiğimiz bir örnek kıyafetlerden, koştığımız, konuştuğumuz için yediğimiz dayaklardan başlayarak simgeselleşen özelliği ve bu özelliğinin çocukluğumuzdan ölümümüze kadar yaşamımızı nasıl bir cehenneme

çevirdiği, gündelik hayatımızı nasıl egemenlik altına aldığı ve şekillendirdiği üzerine söylenebilecek yeni bir şeyler var mı bilemiyorum! Ancak söylemek istediğim şu ki:

Dünyayı yaşanamayacak bir yer haline getiren kapitalizme ve onun koruyucusu ve sürdürücüsü olan devletlere ve ordularına hiçbir şekilde itaat etmeyeceğim. Kapitalizmin sürdürülmesi için benden çalınmak istenen yaşamımı, hiçbir kuruma, hiçbir otoriteye teslim etmiyorum, etmeyeceğim. Askere gitmeyeceğim, asker olmayacağım!

Ölümden yana değil, yaşamdan yana olan insanların, hiç kimseyi öldürmek ve hiç kimseden emir almak istemedikleri için yargılanmalarının, mahkum edilmelerinin sorumlusu olarak devleti, özel olarak da ulus-devleti görüyorum. Bu nedenle militarizmin ulusunu da devletini de reddediyorum!

Asker olmak istememem karşısında devletin bana dayatacağı herhangi bir 'sivil' hizmeti de kabul etmiyorum. Ayrıca orduya ve devlete itaat etmediğim için başıma gelebilecek tutuklanma, yargılanma ve mahkum edilme durumlarında karşıma çıkacak olan hiç bir mahkemeyi, adalet organını ve yasaları tanımayacağımı açıkça ifade ediyorum. Ben 'hukuk'a değil, kişisel ve kolektif adalete inanıyorum.

Kapitalizmin ve anti-kapitalizmin, militarizmin ve anti-militarizmin olmadığı bir dünya içindir, verdiğim, vereceğim bütün çaba. Hepinizi, kapitalizmden ve onun türevleri olan aygıtlardan arınmış bir dünyada yaşayabilmek için iradi bir varlık olmaya davet ediyorum! Devletsiz, sınırsız, sömürsüz, silahsız ve cinsiyet ayrımcılığının olmadığı bir dünya için...

2008 - İstanbul

Eylem Polat

"Her Türk asker doğar" cümlesiyle doğuştan alınlara yazılan militarizmi ve onun ikiz kardeşi olan milliyetçiliği reddediyorum.

Ötekileştiremediklerinizi hizaya getirmek adına "tanırım iyi çocuklardır" cümlesiyle kutsayan çocuk katillerine verilebilecek en güzel yanıt vicdani ve total reddir.

Şiddeten arınmış bir kadın olarak cinsiyetçi, hiyeraşik, otoriter bir ülkede ve dünyada şizofrenik yargılarla vatan savunan çeteci zihniyeti reddediyorum.

2004 yılında vicdani reddini açıklayan Halil Savda'yı barışta "çürük" sayan, seferberlikte askere çağıran, kendisiyle çelişen "çürük zihniyeti" reddediyorum. Bütün redçilerle dayanışma içinde olacağımı ilan ediyorum.

2008 - İstanbul

İbrahim Yıldız

Bilincin, hakikati anlama ereğinde kendini salt gerçeklik olarak sunduğu bir anlamlandırma sürecinin doruğunda aklın rasyonelleştiği, üretimin metalaştığı, bilginin pozitivistleştiği, dolayısıyla modernliğin kaçınılmaz sonucu olarak nesneleşen arzusunun tahakküm aracı özne, toplumsal bir imge değerinde kendisi(insan) değişim aracı olmuştur. Zamanın ve mekânın kontrol altına alındığı bir yaşamda mülkiyet, aidiyet, sermaye, devlet, şiddet ve kavramlaştırma zihnin kategorilerinde, hiyerarşik, evrimci, gelişimci, zorunluluk ve erk bağlamında perspektifsel bir dünya öngörüsünü neden-sonuç, birey-toplum, sen-ben, tarih-gelecek, etki-tepki, eğitim-öğretim, üretim-tüketim, erkek-kadın, bilgi-inanç, akıl-his düalizmi temelinde anlamayı ve tecrübe metodolojisinde sentez bağlamında anlamlandırmayı yaratmıştır. Bugün burada bilincimin bir reddiyesi olarak bilincin kendisinin beni ikna etmesine rağmen vicdanımın duyduğu rahatsızlık nedeniyle şu andan itibaren bugüne, yarına, dünyaya, size, toplumlara, devletlere, mazlumlara, zalimlere, doğaya, tanrıya, yaşama, ölüme, hayvanlara, böceklerle, bitkilere, suya, taş, ateşe nihayetinde öleceğimin bilincinde olmakla beraber yaşayan hiçbir canlıyı(özellikle insanı) hiçbir koşul altında öldürmeyeceğimi ve onları öldürme bilgisini ve eğitimini almayacağımı Socrates'in erdemi üzerine hareketsizliğin felsefesi ve tembelliğin huşusu ile vicdanımın ve vicdanlarınızın huzurunda bilinci son kez kullanarak bilinçli bir şekilde bilinci de reddederek deklare ediyorum.

BİLİNCİ REDD EDİYORUM, ZİRA VİCDANIM BANA YETER!

"kusura bakmayın ama" diyemeyeceğim. Zira teessüf edilecek bir olgunun eleştirisini sunamıyorum. Kusura baksınlar, çünkü esef duyduğum olayın bizatihi merkezindeyim. Benden insan öldürmeyi öğrenmemi istiyorlar. Hele şükür direk öldürmemi istemediler. Bu hayatımdaki en ciddi meseledir ve tavrım net olmak durumundadır. Çünkü ben insan öldürmeyeceğim. Kusura baksınlar bugün çok ciddiym, yarın vicdan azabı çekmemek için şu ana kadarki tüm özürlerimi vicdani reddiyem olarak diliyorum. Çünkü bana yarın insan öldürmeyi emrecekler, onun için beni insan öldürmeyi öğrenmeye, vatandaşlık eğitimimin son merhalesi olan kışlada askerlik yapmaya zorunluluk söylemiyle götürüyorlar. Oysa ben insan öldürmenin bir düşüncü olarak var olmasından utanıyorum ve ikinci reddim düşünmektir.

Beni bu konuma kadar getiren ilk zorunlu eğitimimden son zorunlu eğitimime kadar olan ilköğretim, lise, üniversite ve öğretmenlik süreçlerimden utanç duyuyorum. Hepsini reddediyorum. Değil zorunlu eğitimi, öğretimi de içerisinde kastiyet, tahakküm ve hiyerarşi olduğu için kabul etmiyorum. Bundan sonra akademik öğretimde bile yer almayacağım. **VİCDANİ ÖĞRENİM YETER!**

Her insan insanlığın yarattığı tüm değerlerden daha ciddidir, yaşamsaldır ve canlıdır. Dolayısıyla hiçbir söylem, mit, kutsiyet ve değer adına ölmesini, öldürmesini, öldürtmesini, öldürtülmesini, öldürttürülmesini kabul etmiyorum. Bunun tüm amaç ve araçlarını özelde dini, ideolojik, milli, militarist düşünce ve pratiklerini, sorumluluk ve zorunluluklarını reddediyorum. Hiçbir şekilde hiçbir şeye ait olmadığım gibi doğuştan ve sonradan kazanıldığına inandırılan hiçbir aidiyetin vücudu değilim. Ne kadın ne erkek ne asexual ne de homofobik olmadığım kadar cinsi değilim, ne etnik ne milli ne de vatandaş olmadığım kadar ırki değilim. Bana sadece kan hesapları üzerinden kardeşliği ve akrabalığı öğreten aileden utanç duyuyorum, kan bağımız olmayanlar tümüyle kardeşimdir. Ne aileye ne akrabaya ne komşuya ne de düşmana ihtiyacımız yok. Kan dökmeyeceğim. CANA CAN CAN-CİĞERİZ.

Kan üzerine kurulu hiçbir ilişki biçimini, töreyi, cinayeti, savaşı, aileyi, akrabalığı, milliyeti kabul etmiyorum. Aynı şekilde herhangi bir ulusun, devletin ne vatandaşım ne de milliyeti. Doğuştan getirildiğine inanmamızı istedikleri ırk, dil, ten, sen, ben, milliyet, erkeklik, kadınlık vb tüm durumların sonradan kazanıldığına inanıyorum ve hatta siyahım ve Afrikalıyım, annem İskandinav, babam Kızılderili, kardeşim şizofren, ablam karpuz çekirdeği, komşum Everest tepesi, dayım guguk kuşu, halam büyük okyanus, işim alp dağları, dostum mançurya, kız arkadaşım çay çiçeği, çocukluğum Gandi, mezarım barış, düşüm Filistin, rüyam Kaf dağı, parmaklarım simurg, Mezopotamya arkadaşım, Anadolu Avrupa, uzak doğu dünyanın suyu, asya hint okyanusu.

İNSAN SADECE İNSANDIR! Ben de sadece hepimizden biriyim.

İnsanlığın ortak değeri olan emeğin ekonomik değerinin yoksulluğu, silahı, aşırı üretimi ve tüketim çılgınlığını tekelleştirdiği dünyada çalışmayı reddediyorum. Emek kutsal değildir.. Düzenli bir işin ve üretimin olduğu hiçbir fabrikasyonda beyaz yakalı ya da mavi yakalı olarak çalışmayacağım. Kendi ihtiyaçlarımı karşılayacak kadar o anda çalışacağım, artı değer üretmeyeceğim. Beyaz yakalılar unutmayın ki çocuklarınız ve torunlarınız mavi yakalıdır eğer işsiz değillerse. Tamamen otomasyon tarzında vasıfsız işçi çalıştırma üzerine kurulu hiçbir iş yerinde çalışmayacağım. İşsizlik, sadece muhtaç kılınmış insana sınırsız ihtiyaç biçenlerin daha az ücretle daha çok teknolojik denetim mekanizması üretmek için özgürlüğü seçim olarak addeden hükümetlerle güvenlik korkusunda yaptıkları silah pazarlığıdır. İşsizlik hiçbir zaman çalışacak iş bulamamak değildir, aksine denetim toplumlarının sosyal işbölümünün en derin terbiye etme ve tabi etme arzusudur. Dünyanın bütün işçileri, çalışmayın, doğanın da uzun bir tatile ihtiyacı var. Dinlenin, tembellik dünyayı değiştirebilir, savaşları durdurabilir, kapitalizmi tarih yapabilir. Emeğinizi satmayın değerinizi kazanın. Ya-

şadığımız bir rüyadır, gerçek olan düştür. Kentleri ve işleri terk edin kırlarda sanat yapalım. Kendinize ayırmadığınız zamanların hepsi boş zamandır, boşuna zamandır. Başkası için çalışmayınız, kendiniz için ihtiyacınız kadar çalışınız. Pazartesi sendromu yaşamaya gerek yok, pazartesi ve Cuma birlikte tatil olsun.

Güvenlik söyleminde herhangi bir kurum ya da kuruluşta ne bekçi ne güvenlik elemanı ne zabıta ne polis ne de asker olarak aktif veya pasif biçimde bulunmayacağım. Çünkü melekenin bir malik için mülkiyet temelinde keyfi olarak tahakkümü mekânda sabitlediği bilincin, mekânı ötekenden ayırmaştırması üzerine kurduğu ve adaleti mülkün temelinde sarstığı, bedeni memluk kıldığı şiddet mahzeninde korunacak yer ve şahıs olmadığı gibi koruyacak kişi ve hukuk hakikate yapılan en büyük tahammülsüzlüktür. Hiç bir vatanın askeri olmadığı gibi hiçbir tahakkümün bedeni de değilim. Tek tipleşen giyim ve kuşamda hem sermayedarın moda teni hem de askerin üniforma bedeni olarak standardize edilmiş örtünmede çıplağım. Kendi tasarım ve beğeniniz ölçüsünde bedenlerinizin çıplaklığını kendiniz ten utancından bağımsız olarak süsleyiniz. Giysilerle sevişilmez ancak savaşılır.

Ambalajlanmış, kapatılmış ve reklâmlaşmış hiçbir ürünü tüketmeyeceğim. Her şeyin her zaman hazır bulunduğu marketler zincirlerinde bulunmayacağım. Bilgi kirliliğinin olduğu ekranda reklâmın bir değişim değeri olarak tüketimi kontrol etmesinin sonucu olarak sağlığın hastanelerde ve tımarhanelerde kobay ve kadavra olduğu sigorta pazarında ceset değeri olmayı reddediyorum. Sağlık sadece bir beslenme estetiğidir. Mülkiyet ve şahsiyet temelinde kurulmuş tüm hukuki anayasal bağlardan azadeyim, hapishane ve mahkemelerde iradi olarak var olmayacağım, ne sanık ne mahkûm ne hâkim ne de savcı olarak. Katip ahvalimi zaman ve mekanın berisinde iyinin ve kötünün ötesinde derviş seyahatinde hiçbir şeyin ne halefi ne de selefi olarak hakikatin hakkı olduğu hakiyi(asker), hâkimi, mahkumu, mahkemeyi, muhkem bir red olarak söyle. Cezayı reddediyorum zira bana suç bilincini veremez. Pes edin pes edemiyorsanız feshedin. Ben reddediyorum. Barişa gereksinimimiz yok zira savaşmayınız,

Kar gibiyiz hep bir arada ve beraber yalnız başına asla tek olarak var olmayan ve kar çiçekleri kadar özgün ve sade. Erimeye başladık mı asla birimiz en nihayetinde bile olsa var olamayacak. Eriyen kutuplar değildir insanın kendisidir. Var olan her şeyi en elzem ihtiyacımız olan nefes kadar özgür, adil, eşit, gerektiği an, sürekli ve sonsuz paylaşabiliyorsak, demek ki suyu da toprağı da ve geri kalan her şeyi de nefes gibi şu anda da paylaşabiliriz.

NEFS OLMAYIN, NEFES OLALIM O ZAMAN BAŞKA BİR DÜNYA NEFİS OLUR.

NEFESİM VİCDANIMDIR, VİCDANIM NEFESİM. BİHNA ME TENG NEKİN BİHNA DERENG TINNE SHARE THE WORLD LIKE A BRE-

ATH CARE THE WORLD LIKE A BREATH

Dünyayı bir nefes gibi paylaşabiliriz Yeter ki dinlenin, biraz nefes alın Ben hiçim, hiçbir şey değil, sadece hiçim, beni ne bir şey ne de şey yapmayınız. Atfedilmez olana yapılan bütün atıfları, aidiyetleri, kimlikleri, anlamları, değerleri kabul etmediğim kadar reddediyorum.
2008 - İstanbul

Özkan Kuru

Sınırların olmadığı bir dünyada yaşamayı isteyen ben ÖZKAN KURU, herhangi bir ordunun yedek parçası, ölüm makinasının silah taşıyan herhangi bir unsuru olmayı bir insan olarak kabul etmek istemiyorum. Bu durumun zorunlu olarak dayatılmasına da karşıyım. Bu yüzden askerlik görevini yerine getirmeyi reddediyorum.

Biliyorum ki ben bunu yaptığım zaman devlet onaylı bir katil veya emir komuta zincirinin bir parçası olmayacağım.

Biliyorum ki silah satanlar bir silah daha az satacaklar.

Yine biliyorum ki daha az insan ölecek yada öldürülecek.

Kanlı ellerinizi çekin sivillerin üzerinden. Ben savaşın bir parçası değilim ve olmak istemiyorum. Ben sizin hizaya sokabileceğiniz bir robot da değilim.

Ben insanım – sivilim – askerlik karşıtım – rahatım

HAZIR OLMAYACAĞIM. . .

2008 - İstanbul

Mehmet Ali Avcı

Ben dünyada halen varlığı resmen tanınmayan en büyük Halkın, 40 Milyonluk Kürt Halkının bir bireyi olarak, Türkiye Cumhuriyetinde bir "Türk Vatandaşı" olmayı hiç bir zaman kabul etmedim.

Bir Kürt olarak, dilimi, ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel kısaca İnsan Haklarımı gasp eden, yok sayan T.C. Devletin, kurulduğu günden beri insanlık suçları ile ünlenen ordusunda zorunlu olarak Askerlik yaparak, bu Suç Örgütünün halen işlemeye devam ettiği insanlık suçlarına ortak olmayı reddettiğimi resmen beyan ediyorum.

Kürt Halkının ve bu topraklarda yaşayan Ermeni, Laz, Çerkez Halkları ve diğer azınlıkların inkarı, asimilasyonu ve hatta soykırımı üzerine kurulu bu Cumhuriyetin ve bu totaliter şovenist düzeni kabul etmeyen insanları zorla yerlerinden göç ettiren, hatta bunu meşrulaştırmak için yasalar çıkartan, gelişen Kürt isyanlarını hunharca bastırarak, kadın çocuk demeden onbinlerce sivil insanı katleden, Anadilini konuştugu için insanları cezaevlerine atarak, işkence ederek, bununla da

yetinmeyip faili meçhul cinayetleri teşvik ve finanse ederek, binlerce Kürt Köyünü yakıp yıkıp, milyonlarca Kürt İnsanın yerlerinden yurtlarından sürgüne göndererek, büyük Metropol şehirlerinde açlık ve işsizlik gibi hayati sorunlarla yaşamasından sorumlu olan ve her türlü insanlık dışı uygulamayı bu düzeni sürdürmek uğruna meşrulaştıran Türk Silahlı Kuvvetlerinin ve İşbirlikçilerinin yarattığı bu insanlık dramından nasibini almış, hayatımı sürgünlerde yaşamış 23 yaşında bir Kürt Genci olarak Vicdanımın ve Bilincimin bütün zerreleriyle bu düzenin sürdürülmesinde temel unsur olan Türk Ordusunda Askerlik yapmayı redediyorum.

Orduların varlık nedeni savaşlardır. Savaşlardan en çok etkilenen savunmasız geçimini bile zor yapan insanlardır. Çocuklar, Yaşlılar, Kadınlar, Doğa ve üzerinde yaşayan diğer canlılardır. Savaşlardan rant elde eden, sömürge üzerine oluşan, oluşturulan sınıflardır, militarist güçlerin bekçilik yaptığı. Ben savaş rantçısı sömüren sınıfların bekçiliğini yapmayı redediyorum. Ben geçimini bile zor yapan insanlardan vergi adı altında çalınan emekleriyle silah yapımını redediyorum.

Şiddetin sadece ve sadece yine şiddet, kin ve nefret duyguları doğuran, yıkım ve ölümlere yol açan bir olgu olduğuna inanan bunu irdeleyen, yaşayan, duyan, gören ve hisseden bir insan olarak, her türlü şiddeti lanetliyor, değil sadece Türk Ordusunda hiç bir Militarist yapıda yer almayı, silah taşımayı, hangi amaç ve gerekçeyle olursa olsun yaşam hakkının ihlalini bir insanlık suçu olarak görüyor ve bunu redediyorum. Hiç kimse bana zorla askerlik yaptıramayacak, hiç kimsenin, elinde silahıyla öldürmeye hazır Askeri olmayacağımı ve hiç bir şekilde bu ülkede ısrarla sürdürülmek istenen Totaliter ve şovenist düzenin sürdürülmesinde askeri yada sivil hiçbir görevde bulunmayacağımı, Vicdani/Total reddimi kamuoyuna bildiriyorum. Vicdani olan herkesi bu topraklarda sürdürülmek istenen Adaletsiz düzeni sorgulamaya ve bu düzenin sürdürülmesinde temel unsur olan Türk Silahlı Kuvvetlerine karşı bir duruş sergilemeye, askere gitmemeye, askerlikle ilgili hiçbir işlem yapmamaya ve vicdani reddini açıklamaya çağırıyorum.

2008 - İstanbul

İnan Mayıs Aru

MUCİZELER KUŞU

Bismillahirrahmanirrahim

Kara ve kızıl kanatlarıyla bir tepeden bir vadiye

ve sonra bir vadiden bir tepeye uçan,

özgürlüğe imanlı bir kuştur anarşi dediğim benim

Ve Hakk bildiğim

Bir düşmüş bir kuş olduğunu gören
 Âdemoğlu kuşun kanadında bir tüy
 Kuş kanat çırpmış
 Tüy dâridünyaya düşmüş
 Dünya, dönüp duran,
 Yıldızlı bir örtü altında yanan
 bir sır gibi gizlediğimiz yaralarımızdan sızan gece ve kan.
 Dünya, nice zulmet, nice yalan.
 Ve yine dünyadır işte bu cennet
 bu cehennem ayan beyan.
 Sen ben yer gök seyyârat
 İçlerinde inci mercan deryalar
 Meyveler, salkımlar, envai çeşit mahlûkat
 tecellisidir hep O'nun
 O öyle büyük öyle muazzam
 perdesi gene kendidir
 görmek istersen
 dön de bir kendine bak. . .
 Senden içeri bir sen
 Benden içeri bir ben
 Haşhaş sanmayasın sakın
 Hakkın esrârıdır
 Kalpsiz kalıp zulmete gömülmüş bir dünyada vicdan,
 bir ötmeye başladı mı susmak bilmeyen
 bir kuşun avazıdır,
 kaskatı kesilmiş taştan kalpleri deler geçer
 ve öyle taşlar vardır ki içlerinde nehirler kaynar
 öyle taşlar ki çatladı mı sular çağlar.
 Öyleyse ötsün artık mucizeler kuşu siz de duyun:
 Malik-ül Mülkü hiçe sayarak dünyayı kuşatan hiçbir orduda
 elime silah almayacağım.
 Saçlarımda çiçekler olacak, kulağımda küpeler, parmağımda yü-
 zükler;
 içimdeki yaban çocuğun güzelliğine leke süren
 aşağılayıcı rütbelere takmayacağım omzuma
 uygun adım yürümeyeceğim
 ayaklarım talim edecek gerçeğe giden tüm dolambaçlı yolları
 ve Hünkârım, Beyim, Paşam
 yorma hiç o güzel ağzını emretmek için bana
 Hak sözünden gayrı bir buyruğa tabi olmayacağım bundan sonra.
 2008 - İstanbul

Ahmet Karayay

İnsanoğlu yaratılışından bu yana geçen onbinlerce yıllık süreçte önceleri karnını doyurmak için başladığı can alma sürecinde günümüze gelinceye dek çok yol katetmiş bulunmaktadır. İnsanlar sadece açlıklarını dindirmek için değil sonraları mal-mülk için, toprak için, namus için, güç için ve itibar için savaşmışlardır. Bu savaşlar önceleri taş ve sopalarla, ellerle yapılmaktayken günümüzde savaş teknolojisinin var olduğu boyut korkunçtur. Savaşlar incelendiğinde kimseye birşey kazandırmadığı ve yapıldığı coğrafyaya, üzerinde yaşayan insanlara ve canlılara zarar verdiği rahatlıkla görülebilir.

İnsanoğlunun savaşın açtığı yaraları görmekte, dünyaya ve insanlığa verdiği zararları hala anlamamakta direnmesi çok korkunç. Biz insanlar akıl erdemiyle donatılmış olmaktan ve hayvanlardan bu yolla ayrılıyor olmaktan çok böbürlenirken ve varoluşumuzdan bu yana akıl yolu ile gelişmeler, buluşlar ve inkılaplar yaparken hala savaşmamayı öğrenebilecek kadar gelişmemiş olmamız çok acı bir gerçek.

Dünya milletlerinin ve yöneticilerinin, yaşlanmakta olan ve insanoğlunun yüzyıllardır verdiği korkunç zararları artık bertaraf edemeyecek hale gelmiş olan dünyamızı rehabilite etmek yerine hala silahların çeşitlendirilmesine ve orduların güçlendirilmesine milyonlarca dolarlık kaynaklar ayırmasını anlamsız buluyorum. Bizler insansak bir an önce bu dünyayı korumanın bilincinde olmalıyız zira insanoğlunun yaşayabileceği alternatif bir gezegen yok. Bu gün gelinen nokta gelişmişlik değildir eğer öyleyse bir an önce tüm insanlığı gerilemeye davet ediyorum. Süreç boyunca hayatımızı kolaylaştırmak adına yapılan buluşlar gelinen noktada hayatımızı zorlaştırmaktan başka bir işe yaramaz olmuştur. Çünkü ekosistemi daha fazla parçalamaya devam edersek yakında bir ekosistem kalmayacak ve insanlık kendi sonunu hazırlamış olacak.

Yaşanan son büyük savaşta atılan bombaların yıkımının korkunçluğu ortada, henüz o yıllarda bu denli yıkıcı bir gücü olan silahların günümüzde ne boyutta olduğunu umarım hiç görmeyiz. Nükleer ve kimyasal olan silahlar bu dünya içerisinde kullanıldığında, kullanan insanlar kendilerinin de bu dünyada yaşamak zorunda olduğunun bilincinde değil mi acaba? Tüm dünya yöneticilerini bunları düşünmeye ve tartışmaya davet ediyorum. Lütfen bir araya gelsinler ve dünyayı silahsız ve ordusuz bir hale getirmenin yollarını bulsunlar, sorunları konuşarak çözemeyeceksek insan olmanın ne manası var. Dünyamız artık çevreci ordulara ihtiyaç duyar hale gelmiştir, denizleri, nehirleri, dere ve çayları temizleyen, çöpleri toplayan, arıtma sistemlerini kontrol eden, atıkları geri dönüştüren, ormanları ve doğal hayatı koruyan ve muhtaçlara yardımcı olan silahsız insan orduları.

İnsanoğlunun varoluşundan bu yana hiçbir problem silah ile çözül-

memiştir, zira çözülmüş olsalar bugün varolmazlardı. İnsanın sorunlarını konuşarak çözmemesi zaten başlı başına çok acı bir durum ama bunu binlerce yıl geçmiş olmasına rağmen hala yapamıyor olmamız daha da acı. İnsanoğlu ne zaman tam olarak gelişip insan olduğunun bilincine varacak?

Dünyamızda askerlik kurumlarının varlığına ihtiyaç yoktur, çünkü insanlar dünyada yaşar başka bir gezegende değil. Başka gezegenlerden dünyamıza gelmiş herhangi bir tehditte olmamıştır. Öyleyse askerler bizi neyden korurlar. Varolan bölgesel, politik veya siyasi problemler konuşularak ve anlaşılabilir. Ülkemizde çevre kirliliği ve susuzluk sorunlarına karşı olan yaklaşımı kaygı ile izlemekteyiz. Bunun yanında insanlarımızın yaşam standartları ve koşullarında kaygı verici. Ama ülkemizin silahlanmaya ve orduya ayırdığı kaynak korkunç boyutta. Burada kaynak sözcüğünden sadece parasal bir anlam çıkarmak doğru değildir. Ülkemiz uzunca bir süredir herhangi bir savaşın içinde olmadığı halde Türk Silahlı Kuvvetleri cumhuriyetin kuruluşundan bu yana türk milletinin insan kaynağını kullanmaktadır.

Burada söz konusu olan insandır ve insan hayatıdır. Hiç kimse dünyaya gelmeyi isteyerek doğmaz, çeşitli sebeplerle çeşitli zamanlarda çeşitli yerlerde doğar. Türkiyede doğmuş bir erkeğin sadece türkiyede dünyaya geldi diye askerlik yapmak gibi bir vatan borcu olamaz. Bu sadece Türkiye için söz konusu değildir. İnsanlar çıplak olarak günahsız, borçsuz ve en önemlisi silahsız doğar. Hiçbir kurum veya kuruluşun özgür bir insanın hayatının belli veya belirsiz bir bölümünü tutsaklık altına almaya hakkı yoktur. Hiç kimse özgür bir insana herhangi bir şeyi zorla yaptıramaz, bu despotluktur.

Maalesef ülkemizde bir çok genç insan askerlik adı altında daha hayatlarının baharında ölüp gitmişlerdir. Bu ölen insanların hakkını kim nasıl ödeyebilir, kimse kimsenin hayatı hakkında karar mercii değildir. Askerlik kurumu varolduğu sürece askerlik yapmak isteyen insanlar olacaktır ve bu insanlara da saygı duymaktan başka yapacak bir şey yoktur. Ama kimi insanların da tamamen barışçıl sebeplerle askerlik yapmamak istememelerine de saygı duyulmalıdır.

Benim düşünce şeklim kimilerine göre bir ütopyadan ibaret gelecektir. Ama benim gibi düşünen insanların sayısı yavaş yavaş artmaz ise yakında insanoğlu kendi sonunu hazırlamış olacak. Kafkaslarda yaşanan son mini savaşın yol açtığı yıkım ortadayken, dünyanın silahsızlandırılması gerektiğine inanların sayısı umarım artacaktır. Dünyamızın bugünden yarına arzuladığım hali almayacağını biliyorum ama bir yerden başlamak gerekir. Bizler bugün içecek suyu bulabiliyoruz ama asıl görevimiz ve ödevimiz 50 yıl sonra dünyamızın alacağı hali düşünmek ve gelecek nesillere üzerinde hala nefes alınabilir bir dünya bırakmaktır.

Ülkemizde de TSK'nin silah ve asker alımına ayırdığı kaynağı da-

raltıp bu kaynağı çevre kirliliği ile mücadeleye ayırması ve bu yolla küçülerek insanlığın gözünde büyümesi ütopya olmasa gerek. Askerlik görevini kesinlikle yerine getirmek isteyen insan kaynağı ülkemizde varolduğu sürece bizler gibi yapmak istemeyenlere de dayatılmamalı. Zira TSK'nın insan kaynağı sıkıntısı ülkemizin genç nüfusu sayesinde hiç olmamıştır.

Ben hayatı boyunca hiç kavga etmemiş ve dövüşmemiş bir insan olarak şiddeti, silahları ve orduları reddediyorum. İnsan olmanın gereği asker olmak değildir. Türk olarak da ödevim ve hakkım askerlik yapmak değildir. İnsan olarak ödevim ve görevim yaşadığım coğrafyaya en az zarar vererek faydalı ve yararlı bir birey olmaktır. Dünyamızın ihtiyacı olan budur. Bunun için asker olmaya gerek yoktur. Hiç kimse için öldürmeyeceğim ve ölmeyeceğim, askeri herhangi bir eğitimi veya emri ömrüm boyunca yerine getirmeyeceğim. Bu şekilde düşündüğüm için hor görüleceğimi, dövüleceğimi ve insanlık dışı bir çok muameleye maruz kalacağımı biliyorum. Ama insanlık adına böylesine bir adım atmaktan gururluyum ve gerekirse bu uğurda da ölmeye hazırım. Çünkü bizi binlerce yıldır doyuran koruyan dünyamız ve insanlık onuru buna değer.

2008 - Ankara

Ali Aydın Çiçek

REDDEDİYORUM

Bugün ülkemizde ve dünyada insanlık çok ağır sorunlar yaşamaktadır. Açlık, yoksulluk ve inanılmaz boyutlarda kültürel bir erozyon yaşanmaktadır. Cinsiyetçilik dayatılmakta, farklı dil, kültür ve renkler üzerinde, yine giderek tüm toplum ve doğa üzerinde korkunç bir sömürü, tahribat yok etme politikası uygulanmaktadır. Bu politika, açıktan şiddet ve zorla üstü örtülü olarak da inceltilmiş farklı yöntemlerle yaşamın her alanında sürdürülmektedir.

Yaşadığımız sorunların çözilememesinin ve giderek daha da ağırlaşmasının temel nedeni, iktidar ve onun gerçekleşme biçimleri olan militarizm, savaş, şiddet, zor, ölme ve öldürme gibi olguların kutsallaştırılıp sembolleştirilmesi, bunun topluma çeşitli araçlarla kabul ettirilmeye çalışılmasıdır. Ve yine yaşamımızdaki toplumsal rollerimiz de bu gerçekliğin etkisi altında şekillenmektedir. Bu şekillenme aileden başlayarak sosyal çevremize, okul ve iş hayatımıza, giderek bütün yaşamımıza işleyerek hergün kendini yeniden üretip sürdürmektedir.

Türkiye'deki bir çok sorunla birlikte Kürt meselesi de uzun yıllardır çözilememektedir. Bunun temel nedeni devletin kurumları ve bunları besleyen ideolojik aygıtları tarafından an be an yeniden üretilen militarist mantalitedir. Bununla Kürt meselesi sadece bir güvenlik

sorunu olarak algılanmakta ve kültürel, politik, vicdani, ahlaki yani bir bütün olarak insani yanı görülememektedir. Oysa çözüme götürecek ilk adımlardan biri şiddetten arınmış bir dille meseleyi ele almaktır. Bu sadece Kürt meselesi için değil Türkiye'deki diğer sorunlar için de böyledir.

Yaşadığımız sorunların çözümü ataerkil zihniyetin ürünü olan savaş kültürüyle, militarizmle, milliyetçilikle, cinsiyetçilik ve benzeri gerçeklerle yüzleşmekten ve onları sorgulamaktan geçmektedir. Askerlik kutsal değildir. Ölmek ve öldürmektir. Eğer bir şeylere kutsallık atfedilecekse bu insan yaşamı olmalıdır, ölmek ve öldürmek değil. Bu nedenle kendi vicdani ve ahlaki 'cephemden' militarist dayatmaları kabul etmediğimi ve koşulsuz bir insan hakkı olan vicdani red hakkımı kullanmak istediğimi belirtiyorum.

Dolayısıyla tüm şiddet anlayışlarını toptan reddetmek gerektiğine inanıyor ve bana dayatılan zorunlu askerliği REDDEDİYORUM.

Ezmeyi, ezilmeyi, emir vermeyi, emir almayı, öldürmeyi, öldürülmeyi, savaşı, askerliği dayatan militarist anlayışı yaşamımın her alanında REDDEDİYORUM...

2009 - İstanbul

Gizem Altınordu

ben gizem altınordu, 29 eylül 1989 doğumluyum.

reddimdir.

tüm dünya halkları ve savaş çocukları adına reddediyorum. bütün gördüklerimize tüm halklar şahittir ve fakat çoğu savaş yüzünden yerin zifirinde olduklarından şهادetleri meçhuldür.

reddediyorum. bana kadınsın ve askere gitmeyeceksin, o halde niye reddediyorsun, diyorlar. reddediyorum, çünkü ben askere giden dostlarımla, kardeşlerimle askere gidiyorum. ben askere gitmeyi reddettiği için dövülen dostlarımla dövülüyor, öldürülüyorum.

reddediyorum. elime silah almayı, nene hatun, gülsüm ve Ömer Seyfettin masallarıyla büyütülmeyi, esvabımdan dolayı ötelenmeyi, düşüncemden dolayı sevilmemeyi, kadın olduğum için ezilmeyi, askerliği, ölmeyi, öldürmeyi reddediyorum.

kurşunlarla misket oynayan çocuklar olmasını reddediyorum. savaşmayı, esir olmayı, herhangi bir savaş anında, liderlerin çıkarları uğruna elime silah almayı reddediyorum.

hakimler hakimi allah adına. ben, bundan böyle allah'tan başka hakim bilmiyorum.

2009 - İstanbul

B. Kaan Kavlak

Kimsenin Kurşun Askeri Değilim!

Ordular, cinayetin yasal güvence altında uygulayıcılarıdır. Kendi özbenliğimden ve prensiblerimden başka hiçbir üst irade tanımadığımdan dolayı ölmeyi ve öldürmeyi reddediyorum. Emir almayı ve vermeyi reddediyorum. Askeri hiyerarşik düzeni ve itaat etmeyi reddediyorum. Militarist devletin işlediği hiçbir suçun bir parçası olmayacağım. Üniformalı yada üniformasız hiçkimseyi öldürmiyeceğim. Hiçbir savaşın ve silahlı eylemin bir parçası olmayacağımı haykırıyorum. Vicdanımın hür sesiyle ve tüm yüreğimle asker olmayı ve militarist düzenin bir parçası olmayı reddediyorum. Vicdani reddimi ilan ediyorum!

2009 - İzmir

İnan Suver

Babam kaçakçılıktan ve de parasızlıktan dolayı nüfus cüzdanımı ancak 4 yıl sonra çıkartabilmiştir. Araştırmalarım hep neticesiz kaldı. Kimine göre Muradiye depreminde vardım [kimine göre] de yokmuşum. Yani deprem olduğu yılda olmuşum. 365 günün bir gününü doğum günüm olarak bilemedim, kutlayamadım. Vel hasılı kelim gelelim mevzuya.

Mevzu şudur sayın değerli bol maaşlı insan katledicileri. Isınamıyordum size düşmandım ben size. Çünkü, ben biliyordum 12 eylülde işkencelerde öldürülen insanları, ben biliyordum insanlık için mücadele eden devrimcileri idam sehpalarında sallandırıldığını, ben biliyordum işsizlikten dolayı, kaçakçılıktan başka mesleği olmayan amcamı sizin öldürdüğünüzü, ben biliyordum köylerini yakıp evsiz yurtsuz bıraktığınız insanları, ben biliyordum ana dillerini yasakladığınız eğitimini yabancı dilde verdiğinden ve de parasızlıktan dolayı eğitimsiz mesleksiz bir halkı, ben biliyordum öldürülen gazetecileri, ben biliyordum seöimlerdeki barajları, ben biliyordum gelir dağılımındaki [eşitsizlikte] bu ülkenin dünyanın en üst sıralarında bulunduğunu, ben biliyordum bu ülkede hiç bir başbakanın, bakanın, paçanın çocuğunun doğru düzgün askerlik yapmadığını, ben biliyordum ki bu ülkede hiç bir halkın diğer bir halkla bir sorununun olmamasına rağmen, iki kardeşi bir birine öldürttüğünü. Ben biliyordum parası olanın rüşvet ile bir şekilde kaçak dolaştığını, ben biliyordum bedelli askerlik altında zenginlerin çocuklarının ayırt edildiğini, ona rağmen, nasıl olur da sizin askeriniz olurdu, zalimin yanında nasıl olur da olurdu?

Açlık sınırında yaşayan insanlardan biri de olan benim 1.5 yılımı istiyordunuz yıl 2001 olduğunda. Bu ülkede yaşayan her bahtsız gibi beni de askere çağırdınız gelmedim, mecbur ettiniz. Sonunda 2001 yılı-

nın 23 temmuzunda geldim. Silah vermediniz, nöbet de tuturmadınız, bir kaç kere içtimaya girdim ise de sonradan sıkıcı buldum, girmedim ona da ses çıkarmadınız. Fakat ben yine de kaşınıyordum sizce. Fırar ettim. Yakalandım, kaşıldınız. Askeri cezaevi adı altında işkencehanelerinizde 7 ay kaldım. Terbiye edecektiniz güya. Dozunu kaçırdığınızdan mıdır bilmem ama tutturamadınız. Ayarım bozuldu. Akıl hastası oldum, Bakırköy Akıl Hastahanesi'nde yattım.

İnsanı şekillendiren yaşamıdır, demiştim. bunları bana yaşatmasaydınız sizden ve pisliklerinizin farkına varamayıp daha da nefret etmeyebilirdim. Bunun için size teşekkür ederim. Tam 8 yıl 2 ay 13 gündür kaçağım, bu süre içersinde hiç bir gün sigortalı bir işte çalışmadım, ehliyet de alamadım, araç da kullanamadım. Hiç bir an bir polis memurunun yüzüne bakamadım, her gördüğümde korktum. Her asker gördüğümde üzüldüm, hüznlendim. Hiç bir günün gecesinde sokakta turlayamadım, hiç bir gün meyhaneye, kahvehaneye giremedim. Her sabah dönmeyecekcesine ayrıldım eşimden, evimden, çocuklarımdan. Dostum düşmanım benim bu açığımı bana karşı koz olarak kullandı. Gün geldi haksızlıklar karşısında sustum. Sonunda hakim de hesaplayamadığı ki bence galiba 7 firarımdan toplam 4 yıl ceza elime ulaştı. Tahminimin dışında değildi, beklediğim [bir] cezaydı. Çünkü biz biliyoruz ki bu ülkede baklava çalan çocukların, biz biliyoruz ki bu ülkede düşüncesinden ötürü yıllarca ceza alan insanları. 2003 yılında İzmir Şirinyer Askeri Cezaevi'nde 120 gün aralıksız coplandığımda o bölgenin komutanı bu gün içerdedir. Kısacası sözümün özü şudur komutanlar. Ben vicdani red hakkı diye bir bilgiye sahip oldum. Onu kullanıyorum. Bilin ki ben bu devletin düşmanıyım ve şunu da bilin size karşı da olsa, [elime] silah almayacağım. Bu yazdıklarım size birer mermi gibi işleyeceğini biliyorum çünkü.

Öldürmektense ölmeyi tercih ediyorum. Ben burdayım, buyrun..

2009 - Van?

Özgür Bircan

Ben, 13.11.1979 İstanbul doğumlu Özgür Bircan, şahsıma dayatılan askerlik hizmetini yerine getirmeyi reddediyorum. Gelecek nesillerin utançla hatırlayacağı unsurlar olan, kamusal bir otoritenin bireyler üzerinde, onların ahlaki değerlerini hiçe sayarak zor kullanması, bireyleri itaate zorlaması, ölmeyi ve öldürmeyi teşvik etmesi gibi gayri-ahlâkî tutumların bir parçası olmamayı insanlığım adına bir borç addediyorum. Doğmuş olduğum ülkenin özgün şartlarının, şahsımda bu nevi bir hissiyatın tezahür etmesine katkıda bulunmuş olması muhtemel olmakla birlikte, aynı zorunluluğa başka bir ülkede tabi tutulmuş olsaydım da kararım aynı olacaktı. Zira tektip kıyafet giymeyi, emir al-

mayı ve vermeyi, silah kullanmayı öğrenmek zorunda olmayı, gerektiğinde bu 'bilgi'yi hayatımda hiç görmediğim ve tanımadığım insanlar üzerinde tatbik etmeyi ve devletin ideal vatandaş yetiştirme kurumlarından birinin bir parçası olmayı, insanın kendi kendisine ihaneti ve şahsım bazında bir ahlaksızlık olarak görüyorum. Tüm bu saikler çerçevesinde, özgür bir birey olarak temel bir insani hak olan vicdani red hakkımı kullandığımı ve hiçbir koşul altında askerlik yapmayacağımı beyan ederim.

2009 - Samsun ve İstanbul

Ahmet M. Öğüt

(Lefkoşe'de gerçekleştirilen 15 Mayıs Dünya Vicdani Redciler Günü etkinliğinde, sözlü olarak vicdani reddini açıkladı, açıklamaya ulaşamadı.)

2009 - Lefkoşe

Süleyman Aytaç

Sözlü açıklamamda, kişiliğimi korumak için insan kalmak için, kendimi özgürce geliştirmek için reddettiğimi, bir prolog olarak ifade etmiştim. Bütün toplumu askerleştirmek isteği ve tahayyülü, aslında kendine, topluma da derin bir güvensizliğin en belirgin göstergelerinden biri olsa gerek. Toplumda her şeyi bunu esas alarak dizayn etmek, sadece dış düşman, işgal, sömürgeleştirilmeye karşı değil, bizzat ait olunan, içine doğulan toplumu ve onun insanlarını da "düşman" olarak algılayanın ve bu nedenlerle onları emir-komuta disiplin ve diğer tüm araçlarla zihinlerini dumura uğratacak ve bir robota dönüştürmeyi amaçlayan bir girişimdir. Ve bu toplumumuzda ne yazık ki pek benimsememiş olsa da zamanla yaygınlaştırılarak yukarıdan aşağıya "benimsetilmiştir". Bizdeki modernite esas olarak militer güçlerin öncülüğünü yaptığı bir proje olduğu için bu olgu işlerini fazlasıyla kolaylaştırılmış görünüyor. Bu ve bunun gibi birçok nedenden ötürü toplumun bireyleri, özneleri kendilerini keşfedememiş, yeteneklerini geliştirmeye fırsat –olanak bulamamış, öznenin yok sayıldığı, yok edildiği bir topluluk cemaat olarak kalmışız. Yönetenler iktidardakiler kendi iktidarlarının sarsılmaması, sorgulanmaması ve korunması niyetiyle, mevcut durumun sürmesini çıkarlarına uygun bildikleri için bu şekilde sürmesinde bir beis görmemişlerdir. Dünyayı değiştirmeye talip, değiştirme iddiasında olanlar, kişi, grup, parti vb. örgütler içindeki, insanın zihinsel düşünsel kapasitesi benzer nedenlerle gelişme olanağı bulamamış ve bu toplum devamlı, böyle "öncü"lere,"kahraman"lara

putlaştırmalara maruz kalmış ve biz bize rağmen, devamlı kurtarılan, her şeyi ipotek altında, imparatorun, sultanın, şeflerin, komutanların, öğretmenlerin, aile babalarının askeri vb. vesayeti altında kaldığımızdan her şeyin iyi ve doğrusunu onlar bildiği için , toplum sivilleşmemiş kendisini yenileme yeteneğini gösterememiş yetenek belirtisi gösterenleri ya kendisine benzetmiş ya da bu vesayet sistemine dahil edemediklerini bir çok yolla itaate zorlamış içeri atmış cezalandırmış öldürmüştür vb.

Bütün bunlardan tersine bir çıkarsamada bulunmak mümkün. Toplum insanlar kayıtsız şartsız tam bir itaat toplumu oluşturmuş görünüyorsa da toplumda açığa çıkarılması gereken insani, sivil, yeteneğine göre farklı potansiyellerin mevcudiyetinin birçok belirtisi bulunmaktadır.

Ben düşünen bir insanım. Toplumumun, ülkemın, halklarımızın buradaki bütün renklerin farklılıkların bu militer potada eritilmesine karşı olmanın ülkenin esas yararına olduğunu düşünüyor, savunuyorum. Bu nedenle başta askerlik kurumu olmak üzere militer kurum ve zihniyetin ve onun diğer yerlerdeki uzantılarının toplumumuzun gelişiminin önünde engel olduğunu görüyor, onların eğitimini, şiarlarını, zihniyetini, elbiselerini reddediyor, bireyin ve toplumumuzun farklı olanla farklılıklarıyla barış içinde birlikte yaşamasının zeminini dinamitlemeye çalışan bütün her şeyi reddediyorum.

ASKERE GİTME REDDET DİREN HAYIR DE!

KİMSENİN ASKERİ OLMAYACAĞIZ!

YAŞASIN HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!

2009 - İstanbul

İbrahim Kaya

Buradaki bütün konuşmalarda sosyalistlerin vicdani ret konusuna daha uzak kaldıklarından bahsedildi. Ben de buna burada bir nokta koyulduğunu duyurmak istiyorum. Öncelikle Halil Savda'nın yaşadığı süreci çok yakından takip ettim. Hep düşünürdüm neden biz vicdani reddi gündemleştirmiyoruz, vicdani ret kampanyası başlatmıyoruz diye. Askere gitmezsen iş bulamıyorsunuz. Vicdani red ile, mitleştirilmiş bir şeyi reddediyorsunuz. Siz aslında o toplumun kabul ettiği bütün değerleri reddediyorsunuz. Çünkü insan, ilkokulda, ortaokulda, lisede askeri bir malzeme gibi yoğruluyor.

Orada iyi yoğrulamayanlar üniversitede yoğrulmaya çalışılıyor. Askerlik de bunlar gibi biçimlendirerek tomruk oluşturma merkezi. Onun için hiçbir zaman askere gitmeyi düşünmedim. Bugün böylesi bir ortamda vicdani reddimi açıklamayı da onur sayıyorum. Şunu belirtmek istiyorum; onların çok büyük askeri güçleri, silahları, bombaları olabi-

lir. Ama bizim de irademiz var. Barışa olan inancımız var. Ve bunu hiçbir kuvvetle bölemeyecekler, parçalayamayacaklar. Yaşasın halkların kardeşliği! Askere gitme kardeş kanı dökme!

2009 - İstanbul

Seyda Can Yılmaz

Ben öldürmek istemiyorum.

Çünkü ben bir insanı öldürürsem kendimi öldürmüş olurum.

Çünkü ben bir insanı öldürürsem bütün insanları öldürmüş olurum.

Ben öldürmek istemiyorum.

Elime silah almayı, tek çözüm önerisi olarak öldürmeyi ve öldürme olasılığını sunan askerlik kurumunun bir parçası olmayı, vicdanımın sesini dinleyerek, reddediyorum.

2009 - İstanbul

Zeynep Varol

Türkiye Cumhuriyeti'nin sınırlarında 'Hudut namustur' yazar büyük harflerle. Namus sözcüğü erkek egemen sistemde kadın bedeni üzerindeki iktidarıyla kodlanır. Savaş hallerinde ise sınırlar geçilince o toprakların 'namus'udur saldırıya ilk uğrayan. Savaş hallerinde kadın bedenine yönelik şiddet, taciz, tecavüzdür 'hak' görülen.

Yakın geçmişte Fatih Altaylı taciz niteliğinde bir açıklama yapmıştı hatırlarsanız. Ordunun kadınların bacak arasını da koruduğunu söylemişti. Evet 'erk'ek ordu kadınların bacak aralarıyla fazlaca ilgilenir. Kirli savaşın tecavüz mağdurları; Ş.E.'nin, Şükran Aydın'ın ve daha binlerce kadının öyküsü hala hafızalarımızdadır. Ş.E., Mardin Ağır Ceza Mahkemesi'nin aralarında rütbelilerin de bulunduğu 405 asker hakkında açtığı davanın "mağduru" olarak biliniyor. 1993 Kasım'ında gözaltına alınıp işkenceden geçirilen Ş.E.'yi bir araba lastiğinin içine koyup ellerindeki sopayı cinsel organına sokuyorlar. Daha sonra defalarca tecavüz ediyorlar. Gözaltı sonrası tutuklanması istenmeden serbest bırakılıyor ve 4 ay sonra evi basılarak tekrar gözaltına alınıyor. Bu kez 15 gün süreyle tecavüze uğruyor. Olanları anlatırsa kız kardeşlerine de aynı uygulamaların yapılacağı söylenerek tehdit ediliyor. 4 ay sonra tarladan alınıp tekrar tecavüze uğruyor Ş.E. Önce iri yeşil gözlü bir subay çıkıyor üzerine. Sonra askerlere dönüp 'Serbestsiniz' diyor ve Ş.E. bayılana kadar tecavüze uğruyor. Sonra silah dipçiğiyle dövülüyor ve öldü sanılıp oracıkta bırakılıyor. Ş.E. bunları kaçmak zorunda bırakıldığı Almanya'da bir panelde anlatabiliyor ancak. Ve yıllar sonra

devlete karşı mücadelesi başlıyor. Zamanın karakol komutanı Musa Çitil isimli işkenceden tescilli bir adam. Karakolda askerlerin cinsel ihtiyaçlarını karşılamak için gözaltına alınmış kadın kurban bulundurduğu biliniyor. . .

Ş.E. gibi ne kadar kadın var bugün bilmiyoruz. Ne kadarlığının önemi de yoktur aslında. Sadece Ş.E.nin yaşadığı vahşet bile bir kızkardeşimizin çılgılığıdır. Bu çılgılık bütün yüreklerde ateş olmalı, vicdanlara dokunmalıdır. Askeriye başlı başına cinsiyetçilikle militarizmin ete kemiğe büründüğü bir kurumdur. Askerlik eğitimi sırasında kadınlar aşağılanır, kadın bedenine yönelik küfürler hem kendi milletinden kadınlara hem de 'öteki' kadınlara karşı şiddeti meşru kılar. Pornografi ve fuhuş askerlerin gayri resmi eğlence aracıdır. Savaş bölgelerinde yollara genelevlerin açılması da tesadüf değildir. Ben bir kadın sosyalist, bir devrimci olarak tarihin sayfalarında hasır altı edilen, kirli savaşın şiddetine, tacizine, tecavüzüne maruz kalan, fuhuşa zorlanan kadınların yaşadıkları acıları unutmuyorum. Onca kadına yapılanları yok sayan, cezalandırmayan ve üstüne meşru gören ataerkil düzeninizin karşısında duruyorum. Barışı bu topraklarda istemeyen, kardeşi kardeşe öldürten militarist zihniyete karşı bir Türk genci olarak savaş değil barış istiyorum. İnsanlar ölmesin diye tıp eğitimi alırken, beyaz önlük giyerken daha fazla beyaz kefen istemiyorum; ölüm değil çözüm istiyorum. Kirli savaş mağduru kadınlar için, barış için taraf oluyorum ve vicdani reddimi açıklıyorum.

2009 - İstanbul

Elif Akgül

Hintli kadın yazar Arundhati Roy 'Ne zamanki işçiler cephaneleri yüklemeyi reddedeceklerdir, ne zamanki askerler savaşa gitmeyi reddedecekler işte o zaman birşeyler değişecek, barış gelecek' diyor.

Ben Elif. Doğuştan asker olduğu iddia edilen, attan hemen sonra silahdan hemen önce gelen, vatana millete hayırlı evlatlar vermesi beklenen, milli insani bakımdan fazileti lise müdüründen aldığı belge ile tescilli bir Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıyım. Egemenler bakımından tanımlanmış, militarizm tarafından işlenmiş, tüm bu kimlikleri vicdanen reddediyorum. 1938'de Dersim'de kız çocuklarını ana babalarının katillerine teslim edenler, kızlarını, kız kardeşlerini tecavüzcüleriyle evlendirenler, namus adına intihara zorlayanlar, köy basıp yakıp tecavüz edenler, fantezilerinde birilerini dağa kaldıranlar, namlu ucunda askere alıp kardeşlerine kurşun sıktıranlar, Ceylan'ın bedenini parçalara ayıranlar, bebekten katil yaratanlar; cinayetlerinize, suçlarınıza, planlarınıza ortak olmayı ve verdiğiniz bu savaşta zulmeden olmayı şiddetle reddediyorum.

2009 - İstanbul

Deniz Küçükbumin

Balkan göçmeni bir aileden geliyorum. Türk ulusundan bir devrimciyim. Bugün burada bulunma amacım yıllardır süren kirli savaşa karşı kendi cephemden karşı çıkabilmek. Yıllardır inkar ve imha ile çözülmeye çalışılan Kürt sorununun artık silahlar yoluyla değil adil ve demokratik bir şekilde çözülmesini istiyorum. Barışa ve çözüme ulaşabilmek için askeri operasyonların durması ve Kürt halkının muattap alınması gerektiğini düşünüyorum. Bunun için de askere gitmeyerek bu haksız savaşa girmeyeceğim. Kardeşlerime kurşun sıkmayı kabul etmeyeceğim. Yıllardır akıtılan kanın durmasına faydası olacağını düşünerek bugün burada vicdani ret hakkımı kullanacağımı açıklıyorum.

2009 - İstanbul

Rıdvan Coşkun

Öncelikle bir Türk olarak asker doğmadığımı ifade etmek istiyorum.

Ben kardeşi kardeşe öldürten bu sistemin bir askeri olmayacağımı, bizleri ölmek ve öldürmek için yıllardan beri istemediğimiz bir savaşa gönderenlerin tetikçiliğini yapmayacağımı beyan ediyorum.

Bu kirli savaşa son vermek Türk halkının elindedir. Kürt halkının uzattığı barış elini tutmak ve bu topraklarda barışın yeşermesini sağlamak bizim elimizdedir. Bir Türk olarak kirli savaşın yürütücüsü olan orduda askerlik yapmayacağım. Ben ezilen halkların üzerine silah doğrultan bir kurumda görev alamam. Çünkü ben sosyalist devrimciyim. Ve ben bu topraklardaki herkese "Askere gitme kardeş kanı dökme" çağrısında bulunuyorum.

Bu benim vicdani reddimdir.

2009 - İstanbul

Ümit Yiğit Ilgın

Şiddeti, emir alıp vermeyi kabul etmiyorum. Yaşam anlayışıma ters düşen şiddet ve şiddet içeren tüm organizasyon ve kurumları reddediyorum. Enver Aydemir ve Volkan Sevinç'le dayanıştığımız şu anda insanlık adına vicdanımın sesini dinliyorum. Ret ediyorum. İnsanlığın yok oluşuna karşı, savaşın karşısındayım. Militarist hiçbir kurumla işbirliğine girmeyeceğimi tekrarlıyorum. Tüm bedenimle ret ediyorum.

Dünya cennet olsun. Barış ve barış mücadelesi veren insanlara selam olsun.

2010 - İstanbul

Muhammed Serdar Delice

Ufuk hala kırmızı, gün nedense doğmuyor,
Bulut yine üstümde, heyhat yağmur yağmıyor.
Akan, bunca kanlı yaş, zulmü hala boğmuyor,
Fakat boğacak birgün, bunu sen de böyle bil,
Ey! Asrın mağduru, asrın mazlumu nesil.
BU BİR VICDAN-I REDDİR.

Bizler bu ülkede Çanakkale destanları ile büyüdük. Kendimize Osmanlı'yı örnek, Kuran-ı Kerim'i kılavuz rehber edindik. Dedik ki: Allah Allah, dedik ki: Hak birdir, ümmet tek'dir dedik. Hoşgörüyü sadakati Atilla'dan, Selahattin-i Eyyubi'den öğrendik. Bizler yıllarca üç kıtaya hükmettik. Ama ne silahla ne de zorbalıkla. Maneviyatla, imanla, hoşgörümüzle sahip çıktık bütün uluslara. Fakat yozlaştık, unuttuk geçmişimizi. Kendimize hayali düşmanlar yarattık. Kürt kardeşlerimizi hedef aldık. Yıllarca bir takım yalanlarla kandırdık gençliğimizi.

Şu anda ise artık maskeler düşmüştür. 5 aylık askerlik süresi, neyin ne olduğunu görmeme vesile olmuştur. Müslüman olmayan bir ordunun mensubu olmayacağım. Zulme karşı sessizlik zulümdür. Bundan sonra asker değilim, hakkımda açılacak bütün davaları ve iddiaları reddediyorum. Ne firardayım, ne de kaçacağım. Bu açıklamamdan sonra, en yakın Emniyet Müdürlüğü'ne bana ulaşabilecekleri telefonumu ve adresimi bırakacağım. İçinde bulunduğum psikolojik ve sosyo-ekonomik durumum zaten benim firari yaşamama uygun değildir.

Bu zorunlu askerlik görevini reddediyor, vicdani reddimi açıklıyorum.

2010 - İstanbul

Ali Ekber Toprak

Yıllardır süren kardeş kavgasında Türkler ve Kürtler için bu savaşı istemediğimi ve buna katkı sağlamamak için askere gitmeyeceğimi, askere gidersem bu savaşı beslemiş olacağımı düşünerek, birilerinin emir ve istekleri doğrultusunda ölmeyi öldürmeyi, canı cana kıydırmayı şiddeti yaşamak için öldürmeyi yaşatmak için, ölmeyi emreden ve elime zorla silah veren bir sistemin parçası olmayı ve [bu sisteme] hizmet etmeyi, kimsenin askeri olmayı ret ediyorum.

2010 - İstanbul

Aslı Candan

Adım Aslı Candan.

Gezegelimizde hala, sömürgeci zenginliğin toplandığı batı ve sömürgeciliğin talan ettiği doğunun temsil ettiği iki ayrı dünya var. Neo-liberalizm bu iki dünya arasındaki sınırları aşındırıp dünyayı tek bir yer haline getirmeye hizmet etse de bu iki dünyadaki yaşam savaşı arasındaki fark henüz belirginliğini koruyor. Dünyayı kana bulayan sömürgeci kapitalistlerin evlerinde huzura ihtiyacı var. Bu huzuru sağlamak için bu coğrafyada, bir savaşa; durmaksızın ürettikleri silahlar, helikopterler, panzerler, mermiler içinse alıcılara ihtiyaçları var.

T.C. devleti bu işlek tezgahın gedikli olmuştur durumda. Batının talanına maruz kalmış bir devlet olarak kendisini doğu ve batı olarak ikiye ayırıp doğusuna savaş açıyor. Hiç durmadan savaşıyor, savaştırıyor; çünkü savaşın yok ettiği tek bir hayat bile, onun devamlılığını sağlıyor. Vicdan, bir insanı durdurabilen tek şeyken, devleti durdurmuyor.

Ben bir anarşistim. Devletin ve yine devletin sürekliliğini sağlamak için kullandığı askeri ve ideolojik tahakküm araçlarının ortadan kaldırılmasını savunuyor, bu uğurda mücadele veriyorum. Devleti ve onun tüm askeri ve ideolojik aygıtlarını hem aklen hem de vicdanen reddediyorum.

2010 - İstanbul

Berk Yeter

Ben Berk Yeter .

1608 yılında nüfus dışı ilan edilmiş , şu an yok olmakta olan yörük halkından bir ferdim. Çıkartılan ketm-i nüfus yasasına göre bizden ne askere alım yapılacak ne de vergi toplanacak kararı var. Çünkü devlete göre bizler, itaatte bulunamayacak kadar asilerdik. Ben tarihimi iyi biliyorum. Halkları ve bireyleri asimile eden, tek tipleştirilen, itaatkar köleler yaratmak için orduya alan devlete nasıl karşı konulup yaşama ve yaşatma hakkımızı geri kazandıysak asırlar öncesinde, bugün de bunu tekrar başarabiliriz. Yeter ki devlete karşı ses çıkartanların sesine kendi sesimizi katalım!

Bu mücadeleyi yükseltmek adına bugün bir kez daha açıklıyorum ki "hiçbir militer yapıda bulunmayacağım". Bugün Kürdistan'da yarın dünyanın hiçbir bir yerinde kardeşlerime silah tutmayacağım. Vereceğim tek savaş ezenlere karşı yürütülecek mücadele içindir. On yıllar

öncesinden söyleneni yinelemek istiyorum: "Uzlaşmadan her zaman-
kinden çok sakınmalıyız. yönetenler ile yönetilenler arasındaki çatlağı
derinleştirmeliyiz. devletlerin yıkılmasını savunmalıyız. Halkların kar-
deşliğini, herkes için adalet ve özgürlüğü sağlayacak tek araç budur.
Bunu gerçekleştirmeye hazır olmalıyız. "BEN HAZIRIM!"

2010 - İstanbul

Ceyhan Erdem

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2010 - İstanbul

Didem Deniz Erbak

Ben 18 yaşında bir kadını. Asker değilim fakat asker olma duru-
munu uzun süredir yaşıyorum. Daha çocukken erkek arkadaşlarımın
ellerine verilen oyuncak silahlarla ve giydirilen asker kıyafetleriyle ha-
yatıma girdi militarizm. Şimdi ise Okulumda askerliğin en önemli un-
suru olan emre itaat etmek öğretiliyor. Okullarda (kışlada denilebi-
lir.) birer asker gibi sıraya girip, rahat-hazır ol komutlarıyla beraber
Türk olmanın onuruna vardıldıktan sonra 6 saatimi geçireceğim koğu-
ştan bozma sınıflara sokuluyorum. Her gün yaparken bunu yavaş yavaş
gelişmeye başlıyor itaat kültürü. İktidarlar sırf davranışlarımızla itaat
etmemizi değil, düşüncelerimizle de itaat etmemizi istiyor. Tarih ders-
lerinde Kurtuluş Savaşının zaferini, Osmanlı padişahlarının insanların
kafasını kesmesini meşru bir şeymiş gibi kafamıza sokmaya çalışıyor-
lar. Büyük katliamlar zafer, cinayetler hainleri engellemek oluyor. Tıpkı
yıllardır T.C. devletinin bu topraklarda halklar üzerinde yaptığı katli-
amlar ve cinayetler gibi. Okullarda yapılan milliyetçi propagandayla
bu durumu bizler için meşru hale getirmeye çalışıyorlar. Bu meşruluk
öldürmenin ve ölmenin meşruluğu. Sadece okullarda değil televizyon-
ların kanallarında yayınlanan ana haber bültenlerinde şehit analarının
ağlamaları, babaların "vatan sağ olsun" diye bağırımları arabesk mü-
zik eşliğinde bizleri etkilemeye hazır bir halde önümüze sunuluyor.
Devlet okul, televizyon gibi propaganda araçlarıyla yavaş yavaş kafa-
mıza girmeye çalışıyor ve bizleri itaat edecek ve tabi ki gerektiğinde
de silah altına alıp gözümüzü kırpmadan ateş edecek askerler haline
getirmeye çalışıyor.

Ben anarşist ve anti-militaristim.

Ne bu itaat kültürünün bir parçası ne de iktidarların savaşlarının
piyonu olacağım. Her daim iktidarların ezilenlere karşı sürdürdüğü
savaş karşısında ezilenlerle birlikte mücadelemi vereceğim. Ölmeyi,

öldürmeyi ve iktidarlara itaat etmeyi reddediyorum.
2010 - İstanbul

Eray Güven

(Açıklamaya ulaşamadı.)
2010 - İstanbul

Ezgi Aydın

Bir Kadın Olarak Reddediyorum!

Askerlik ‘en kutsal vazife’ diye beyinlere nakşedilerek ‘adam olabilmek’ statüsüne erişebilmenin tek yolunun ‘her türk erkeğinin’ bu vazifeyi yerine getirmesinden geçtiğini yaratan bir algıdır. Devletin ordu-suyla başka bir insan tarafından ölmeyi ya da bir başka insanı öldürmeyi zorunlu hale getirerek, katil olmayı meşru kılmasıdır. Askerlik ordu içerisinde var olan emir-komuta ilişkisi ile kişilerin kendinden önce gelene bağımlı, kendinden sonra gelene egemen olma durumu gibi ast-üst olma konumlarını yaratmasıdır. Özgür iradenin hiçe sayılarak bir başkasının kararlarının zorla kabul ettirilmesi.

Ve ben; insanın insan tarafından yönetilmesini, otoriteyi, hiyerarşiyi, tüm bu tahakkümcü mekanizmayı reddediyorum. Çünkü ben bir anti-militarist ve anarşistim.

Bir kadın olarak günlük yaşantımızda evde, işte, sokakta militarizmle boğuşurken askerlikle birlikte militarizm yaşamlarımıza dayatılıyor. Askerlik kadınlarında konumunu biz yokmuşuz gibi belirleyerek; evde kocasını beklemek ya da çocuk büyütüp belli bir yaşa geldikten sonra askere yollamak olduğunu söylüyor. Yani yıllardır bu topraklarda var olan kirli savaşta biz kadınları da ölmeye ve öldürmeye ortak ediyor. Yine askerlikle birlikte yüceleştirilen Türklük ve erkeklikle kadınlar, farklı cinsel kimliklere ya da ırklara sahip diğer insanlar aşağılanarak, yok sayılıyor. Ve ben bir kadın olarak yok olmayı reddediyorum. Ezgi Aydın

2010 - İstanbul

Furkan Çelik

(Açıklamaya ulaşamadı.)
2010 - İstanbul

Mazlum Çelik

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2010 - İstanbul

Onur İşıtmez

“Ancak insanlar şiddete bir parça bile olsa katılmadıkları ve böyle yaptıklarında başlarına gelecek tüm zulümlere katlanmayı göze aldıkları vakit, savaşlar önlenebilecektir. Savaşları yok etmenin yegane yolu budur.” (Anatole France) İnsan öldürmeyi öğrenmeyi reddediyorum.

Bir canlı olarak, insanlık onuru denen bir kavramla büyütüldüm. Güçlünün ayakta kaldığı, savaş, şiddet, emir almak ve vermek gibi kavramlar her yerde beynimize kazınmışken kendi varlığını tüm canlılara dayatan devleti ve onun kurumlarını reddediyorum. Savaşı, şiddeti, emir almayı ve vermeyi reddeden birisi olarak ben askere gitmeyi ve tek tip olmayı reddediyorum.

2010 - İstanbul

Ozan Ekin Gökşin

sayın valim, sayın belediye başkanım, sayın garnizon komutanım... neyse ki aramızda değilsiniz!

sevgili vicdani retçiler ve vicdani ret destekçileri; ben ozan gökşin. yakılan köylerden, öldürülen insanlardan, yapılan darbelerden ötürü türk silahlı kuvvetlerinden ve askerlikten soğudum. ordumuzun bunca faaliyeti arasında en olumlu icraatinin bu olduğu kanısındayım.

ölmeyi, öldürmeyi; savaşın bir unsuru olmayı reddediyorum. bu vesile ile vicdani reddimi açıklıyorum. teşekkürler.

2010 - İstanbul

Sercan Keriñ

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2010 - İstanbul

Hüseyin Şirin

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2010 - İstanbul

Murat Aydın

(Açıklamaya ulaşamadı.)
2010 - İstanbul

Banu Yıldız

(Açıklamaya ulaşamadı.)
2010 - İstanbul

Furkan Mustafa

(Açıklamaya ulaşamadı.)
2010 - İstanbul

Burcu Aslan

(Açıklamaya ulaşamadı.)
2010 - İstanbul

Ali Haydar Akdeniz

(Açıklamaya ulaşamadı.)
2010 - İstanbul

Onur Can Sönmez

(Açıklamaya ulaşamadı.)
2010 - İstanbul

Deniz Şimşek

(Açıklamaya ulaşamadı.)
2010 - İstanbul

Yaren Bozkuş

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2010 - İstanbul

Utku Aydın

ben utku aydın,

şiddeti, emir alıp vermeyi yaşantıma almamaya niyetli ve kararlı bir insanım. ben militarizme karşıyım. ayrıca ben karşı olduğumu net bir şekilde ortaya koymadıkça, sessiz kaldıkça bu rezil durumu onaylamış olacağımı düşünüyorum ve kendimi bundan sorumlu hissediyorum.

bu yüzden 15 mayıs 2010 tarihi itibariyle vicdani reddimi açıklıyorum.

teşekkürler.

2010 - İstanbul

İlyada Erkuş

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2010 - İstanbul

Canan Özyılmaz

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2010 - İstanbul

Gürşat Özdamar

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2010 - İstanbul

Ahmet Ertuğrul Güneş

(Açıklamaya ulaşamadı.)

2010 - İstanbul

Eyüp Rol

(İzmir'den SK'ya mektup yolladı)

HALKI ASKERLİKİTEN SOĞUTMUYORUM! İNSANLARIN İNSANLIĞA ISINMASINI ARZULADIĞIM İÇİN, İNSAN OLARAK ÜZERİME DÜŞENİ YAPIYORUM!

Öncelikle, vicdan-ret duyurumu çıkıp bir sokakta ya da bir mekanda yapamadığım için üzgünüm. Şahsi bazı nedenlerden dolayı ret açıklamamı yapmayı arzuladığım İzmir de bulunamıyorum. Yine de bu açıklamanın İzmir'in hanesine yazılmasını umuyorum. Bugün 15 Mayıs Vicdan-i Retçiler günü. Asırlardan beri insani olanı tüketen, yok eden ve hala acımasızlığı büyüyerek devam eden orduların varlığını kabullenemeyen, onların parçası olmayı reddedenlerin günü. Ben de onlardan biri olduğumu duyurabildiğim kadar insana duyurabilmek için bu açıklamayı yapıyorum. Ordular öldürür. Bazen sınırlarını çizdikleri topraklarının dışında yarattıkları düşmanları yok etmek, bazen çizdiği bu sınırların içindeki 'teröristler'i etkisiz hale getirmek bahanesiyle yapar, bunu. Üstelik bunu mevcuduna zorla kattığı genç, teslimiyeti kadar suçlu insanlar aracılığıyla yapar. Ben bunlardan biri olmamak için... Ordular paranoyaktır. Ordular varlıklarını yarattıkları paranoyak toplum sayesinde var edebilir. Paranoyak olmak var olan düşmandan olur olmaz zamanda kötülük beklemek değil, düşmanlık denilen kavramı sil baştan kurmak ve bunu her yerde aramak anlamına gelir. Ben öncelikle düşmanlığın anlık, geçici olduğuna ya da en azından istenirse böyle olabileceğine inanıyorum. Bunu bir türlü istemeyen, çünkü istediği anda varlık amacı ortadan kalkacak kurumlardır, ordular. Ordular ilkelidir. 21. Yüzyıl içerisinde yaşıyoruz. Tarihsel bakıldığında geçmişle bugün arasında anlamlı bir ilişki bulmak da mümkün, bulmamak da. Ya da sadece şu anın geçerliliğini kabul edip diğer bütün her şeyi yadsımak da olası. Her nasıl bakılırsa bakılsın, bireyi militarizm ve bu anlayışın kristalize olmuş hali ordular kadar hiçe sayan başka bir örnek yoktur. Bu çağda, kişi ister insan öldürmeyi istemediği için, isterse askerdeki saç tıraşını beğenmediği için olsun, katılımda bulunmak istemediği bir yapıya zorla götürülmemelidir. Ordular gündelik yaşamda hiçbir karşılığı olmayan kavramlar uğruna ölmeyi, öldürmeyi kutsal ve onurlu sayar. Bunu da yalnızca erkeklere has olarak görür. Çünkü kadın, onurlu ve güçlü erkeği tarafından korunan kutsal ama aciz yaratıktır, onlara göre. Ordular meşru değildir. Meşruiyet rıza gerektirir. Rıza ise ne bu ülkede olduğu gibi zorunlulukla ne de başka ülkelerde olduğu gibi para karşılığı sağlanabilir. Ordular mantık dışıdır. Ordular insanlık dışıdır. Ordular katildir. Vicdan suçluluk hissinden doğar. Savaşlarda insan ölümünün hala devam ediyor oluşundan kendimi daha az suçlu hissetmek adına vicdan-i reddimi açıklıyor, devletin bana biçtiği "askerlik görevi" ni

yerine getirmeyeceğimi ilan ediyorum.
2010 - İstanbul

Mutlu Haner

Savaş dediğimiz şey artık iki veya daha fazla ordu arasında meydana gelen çatışma değildir. Savaşanlar ile savaşmayanlar arasında ki ayrımın ortadan kalktığı çağımızda giderek homojen bir yapı olarak seyir eden bu ahlak sorununun çözümü savaşa hayır diyenlerin saflarda yerlerini almalarıyla mümkün kılınacaktır. Aşıkare bir biçimde militarist sistemce dayatılan “barışın tesisi için savaşın gerekliliği” anlayışını ret ediyorum. Böylesi bir durum, böylesi bir kabül, ahlaksal ikilemlerin pratik koşullara indirgenmesinin doğuracağı sakıncaları da gösteren potansiyel bir savaş davetiyesinden başka bir şey değildir. Militarist sistemin kendi görüşüne temel aldığı bu “acı denklemi” onun bu anlayışını ahlaki açıdan her daim çürük gösterecektir. Askerliği ret ediyorum, çünkü tahakküm mekanizmalarının bireyle tek taraflı olarak kabül gördüğü bir anlaşmanın tarafımca feshini en tabii hakkım olarak görüyorum.

2010 - İstanbul

Sezai Ozan Zeybek

Bu Savaş Bitmeli

Bu yazıyı Türk halkını askerlikten soğutmak için yazıyorum. Ama biliyorum ki bu hiç kolay değil; zira her Türk asker doğar bilgisi kafamıza küçük yaştan itibaren kazınmış. Çocuk oyunlarına bile silah, ölüm, suçlu, düşman... sokmayı başarmışız. Askerliğin ise kutsal bir vazife olduğunu...

Yukarda 23 Nisan kutlamalarındaki “Küçük Asker” benim. Elimde ucu kırık bir makineli tüfek tutuyorum. Asker bir akrabamızın hediyesi. Karşımdaki de “Küçük Ayşe”, beni askere uğurluyor. Eline bir de bebek tutuşturulmuş. Beş yaşındayız. Çocuk Bayramı kapsamında askerlik ve cinsiyet rolleri hakkında ucube bir temsilin içindeyiz. Çevremizi saranlar bizi alkışlıyor, onlar da çocuk, işte doğru-yanlış beynimize böyle kazınıyor. “Erkekler savaşır, kadınlar çocuk bakar.” Hep beraber zihni bozuk- vicdani çürük nesiller olmaya ilk adımı atıyoruz. Devletlerin kirli savaşlarında ölmeyi ve öldürmeyi işte bu şekilde öğreniyoruz.

Arka tarafta küçük bir kasabanın büyük adamları görülüyor: savcı, hakim, kaymakam, görece varlıklı eşraf, jandarma komutanı... Öncelikle onların göz zevkini doyuruyoruz sanırım; 5 yaşındaki çocuklar-

dan asker devşiren, Ayşeler devşiren devlet erkanına teşhir ediliyoruz.

Diyeceğimi kestirmeden diyeyim: Savaşmak istemiyorum! Hele inanmadığım, adil bulmadığım, menşeyini bile bilmediğim pis bir sermaye tarafından desteklenen bir savaşta asker olmayı hiç ama hiç istemiyorum. Bu savaş haklı değil, bu savaş Hak değil. Ölüm, kan ve nefret üreten; yanyana yaşayan insanları birbirine düşman eden bir savaş bu.

Savaş dediğim kimi çevrelerde “askeri operasyon” olarak geçer ya da “terörizmle mücadele”. İstedığınız ismi verin, şu durum değişmez: on binler öldürüldü, eline silah değmemiş çocuklar sakat kaldı, büyük silah şirketleri (Amerikan, İngiliz, Fransız, İsrail ve Türk şirketleri) inanılmaz karlar elde etti.

Bu ülkede savaş suçları işlendi, işlenmeye devam ediyor. Sadece son 30 senede de değil üstelik, daha evvelinde defalarca defalarca, defalarca... Milyonlarca insanın katilleri bu Cumhuriyet’in saygın insanları olarak dolaştılar, hazmedemiyorum. Ermeniler’i katledenler yargılandı mı? Dersim’i bombalayanlar yargılandı mı? Darbeciler yargılandı mı? Ülkeyi işkenceden geçirenler yargılandı mı? Bu savaşı devam ettirenler, bu işi rezilleştirenler, gözünü kırpmadan ölümden bahsedenler yargılandı mı?

Ben asker olmak istemiyorum. Beş yaşımdayken asker kıyafeti giydirmişsiniz, ama artık 32 yaşındayım ve asker kıyafeti giymeyi reddediyorum.

Askerliğimi rahat bölgelerde yapmak da istemiyorum: Hayatımdan zorla çalınmış bu dönemi zekama ve varlığıma bir hakaret addedeceğim. Subayların keyfe keder kararlarıyla akşam müzikholde gitar çalmayı, garsonluk yapmayı, subay çocuklarına beleş ders vermeyi, getir-götüre koşulmayı, özel kalem müdürü olmayı, komutanın çizmelerini parlatmayı, bu esnada itilmeyi-kakılmayı, küfür yemeyi ve hakarete uğramayı vatan savunması olarak görmüyorum; aksine askerliği ucuz işgücü sömürüsüne çeviren bu asalak zihniyeti adaletsizliğin bir başka kaynağı olarak telakki ediyorum.

Bu savaş bitmeli.

Bu savaş bir an evvel bitmeli.

Ben, insanların insanları öldürmesiyle gelecek barışı da istemiyorum. Zira savaşla gelen barış değil; her zaman birilerinin iktidarı olmuş.

Türk Silahlı Kuvvetleri devlet içinde ayrı bir devlet. Meclisin ve yargının üstünde; kendi özel yasa ve yargı sistemi var. Vergilerle besleniyor; ama harcamaları hakkında kimseye açıklama yapma zorunluluğu yok. Kitapçı önünde yakalanan bombalardan tutun yürütülen kirli savaşlara kadar envai türlü harcama kalemleri var; ama hikmetinden sual olmaz. Her türden eleştiri halkı askerden soğutma diye fişlenir; ardı arkası kesilmeyen davalarla kişilerin hayatı karartılır. Vatan savunması diye dünyanın diğer zalim devletleriyle saf tutulur; Ameri-

kan silahlarıyla; Alman tanklarıyla bu ülkenin insanları katledilir. Genç askerler bir yalan peşinde ölmek ve öldürmek zorunda kalır.

Savaş sanayiine yatırılan paralar haramdır. Dünya kaynaklarının bu mide bulandıran sektöre harcanması günahtır. Birileri açken hayali düşmanları kilometrelerce öteden öldürecek füzeler yapmak ahlaksızlıktır. Ben bu savaşta yer almak istemiyorum.

Ben kimsenin askeri olmak istemiyorum. Birileri istediği gibi at koşturacak diye bu ülkeyi terk etmek de istemiyorum. Kolay yoldan da olsa askerlik yaparsam vicdanım rahat etmeyecek.

Şu halde, vicdani reddimi buradan açıklıyorum.

Pazar, Haziran 06, 2010

ozanoyunbozan.blogspot.com

2010

Şendoğan Yazıcı

Hoşgeldiz.

Ben Şendoğan Yazıcı. Bugün bana özel bir durum gibi görünen, ama aslında bu ülkenin en önemli sorunlarından biri olduğunu düşündüğüm bir nedenle burada bulunuyorum. Bu konuya duyarlılık gösterdiği ya da tanıklık etmek istediği için buraya kadar gelen herkese, öncelikle teşekkür etmek isterim. Ben 36 yaşındayım. Evli ve 2 çocuk babasıyım. Evini geçindirmeye ve çocuklarına güzel bir gelecek kurmaya çalışan milyonlarca eşten biriyim sadece. Ancak ben halen askerlik görevimi yapmadım. Çünkü bir sivil olarak, “askerlik” denen olgunun, bir görev olduğunu asla düşünmüyorum “vicdani ret” hakkımı kullanıyorum ve buradan ilan ediyorum. hiçbir kurumun hayatımın belirli bir süresi üzerinde, benden onay almaksızın bir tasarruf hakkı olduğunu düşünmüyorum. Çocuklarıma sevgi ve barış dolu bir dünya bırakmak için silah denen o soğuk nesneye elimi sürmeyi reddediyorum. Her türlü canlıya, bitkilere, hayvanlara ve insanlara hiç bir şekilde zarar vermek istemiyorum. şiddetin her türlüsüne karşıyım.

Dünya, yüzyıllardır süren savaşlara her gün yeni birini ekleyebilecek bir potansiyeli bağrında taşıyor. Ortasında yaşadığımız coğrafya tam bir ateş çemberi. Devletler durmaksızın akan kanla doyuramadıkları kan emicilere sürekli yeni canlıları feda ediyor. Savaşlara koşarak değil jet hızıyla gidiyor devletler. Roket hızıyla karşılık veriyor onlara kandan beslenen silahlı örgütler. Daha önce vicdani retlerini açıklamış olan tüm dostlarımla yaşadıkları tecrübelerle dayanarak başıma neler gelebileceğinin farkındayım. BU farkındalıkla tüm vicdani retçilerin çabalarının bir parçası olacağım için gerçekten çok mutluyum.

Hepinize çok teşekkür ederim.

2010 - İstanbul

Kemal Acar

Ben, katliamlara neden olan, halkların çıkarları doğrultusunda olmayan TC devletinin askeri olmayı reddediyorum. Egemen sınıfları inkarları, çıkarları, askeri, polis, JİTEM, kontrgerilla gibi kurumsallaşmış faşist kurumları olan ve TC devletinin askeri olmayı reddediyorum. Halkıma zulüm eden, halkımı inkar eden bu devletin askeri olmayı reddediyorum. Halkıma kurşun sıkmayı reddediyorum. Köleliğinizi yapmayı reddediyorum. Çocuk katili olmayı, ölmeyi ve öldürmeyi reddediyorum. dedi. Acar, "Ben bu kirli savaşı meşru görmüyorum. Barışa hizmet etmek varken asker olmayı reddediyorum.

2010 - İstanbul

Metin Gökdoğan

Benim kendimi en mutlu hissettiğim an bir çocuğun güldüğü andır. Oysa bu ülkede çocuklar havan toplarıyla, polis kurşunlarıyla öldürülüyor. Bu ülkede birileri altın tabakta yemek yerken ne cephede ne cephe gerisinde insan öldürmek, kurşun sıkmak istemiyorum. Bu yüzden ölmek öldürmek istemiyorum, askere gitmeyi reddediyorum

2010 - İstanbul

Süleyman Yılmaz

Hala Kürtlere yönelik imha politikalarını sürdürmeye çalışan TC askeri operasyonlara devam etmektedir. Bende bu kirli savaştan etkilenmiş, göçe maruz bırakılmış bir ailenin çocuğuyum. Artık akan kanın durması için, yaşananlardan vicdanen rahatsız olduğum için bize dayatılan askerlik sisteminin bir parçası olmayacağım.

2010 - İstanbul

Bekir Aktaş

(Anadilinde yaptığı konuşma ile askere gitmeyeceğini açıkladı.)

2010 - İstanbul

Cezmi Kartal

Kürt halkına yönelik inkar ve imha sisteminin bize dayattığı öl ve öldür politikalarına karşı vicdanımın sesiyle bunlara dur demek için vicdanen askere gitmeyi reddediyorum.

2010 - İstanbul

Kerim Bulut

Bu savaş kirli bir savaştır. Kürtleri yok etmeye çalışan adi bir savaştır. Devlet yok edemediği Kürdü esir almak istiyor. 30 yıldır süren bu kirli savaşta kimse bir şey kazanamayacak" diye konuştu. Hakkari Geçitli'de 9 kişinin yaşamını yitirdiği katliamı hatırlatan Bulut, "Bu savaş nereye kadar? Böyle sürüp gitmesine seyirci mi kalacağız? Edi bese! Bu kirli savaşa alet olmak istemiyorum. Askere gitmek istemiyorum. Hiçbir kuvvet beni bu kirli savaşa alet edemeyecek

2010 - İstanbul

Mehmetali Kaya

30 Yıldır süren bu kirli savaşın bir parçası olmamak için biz Kürt gençleri olarak Edi bese diyoruz. Biz yaşamı uğrunda ölecek kadar çok sevdiğimizden dolayı ölmeyecek ve öldürmeyeceğiz diyerek vicdani reddimizi açıklıyoruz

2010 - İstanbul

Ahmet Hezer

Ben Kürt olarak dünyaya geldim ve Kürt olarak yaşamak istiyorum. 30 yılı aşkın süredir Kürtlere yönelik imha asimilasyon politikası yüklenmişlere alet olmamak için ne TC'nin askerliğini ne de bana dayatılanları yapmamak için vicdani reddimi açıklıyorum.

2010 - İstanbul

Ahmet Demirsoy

Hiçbir güç beni TC[de] askerlik yaptırmaya yetmez

2010 - İstanbul

Abdullah DüNDAR

17 yaşımdayım. Sirtli'yim ve Kürt'üm. Ölme ve öldürmeye karşı olduğum için vicdani reddimi açıklıyorum.

2010 - İstanbul

Dilan Erol

Batman doğumluyum. Kirli savaştan dolayı Dünyaya geldiğim topraklarda bu güne kadar acı, ölüm, işkence ve tek tip kamufülaj elbiselerinin zorbalığı eksik olmadı. Bu militarist otoritenin baskısı üzerimde psikolojik etkiler bırakmıştır. Bu nedenle Kürt bir kadın olarak vicdani reddimi açıklıyorum.

2010 - İstanbul

Zeynep Çelik

Bitlis'liyim. Bağcılar'da doğdum. Kardeşlerimizi öldürme politikalarını ret ediyorum. Benim iki amcamın oğlu asker ve bir amcamın kızı da gerilla. Kardeş kanı dökülmesin, artık bunlar bitsin diyoruz ve bir Kürt kadını olarak vicdani reddimi açıklıyorum.

2010 - İstanbul

Gökhan Boğa

İstanbul doğumluyum. iç savaş bitsin, kardeş kardeşin kanını dökmesin diye vicdani rettimi açıklıyorum.

2010 - İstanbul

Ali Ekber Toprak

Sistemin bana dayattıklarını ret ediyorum ve vicdani reddimi açıklıyorum.

2010 - İstanbul

Helin Yaman

Batman doğumluyum. Kürt gençlerini zorla askere göndererek kendi öz değerlerine, kendi insanlarına karşı savaştırıyorlar. "Askersin" diyerek

her istediklerini yaptırıyorlar. Bu insanları insanlıktan çıkarmaktır. Bunun karşısında olduğum için vicdani ret diyorum.

2010 - İstanbul

Emrah Akıntı, Emrah Yoruş, Sami Anık, Şehmuz Taşkın, Savaş Aydınç, Tahir Akıntı, Şahin Akıntı, Uğur Akıntı, Hüseyin Akıntı, Ramazan Aydınç, Sinan Şimşek, Beritan Ayazoğlu, İsmail Kurt, Dilan Ayazoğlu, Adnan Elma ve Fırat Serihan

[İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında vicdani retlerini açıkladılar]

2010 - İstanbul

14 kişi

(İsimleri öğrenilemedi, ÇHD İzmir Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında vicdani retlerini açıkladılar)

2010 - İzmir

Görkay Gökçe, Resul Öner, Hakan Daşkın, Fikret Kaya

(Ayrıca isimleri öğrenilemeyen 6 kişi MKM-Der İzmir Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında vicdani redlerini açıkladılar.)

2010 - İzmir

Emre Karakaş, Sinan Algemi, Mehmet Taş, Erdinç Turgut, Gökhan Dağ, Nusret Yaşar, Deniz Dağ, Mahmut Güzel, Mustafa Kanık, Lokman Coşkun, Mahsun Bulut, Kuddisi Aydın, Sefa Çalık, Barış Şahbudak, Azad Şahbudak, Ferhan Aslan, Cevdet Kaplan, İbrahim Can, Şahdettin Eşit, Merwan Dayan, Uğur Karakaş

(ve ismi öğrenilemeyen bir kişi İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında vicdani retlerini açıkladılar.)

2010 - İstanbul

5 kişi

(İsimleri öğrenilemeyen beş kişi BDP İzmir il binasında yapılan basın açıklamasında vicdani retlerini açıkladılar, açıklamaya ulaşlamadı.)

2010 - İzmir

Dizin

İsimsiz, 83, 84

Abdullah Dündar, 82
Adnan Elma, 83
Ahmet Aslan, 45
Ahmet Cem Öztürk, 25
Ahmet Demirsoy, 81
Ahmet Ertuğrul Güneş, 75
Ahmet Hezer, 81
Ahmet Karayay, 58
Ahmet M. Ögüt, 64
Ahmet Nazım Hür, 14
Ahmet Özdemir, 44
Ali Aydın Çiçek, 60
Ali Ekber Toprak, 69, 82
Ali Haydar Akdeniz, 74
Arif Hikmet İyidoğan, 15
Aslı Candan, 70
Atilla Akar, 14
Aykut Temizer, 13
Ayşe Girgin, 40
Ayten Demir, 38
Azad Şahbudak, 83

B. Kaan Kavlak, 62
Banu Yıldız, 74
Barış Şahbudak, 83
Bekir Aktaş, 80
Beritan Ayazoğlu, 83
Berk Yeter, 70
Bülent Bektaş, 40
Burcu Aslan, 74

Çağlar Gürbüz, 15
Canan Özyılmaz, 75
Cemal Karakuş, 28
Cevdet Kaplan, 83
Ceyhun Erdem, 71
Ceylan Özerengin, 33

Cezmi Kartal, 81

Deniz Dağ, 83
Deniz Şimşek, 74
Deniz Küçükbumin, 68
Deniz Özgür, 50
Didem Deniz Erbak, 71
Dilan Ayazoğlu, 83
Dilan Erol, 82
Doğan Özkan, 31

Ebru TOPAL, 29
Elif Akgül, 67
Emir Üner, 24
Emrah Akıntı, 83
Emrah Yoruş, 83
Emre Karakaş, 83
Enver Aydemir, 49
Eray Güven, 72
Ercan Aktaş, 43
Erdem Yalçınkaya, 20
Erdoğan Turgut, 83
Erkan Çalpur, 14
Erkan Ersöz, 23
Erkan Yertutan, 44
Ersan Uğur GÖR, 28
Eylem Barış, 42
Eylem Polat, 51
Eyüp Rol, 76
Ezgi Aydın, 72

Ferda Ülker, 38
Ferhan Aslan, 83
Figen Yüksekdağ, 43
Fikret Kaya, 83
Fikret Yetişener, 42
Fırat Serihan, 83
Furkan Çelik, 72
Furkan Mustafa, 74

Gizem Altınordu, 61
Gökhan Aydın, 45
Gökhan Boğa, 82
Gökhan Dağ, 83
Gökhan Demirkıran, 15
Görkay Gökçe, 83
Gürşat Özdamar, 75

Hakan Daşkın, 83
Hakan Filizlibay, 49
Halil Savda, 35
Hasan Akyürek, 32
Hasan Çimen, 18
Helin Yaman, 82
Hilal Demir, 39
Hürriyet Şener, 30
Hüseyin Akıntı, 83
Hüseyin Şirin, 73

Ibrahim Can, 83
Ibrahim Kaya, 65
Ibrahim Yıldız, 52
İlyada Erkuş, 75
İmdat Şanlı, 32
İnan Mayıs Aru, 56
İnan Suver, 62
İnci AĞLAGÜL, 28
İsmail Kurt, 83
İsmail Sabancı, 32
İsmail Saygı, 44

Kemal Acar, 80
Kerim Bulut, 81
Kuddisi Aydın, 83

Levent Duranyan, 33
Lokman Coşkun, 83

Mahmut Elkuş, 27

Mahmut Güzel, 83
 Mahsun Bulut, 83
 Mazlum Çelik, 73
 Mehmet Ali Avcı, 55
 Mehmet Bal, 21
 Mehmet Öd, 41
 Mehmet Sefa Fersal, 15
 Mehmet Taş, 83
 Mehmet Tarhan, 19
 Mehmetali Kaya, 81
 Menderes Meletli, 14
 Merwan Dayan, 83
 Metin Gökduman, 80
 Muhammed Serdar Delice, 69
 Murat Aydın, 74
 Mustafa Şeyhoğlu, 24
 Mustafa Kanık, 83
 Mutlu Haner, 77

 Nazan ASKERAN, 30
 Necati Balbay, 37
 Necdet Özaktın, 34
 Nusret Yaşar, 83

 Ömer Sezer, 32
 Onur Can Sönmez, 74
 Onur İştmez, 73

Osman Murat Ülke, 16
 Ozan Ekin Gökşin, 73
 Özgür Bircan, 63
 Özkan Kuru, 55
 Özlem Mollamehmetoğlu, 48

 Ramazan Akgün, 50
 Ramazan Aydinç, 83
 Resul Öner, 83
 Rıdvan Coşkun, 68

 Sahdettin Eşit, 83
 Sahin Akıntı, 83
 Sahin Özbay, 34
 Salih Arıkan, 32
 Sami Anık, 83
 Sami Serkan Kazak, 25
 Savaş Aydinç, 83
 Sefa Çalık, 83
 Sehmuz Taşkın, 83
 Sendoğan Yazıcı, 79
 Sercan Keriç, 73
 Sertaç Girgin, 23
 Seyda Can Yılmaz, 66
 Sezai Ozan Zeybek, 77
 Sinan Algemi, 83
 Sinan Dünder, 31

Sinan Şimşek, 83
 Süleyman Aytaç, 64
 Süleyman Yılmaz, 80

 Tahir Akıntı, 83
 Tayfun Gönül, 13
 Timuçin Kızılay, 18
 Tuğkan Tuğ, 26

 Ümit Yiğit Ilgın, 68
 Uğur Akıntı, 83
 Uğur Karakaş, 83
 Uğur Yorulmaz, 17
 Utku Aydın, 75

 Vedat Zencir, 13
 Veli Akdağ, 35

 Yahsan Çatak, 39
 Yaşar Öner, 28
 Yaren Bozkuş, 75
 Yavuz Atan, 15
 Yöntem Yurtsever, 30
 Yusuf (Doğan?), 14

 Zeynep Çelik, 82
 Zeynep Varol, 66

Editör: Can Başkent
Vicdani Ret Açıklamaları Almanığı
1989-2010

Propaganda Yayınları - Mart 2011

ISBN No: 978-0-9868586-0-4

www.propagandayayinlari.net

iletisim@propagandayayinlari.net

 propaganda
yayınları